

DR. İSAM el-İMAD

SELEFİLİĞE 70 SORU

Hazırlayan:
Ozan Kemal Sarıalioğlu

DR. İSAM el-İMAD, 1968'de Yemen'de dünyaya gelen İsam el-İmad, Suudi Arabistan üniversitelerinde tahsil görmüş ve Bin Baz gibi önde gelen Selefi ulemasından ders almış Vehhâbî bir âlim iken, Şia ile tanışmasının ardından bu mezhebe geçmişti. 1989 yılından beri Kum'da tahsilini sürdüren Dr. İsam el-İmad pek çok kitap kaleme almış önemli bir muhakkiktir.

DR. İSAM el-İMAD

SELEFİLİĞE

70 SORU

Hazırlayan:
Ozan Kemal Sarıalioğlu

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İçindekiler

SELEFİLİĞE 70 SORU

© 2017 Önsöz Yayıncılık

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
Sertifika No: 24887

ISBN 978-605-5030-xx-x

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2017

Önsöz Yayıncılık: 62
İslam Düşüncesi: xx

Yazar: DR. İSAM el-İMAD

Hazırlayan: Ozan Kemal Sarıalioğlu

Yayın Yönetmeni: Önder Türkeli

Editör: Ersan Güngör

Sayfa Düzeni: DBY Ajans

Kapak Tasarımı: Sercan Arslan

Baskı / Cilt:

Step Ajans Matbaacılık (Sertifika No: 12266)

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11

Bağcılar/İstanbul - Tel: 0212-4468846

Kütüphane Bilgi Kartı / Library Cataloging-in-Publication Data (CIP)

DR. İSAM el-İMAD, Selefliğe 70 Soru • Haz.: Ozan Kemal Sarıalioğlu

ISBN 978-605-5030-xx-x Ebat: 12,0 x 19,5 cm, 200 s.

1-Selefilik 2-Vehhâbilik 3-İbn Teymiyye 4-Şîa 5-Ehl-i Beyt

Önsöz	11
1. Mesele: Selefilik bid'at mıdır Sünnet mi?	13
2. Mesele: Vehhâbilik kurucusu da müşrik mi?	15
3. Mesele: Selefilik Ehl-i Sünnet'in lugat âlimlerine niçin saldırıyorlar?	17
4. Mesele: Adam kılığı mı var ki, İbn Teymiyye'yi önder kılıyorsunuz?	19
5. Mesele: Selefilik usûl-i fıkıh ve usûl-i din ile niçin çatışıyorlar?	21
6. Mesele: Selefilik ve İmam Şâfi ile İmam Mâlik'i öldürme çağrısı	22
7. Mesele: İbadetin tanımında hata ettiler ve Müslümanların kanını mubah saydılar	24
8. Mesele: Selefilik Hz. Resûlullah (s.a.a.)'in sevgisinin tadından habersizdirler	26
9. Mesele: Muhammed Abdülvehhâb dışındaki binlerce âlim tevhidi anlayamadı mı?	28
10. Mesele: Arap değil misiniz? Arapça bilmiyor musunuz?	30
11. Mesele: Abdülvehhâb'ın <i>Kitâbü't-Tevhid</i> adlı kitabı yüzünden bir milyondan fazla insan öldürüldü	32

Akşemsettin Mah. Akdeniz Cad. No: 74/3 Fatih/İstanbul

Tel.-Faks: +90 212 534 30 16

www.onsozyayincilik.com.tr • bilgi@onsozyayincilik.com.tr

12. Mesele: İbn Teymiyye'nin Hz. Fâtuma (s.a.)'yı suçlaması34
13. Mesele: Câbir'i doğrularken Hz. Fâtuma (s.a.)'yı niçin yalanlıyorsun?36
14. Mesele: İbn Teymiyye'nin Âl-i Muhammed'e (s.a.a.) düşman bir ailede doğması.....38
15. Mesele: Ehl-i Kisa'nın tanıklığı niçin kabul edilmedi?..40
16. Mesele: Apaçık bir Ehl-i Beyt düşmanlığı örneği!.....42
17. Mesele: Başka bir Ehl-i Beyt düşmanlığı örneği daha... 44
18. Mesele: Hz. Fâtuma (s.a.)'nın hâşâ cehaletle itham edilmesi!46
19. Mesele: Bize İmam Ali (a.s.)'in komplocu olduğunu öğretiyorlardı!48
20. Mesele: Hz. Fâtuma niçin Hz. Ali'nin hilafet hakkını savunmuştu?50
21. Mesele: Hz. Fâtuma (s.a.)'nın makamının küçük görülmesi.....52
22. Mesele: Gizli nasıbilığın başka bir örneği54
23. Mesele: İbn Teymiyye'yi rab edinmeyin56
24. Mesele: İslam tarihi ile niçin oynuyorsunuz?58
25. Mesele: Hz. Muhammed (s.a.a.)'in evini niçin ateşe verdiler?60
26. Mesele: Hz. Fâtuma'nın evine saldırılması hadisesi niçin gizleniyor?62
27. Mesele: Sakladıkları gerçek iyice açığa çıktı!64
28. Mesele: Hz. Fâtuma'nın evine saldırılmasına hangi grup razı oldu?.....67
29. Mesele: Ehl-i Sünnet kitapları toprağa secde etmeyi sahih saymaktadır69
30. Mesele: Ebû Hureyre'den nakledilenleri kabul ediyor, İmam Ali'den aktarılanları reddediyorsunuz71
31. Mesele: Hz. Peygamber'in sevgisinin tadını Vehhâbiligi terk ettikten sonra aldım!73
32. Mesele: Şiilerin elinde başka bir Kur'an mı var?75
33. Mesele: Buhârî hadisini Kur'an'ın önüne geçirmeyin! ..77
34. Mesele: Kur'an'ın tahrif edildiği iddiasını oryantalistlerden aldımız.....79
35. Mesele: Herkesin mezhebi var da İmam Cafer-i Sâdik (a.s.)'in mezhebi niye olmasın?81
36. Mesele: Caferî mezhebinin isnadı, dört mezhebin isnad yöntemiyle ispatlanıyor.....83
37. Mesele: Şii kitapları niçin dördüncü asırda ortaya çıktı?85
38. Mesele: İbn Teymiyye'nin elinde Şii kitapları yoktu87
39. Mesele: Hasan el-Benna: Şia fikhî İslam kütüphanelerini zenginleştirdi.....89
40. Mesele: Vehhâbi iken İmam Mehdi (a.s.)'a lanet ederdik!92
41. Mesele: Selefilere de Hz. Mehdi'nin On İkinci İmam olduğunu kabul ediyor.....95
42. Mesele: Vehhâbilikten Şiiliğe geçen Yahudi tanıdığım ..98
43. Mesele: İbnü'l-Cevzî Şii miydi? 100
44. Mesele: Ebû Dâvûd, Hz. Mehdi On İkinci İmam'dır diyor..... 102
45. Mesele: On İkinci İmam'ın Hz. Mehdi (a.s.) olduğunu kabul etmelisiniz 104
46. Mesele: İbn Teymiyye'nin Gazzâlî'ye garezi vardı..... 106
47. Mesele: Selefilğin sorunu akli ilimleri reddetmesidir 107

48. Mesele: Selefilik ve materyalistler pratikte aynı amaca hizmet ediyor	109
49. Mesele: Selefilik materyalizmle aynı dönemde yaygınlaştı.....	111
50. Mesele: Mezarlıkta kendini patlatan Selefi genç!.....	113
51. Mesele: Vehhâbilik kurucusunun mezarlık takıntısı.....	115
52. Mesele: Rububî tevhidin önemsiz gösterilmesi	117
53. Mesele: Seyyid Kutub'a yöneltilen iftiralar	119
54. Mesele: İslam dünyasındaki terörün sebebi Vehhâbiler	121
55. Mesele: Vehhâbilerin davet yöntemleri.....	123
56. Mesele: İbn Teymiye'ye göre On İkinci İmam, Mehdi'dir	125
57. Mesele: <i>Sahih-i Müslim</i> , Ehl-i Beyt diyor.....	127
58. Mesele: Yahudi ve Hıristiyan âlimler gibi hakikati gizlemeyin	128
59. Mesele: Muaviye ve Yezid'i bile On İki İmam'dan saydılar!	130
60. Mesele: İmam Ali (a.s.) adaletin ta kendisidir	132
61. Mesele: Vehhâbiler Hz. Fâtıma (s.a.)'nın makamını küçültmek istiyor.....	133
62. Mesele: Caferilik Ehl-i Beyt mezhebi değilse bu mezhep nerede?	134
63. Mesele: İmam Cafer-i Sâdık'ın / Ehl-i Beyt'in mezhebi Caferilik külliyatındadır.....	136
64. Mesele: İmam Ali'nin mezhebi niçin onun nesline aktarıldı?.....	138
65. Mesele: Tüm sahabe Sakife'ye nasıl sığırdı?.....	140
66. Mesele: Hz. Fâtıma (s.a.)'nın öfkesi.....	142

67. Mesele: Âl-i Muhammed'e (s.a.a.) adil olmadık	144
68. Mesele: Devrimler ve darbeler tarihinden öğrendiğim....	146
69. Mesele: Toplantılarımızda İmam Ali (a.s.)'ı karalıyorduk!.....	148
70. Mesele: İmam Hüseyin'in şehadetinden habersiz insanlar var.....	150

Ek-1: Ehl-i Beyt ve Hâşimoğullarının rolü niçin gizlenmeye çalışılıyor?..... 153

Ek-2: Dr. İsam el-İmad ile Yemen Zeydîlerinin Tarihi ve İmâmîyye Şîası ile İlişkileri Hakkında Röportaj

Dizin..... 191

Önsöz

Medya Şafak internet sitesindeki analiz ve makalelerin bir araya getirilmesiyle oluşan kitapların -yine Önsöz Yayınları'nca basılan *Suriye Savaşı'nın Gizlenen Gerçekleri* ve *İbn Teymiyye'nin Ehl-i Beyt Düşmanlığı*- üçüncüsü olan elinizdeki bu eser, bir video portalı / web televizyonu olan Nasr TV'de "Selefilige Yüz Soru" başlığı altında izleyicilerle buluşan programların çevirisi sonucu ortaya çıktı. Programın adı "Yüz Soru" olmakla birlikte 70. programda nihayete erdiğinden kitaba *Selefilige 70 Soru* adını verdik.

Kitabı bizce benzerleri arasında temayüz ettiren dikkate değer noktalardan biri de yazarının daha önce Vehhâbiliğe intisabı ve bu ekolün okullarında yetişmiş olması sebebiyle onların dışarı çok sızmamış ve yazılı kaynaklarda da fazlaca yer almayan inanç, söz ve tavırlarından -İmam Ali ve Hz. Fâtıma (a.s.)'a karşı besledikleri kin ve tipik şahsiyetlerinin teşekkülünün arkasındaki

DR. İSAM el-İMAD

davranışsal-psikolojik etkenler gibi- örnekler vermiş olmasıdır. Öte yandan yazarın ele alınan meseleler üzerindeki geniş malumatından kaynaklı vukûfiyeti, sergilediği eleştirel yaklaşımında görülen aklilikle birleştiğinde ortaya derin bir metin çıkmıştır.

Önsöz Yayınları'nın birkaç kategori altında toplanacak benzer makale ve analizlerin kitaplaştırılmasını programına aldığını yine buradan haber veriyor, yayınevini sahip ve sorumluları değerli dostlarım Ersan Güngör ve Önder Türkeli'ne ve ayrıca programları Arapçadan tercüme eden Merve Soydaş Gök hanımefendiye teşekkürü borç biliyorum.

Ozan Kemal Sarıalioğlu
Medya Şafak Genel Yayın Yönetmeni
İstanbul, Aralık 2017

1. MESELE

Selefilik bid'at mıdır Sünnet mi?

Bu mesele, uzun süredir meşgul olduğumuz ve hakkında yazılar yazdığımız bir konudur. Merhum hocamız Vehhâbi imamı Şeyh Abdullah el-Abbas, aynı şekilde Şeyh Huzeymi ve diğer Vehhâbi âlimlerinin yanında şunu öğrendim, evet bid'at ile mücadele etmemiz gerekiyor. Ama benim onlara bir sorum var, “Biz Selefilik olarak bid'at ehlinde miyiz?” Bid'at ne demektir? Sünnî âlimler bu meseleyle işaret ediyor ve diyorlar ki, “Selefilik bid'attır, mezhep değildir.” Bu gerçekten büyük bir iddiadır.

Biz gelip İslam ümmetinin önüne, Selefilik adını verdiğimiz yeni bir mezhep kuruyoruz. Sonra, Ehl-i Sünnet'i ve tüm Müslümanları, Şeyh Muhammed Abdülvehhâb'a tâbi olanlar hariç Selefilik dışı kabul ediyoruz. Bu bid'at değil midir peki? Milyonlarca Müslüman camisini İslam dışı kabul edelim. Şâfiî, Hanbelî, Mâlikî camilerini, Ehl-i Sünnet ya da diğer fırkalara ait tüm mescitleri İslam dışı ilan edip, yeni camiler inşa edelim. Kendimizi diğer Müslümanlardan soyutlayıp, İslam ümmeti içinde yeni bir ümmet kurmuş olmaz mıyız? Öyleyse bu bid'at değil midir? Biz bid'at ile savaştığımızı zannedelim, ama bid'ata dayalı bir mezhep kuralım! Kendimizi Müslümanlardan izole ettik. Bunların hepsi benim bizzat yaşadığım durumlar. Biz

asla Şâfiî camilerinde namaz kılmazdık. Mâlikî, Hanbelî, Eş'arî, Mâturidî, Nakşibendî ya da Ticanî mescitlerinde namaz kılamazdık. Öyleyse biz yeni bir mezhep kurduk ve bu mezhep selef-i salihin zamanına uygun mu diye soruyoruz. Selef-i salihin zamanında Selefilere has camiler mi vardı? Hanefî ve Şâfiîlerin bulunmadığı mescitler var mıydı, yok muydu? Bu ayrım aynı şekilde dört mezhepten önce de fukaha-i seb'a (7 fakih) döneminde de yoktu. Üçüncü asırda ve öncesinde de Selefilere has mescitler yoktu. Öyleyse yaptığımız şey bid'attır. Bid'at üzerine bir mezhep kurarken nasıl bid'at ile savaşıabiliriz?

Vehhâbîliğin kurucusu da müşrik mi?

Selef-i salihine (r.a.) bağlı olduklarını ve Selefî olduklarını iddia edenler ile karşılıklı konuşmalarında, onlara çok önemli bir meseleyi vurguladım daima. Bu mesele Selefilerin, Ehl-i Sünnet ve tasavvuf yolunun müşriklerin yolu olduğunu ortaya atmaları idi. Onlara şunu söyledim: “Sizler, Şeyh Muhammed Abdülvehhâb'ın yolundan gitmenin de şirk olabileceğini bir gün olsun bile düşündünüz mü hiç? Bu yol, gizli şirk yoludur.” Bana “Nasıl?” diye sorduklarında onlara şu cevabı verdim: “Şirk geniş manada ne demektir? Şirk, Allah'ın işlerine (şuunatına) müdahale etmektir. Peki, Muhammed Abdülvehhâb, 'Allah'ın (işleri) şöyledir ve Muhammed (s.a.a.)'in (işleri) şöyledir' dememiş midir? Bu, Yüce Allah ve Muhammed (s.a.a.) arasında bir taksim değil midir? Ve bu Allah'ın zâti işlerine müdahalenin bir çeşididir. Buna gizli şirk adı verilir.” Yani siz şirkten kaçmak isterken şirkte düşüyorsunuz. Çünkü Allah'ın işlerine karşıyorsunuz. Allah ve Resûlü (s.a.a.) arasındaki konumu paylaşıyorsunuz ve diyorsunuz ki “Bu, Allah için, bu Resûlullah (s.a.a) için.” Bilmediğiniz yerden şirkte düşüyorsunuz. Bu gerçekten çok önemli bir meseledir.

Ben bir mücadele veya çatışma derdinde değilim; ancak selef-i salihini takip ettiklerini iddia edenlere söylemek

istediğim bir şey var. Siz kendiniz dışındaki Müslümanları şirk ile itham ediyorsunuz, bu kelimeyi zikretmek istemiyorum; ama siz müşriksiniz. Bir kez olsun kendinize Abdülvehhâb'ın zikrettiğim sözünün şirkin bir çeşidi olup olmadığını sordunuz mu? “Bu, Allah'ındır; bu, Muhammed'in (s.a.a.).” diyerek Allah'ın yasaklarını çiğniyorsunuz. Zât-ı İlâhî'ye hâkim olmaya çalışmaktır bu da bir çeşit. “Allah'ın elleri bağlıdır.” diyerek bunu yaptıkları için tevhid ehli olmalarına rağmen Allah (celle celâluh) Yahudileri lanetlemiştir. Ne demektir bu? Allah yarattığı kullardan birine bir makam vermek istedi, ancak Yahudiler bunu reddetti. Böylece kudreti kısıtladılar. Siz, “Allah, Muhammed'e bu makamı vermedi.” dedinizde, Yüce Allah'ın kudretini kısıtlamış oluyorsunuz aklımızca. Bu da bir çeşit şirktir!

Selefilere Ehl-i Sünnet'in lugat âlimlerine niçin saldırıyorlar?

Suudi Arabistan'da bulunduğum yıllarda hâlâ cevabını bulamadığım önemli bir problem dikkatimi çekmişti. 10 ya da 15 yıl önce arkadaşım Şeyh Osman Hamis ile belki bir yıldan fazla süre boyunca sürdürdüğümüz münazaralarımızda, Selefilere dilbilimcilere saldırısı konusunu tartışmıştık. Selefi metodunun benimsendiği Ümmül Kur'a Üniversitesi'nde ve diğer Suudi üniversitelerinde, dilbilimcilere karşı akıl almaz bir saldırı söz konusudur. Burada, *Müfredat*'ın yazarı Râgıb el-İsfahânî'ye, lugat (sözlük) yazarı İmam Zemahşerî'ye, *Lisanü'l-'Arab*'ı kaleme alan İbn Manzûr'a, İmam Fîrûzâbâdî'ye ve daha birçok lugat âlimine karşı şiddetli saldırılar yapılıyor.

Hatta ne yazık ki, modern çağın Selefi âlimleri bile dilbiliminin tevhidi bozduğunu iddia ediyorlar! Allah aşkına! Kur'an-ı Kerim'in dilini en iyi kim biliyor? Dilbilimciler, sözlük (lugat) yazarları değil mi? Sibeveyhî'den İbn Akil'e hatta çağımıza kadar tüm dilbilimciler böyle değil mi? İmam Muhammed Abduh, onlara meydan okuyor ve “İmam Cürcânî'nin *el-İcâz* kitabını okutmak benim işim değildir, ben daha büyüğüm!” diyor. Ben de onlara eğer geçmiş ve günümüz dilbilimcilerininin tevhid

DR. İSAM el-İMAD

anlayışlarının kusurlu olup hepimizi hataya düşürdüklerini düşünüyorsak, bizim önce dönüp kendi tevhid anlayışımızı gözden geçirmemiz daha evla değil midir? Lügat âlimleri değil de biz hata ediyor olamaz mıyız? Önce tefsir âlimlerine saldırdık; çünkü tevhid konusunda hata ediyorlardı! Ardından sıra dilbilimcilere geldi! Şeyh Muhammed Abdülvehhâb'ın Arap diline dair hatalı teorilerine dayanarak, kendimiz ile dilbilimciler arasına kalın çizgiler çektik.

4. MESELE

Adam kıtlığı mı var ki, İbn Teymiyye'yi önder kılıyorsunuz?

Suudi Arabistan Krallığı müftüsü olan hocamız Şeyh Binbaz gibi birçok Selefi şeyhten öğrendiğimiz önemli bir nokta, dini, üzerinde şüpheye düşülmeyen bir kişiden almamız gerektiği mevzusu idi. Benim bu konuda söylemek istediklerim var, öyle ki Selefi mezhebini terk etme sebeplerimden biri de bu konudur. Selefi olduğum günlerde gördüm ki, İbn Teymiyye ile muasır olan büyük âlimler, büyük Ezher ve Şam âlimleri ve Ehl-i Sünnet ulemasından yüzlerce diğer kişi İbn Teymiyye'yi bid'at sahibi olmakla suçluyor. Madem yüzlerce Ehl-i Sünnet âlimi İbn Teymiyye'yi bid'at ile suçluyor, öyleyse Vehhâbi ve Selefi okullarında bunları öğrenmeye neden karşı çıkıyoruz? Bu dinin, şüpheli birisinden alınmaması gerekiyor. Bu bir şüphedir, öyleyse niçin şüphe edilmeyen birinden almıyoruz bu dini?

Gördük ki bu kişi hakkında birçok Ehl-i Sünnet âlimi farklı düşüncelere sahip. En azından biz Suudi Arabistan'da İbn Teymiyye'nin nasıbi (Ehl-i Beyt düşmanı) olmadığını ispata çalışan kitaplar yazıyor, böyle iddia ediyorduk. Onu bununla suçlayan ise Ehl-i Sünnet imamı Askalânî'dir. Ben de diyorum ki, böylesine büyük bir itham ile suçlanan

kişiyi niçin terk etmiyoruz? Nasıbilik bu suçlamaların en hafifi. Allah'ı cisim kabul etmek (tecsim) ile de suçlanıyor! Fakat liderlik yine de İbn Teymiyye'den başka kişiye geçmiyor! Selefilğin metodu bu mu? Resûlullah (s.a.a.), “Sana şüphe veren şeyi bırak, şüphe vermeyene yönel.” bu yurmadı mı? Eğer bizim içimize İbn Teymiyye hakkında bir şüphe düştüyse, niçin bu dini onun dışında, şüphe etmediğimiz, üzerinde icmâ edilmiş başka birisinden almıyoruz? İslam ulemasında kıtlık mı var ki, şüpheli bir şahsa sığınmak zorunda kalalım?

Selefler usûl-i fıkıh ve usûl-i din ile niçin çatışıyorlar?

Muasıf fıkıhçılar tarafından çağın Fahreddin er-Râzîsi olarak adlandırılan büyük İslam âlimi Said Fûde, fıkıh usûlü ve din usûlünü, iki ana kanal olarak tanımlar. Bu konuda önemli bir sözü vardır, “Selefi kardeşlerimden Ehl-i Sünnet hakkında derin ve etraflıca düşünmelerini istiyorum.” Sonra diyor ki:

Çünkü Seleflerin evrensel problemi, fıkıh usûlü ve din usûlü (yani kelim ilmi) ile savaşmalarıdır. Bugün Selefi kardeşlerimizin genel problemi tevhid alanında hataya düşmeleridir. Kelam ilminde, din usûlünde ve tevhid âyetlerini anlamak konusunda hata ediyorlar.

Zira din usûlü ve fıkıh usûlü ile mücadele ediyorlar. Bizler, usûl ilmi yoluyla tevhid âyetlerini anlamaya çalışırken, bu ilim ve bu metotlar ile savaşan kimse-ler tevhid âyetlerini nasıl idrak edebilirler? Bundan dolayı merhum âlim Said Havva bu konuya dikkat çekerek “Selefilğin ve Şeyh Muhammed Abdülvehhâb'ın evrensel problemi, Kur'an-ı Kerim'i anlama usûlüne önem vermiyor olmalarıdır.” der. İşte bu, fıkıh usûlüdür. Kim fıkıh usûlü okumazsa, Şeyh Muhammed Abdülvehhâb'ın hatasına düşecek ve Müslümanları tekfir edecektir.

6. MESELE

Selefilik ve İmam Şâfiî ile İmam Mâlik'i öldürme çağrısı

Bunlar, gerçekten tuhaf sözlerdir. Ben Selefi kardeşlerimden, benim değil, Said Havva'nın *Lâ Nemdi Bâiden* kitabında yer alan sözlerini gözden geçirmelerini istiyorum.

Büyük İslam âlimi ve Ehl-i Sünnet imamı merhum Said Havva'nın –ki Suudi Arabistan'da ders veriyordu– *Lâ Nemdi Bâiden* kitabında yer alan önemli bir sözü vardır:

Selefi düşüncesi iki cenahtan oluşuyor: Birinci cenaha göre, Resûlullah (s.a.a.)'e tevessül eden kişi müşrik ve kâfirdir. Diğer cenaha göre ise Yüce Allah'ın semanın üzerinde cismiyle, hissî olarak arşa oturduğu (Allah'a sığınırım) düşüncesini reddeden kişi müşrik ve kâfirdir.

Ardından Said Havva buna cevaben şu sözleri zikrediyor:

Bu düşüncelere dayanırsak İmam Buharî'yi, İmam Müslim Nişâburî'yi, İmam Fahreddin er-Râzi'yi ve daha nice İslam âlimini öldürmemiz, hatta cesetlerini yakmamız gerekiyor. Çünkü bu imamlar, Allah'ın hissî ve cismî anlamda arşa oturmadığını söylüyor. Aynı şekilde, Allah'ın Resûlullah (s.a.a.)'e tevessül etmeye izin verdiğini belirtiyorlar. Bu durumda Selefi üniversitelerine göre İmam Buharî, İmam Müslim, *Kütüb-i Sitte*'yi yazan âlimler ve hatta tüm Ehl-i Sünnet; Şâfiî, Mâlikî âlimleri, Selefi mezhebinin dışındadır ve hepsinin öldürülmeleri gerekir.

7. MESELE

İbadetin tanımında hata ettiler ve Müslümanların kanını mubah saydılar

Ezher Şeyhi İmam Kudâi, yaklaşık yüz yıl önce Selefilik hakkında önemli bir görüş beyan etmişti. İmam, *Burhan* isimli kitabında Vehhâbî mezhebini okumanın haram olduğunu yazdı. Selefî kardeşlerime bu konu hakkında düşünmelerini tavsiye ediyorum. İmam Kudâi bu mezhebi okumayı niçin yasaklıyor? Mısırlı Ezher Şeyhi Kudâi konu hakkında son derece önemli bir noktaya değiniyor:

Vehhâbî mezhebinin okunmaması gerekiyor; çünkü Muhammed Abdülvehhâb'ın takipçileri Müslümanların kanını akıtıyor, başlarını kesiyor, kadınların rahimlerini parçalıyor ve Müslümanları tekfir ediyorlar.

İmam bunu 70 küsur sene önce haber veriyor. İmama göre onlar “ibadet” kavramını yanlış tanımlıyorlar. Bunu ben söylemiyorum, İmam Kudâi bizzat konu hakkında şu ifadeleri kullanıyor:

Siz (Vehhâbiler) ibadet kavramını anlamak konusunda hataya düşüyorsunuz. İbadetin Kur'anî ve şer'î anlamı ile sözlük (lugat) anlamı arasındaki farkı doğru şekilde ayıramıyorsunuz. 'Hac' kelimesinin Arap dilinde farklı bir anlamı olduğunu ve Kur'an dilinde şer'î bir başka anlama

geldiğini niçin söylüyorsunuz öyleyse? Aynı şekilde oruç ve zekâtın sözlük manası ile şer'î anlamlarının ayrı olduğunu ikrar ediyorsunuz. Öyleyse niçin hacım, zekâtın ve orucun sözlük ve şer'î manalarının farklı olduğunu kabul edip, 'ibadet' kelimesine gelince bunu reddediyorsunuz?

İbadet kavramının anlamı mühimdir; çünkü eğer Vehhâbilerdeki gibi ibadetin dilsel anlamı ile şer'î manasının aynı olduğu şeklinde bir yanlış algı ortaya çıkarsa bu durum milyonlarca Müslüman'ın öldürülmesine yol açıyor!

İmam Kudâi'nin sözleri hakkında düşünmemiz gerekiyor. Çünkü Vehhâbilerin düştüğü bu hata, kabul görebilecek sıradan bir hata değildir. Bir milyondan fazla Müslüman'ın öldürülmesine yol açmıştır.

8. MESELE

Selefilere Hz. Resûlullah (s.a.a.)'in sevgisinin tadından habersizdirler

Değirmek istediğim bir diğer konu da yolundan gittiğimiz Hz. Muhammed (s.a.a.)'e karşı muhabbet beslemek hakkındadır. Eski bir Selefî olarak akidem hakkında şunu söyleyebilirim, biz Nebî'yi elbette seviyorduk. Ancak burada önemli bir ayrılma noktası bulunuyor. Sünnî dünyanın takip ettiği Muhammed Said Ramazan el-Bûtî, *es-Selefiyye: Merhaletün zemeniyye mübâreke lâmezhebün İslâmî* adlı kitabında Selefilere bir soru yöneliyor; “Selefilere niçin (Resûlullah'a) tevessül etmiyorlar?” Ardından soruya muhteşem bir cevap veriyor Bûtî. Nebî'yi sevmiyorlar demiyor; ancak konuyu şu cümle ile ifade ediyor: “Onlar Hz. Peygamber (s.a.a.)'i sevmenin lezzetini tatmamışlar.”

Hz. Resûlullah'a sevginin lezzetine varmak, inanarak onun kutlu doğum gününü anmayı sağlar. Siz ise bunun aksine mevlidi yasakladınız! Resûl-ü Azam için şiirler, kaside okunmasını ve uzaktan ziyaret edilmesini yüzyıllar boyunca haram saydınız! İmam Bûtî'nin de vurguladığı gibi, düşmanlarına dayanarak Selefilere Resûlullah (s.a.a.)'i sevmediğini söylemek mümkün değildir. Hayır! Ben Selefîydim ve Resûlullah'ı elbette seviyordum.

Ancak O'na duyduğum sevgi ile muhabbetin lezzetini tadamıyordum.

Kendisinden başka ilah olmayan Yüce Allah'a yemin olsun, eğer siz Nebî'ye muhabbetten İmam el-Bûtî gibi lezzet alıyor olsaydınız, onun doğum yıldönümünü kutlamayı yasaklamazdınız! Ben onlara, sevmek ile sevgiden lezzet almak arasındaki fark üzerinde uzun uzadıya düşüncelerini tavsiye ediyorum. Bu iki olguyu birbirinden ayırabilen, problemi de çözmeyi başarır. Bu, iki annenin evlatlarına olan sevgisine benzer. Bu annelerden ilki, evlendiği vakit beklemeden hamile kalır ve çocuğunu kucağına alır. Diğer anne ise kırk yıl boyunca bekledikten sonra çocuğunu kucağına alabilmiştir ancak. Şüphesiz iki anne de çocuğunu seviyordur, ne var ki uzun yıllar bekleyen anne, sıradan bir sevgiden çok daha büyük bir lezzet ile çocuğuna muhabbet duyacaktır! Ona şiirler okur, tevessül eder. Diğer taraftan on tane çocuğu olan kadın ise kocasından ve çocuklarından ayrılmaya bile hazırdır. Resûlullah (s.a.a.)'in sevgisinden lezzet alma meselesi de kırk yıl bekledikten sonra doğan yavrusuna gözünün bebeği gibi bakan kadına benzer. Diğerleri ise on çocuğu sevdiği gibi Nebî'yi seviyorlar. İki durum arasında azımsanmayacak derecede fark vardır.

9. MESELE

**Muhammed Abdülvehhâb dışındaki
binlerce âlim tevhidi anlayamadı mı?**

mantıkta bunun yeri var mıdır? Binden fazla müfessir, tevhid âyetlerini anlayamadı da sadece Şeyh Muhammed Abdülvehhâb –üstelik Hz. Peygamber’den bin kûsur sene sonra– anlayabildi öyle mi? Selefî kardeşlerime sormak istiyorum, binlerce tefsir âliminin hepsinin hata etme olasılığı var da Şeyh Abdülvehhâb’ın neden yok?

Çeyrek asırdan fazla zaman önce, Suudi Arabistan’da bulunduğumuz yıllarda, resmî müfredatımızda tevhid hakkında iki ayrı kitap okutuluyordu. Bunlardan ilki, Muhammed Kutub’un derlediği kitap idi. Bu kitap, Kur’an şehidi Seyyid Kutub’un *Fizilâl il Kur’an* tefsirinin özeti idi. Diğer eğitim gördüğümüz tevhid kitabı ise Muhammed Abdülvehhâb’ın eseri idi. Bir gün, Şeyh Rebi’ el-Medhali geldi ve “Krallığın eğitim sisteminde büyük bir hata var. Muhammed Kutub ile Muhammed Abdülvehhâb’ın tevhid kitapları birbiri ile çelişiyor.” dedi.

Şimdi Selefîliği terk etmeme sebep olan sorulardan birini arz edeceğim. Muhammed Abdülvehhâb bir tevhid kitabı yazdı (bizi darboğaza sokan bir kitap!) ve biz bunu sorgusuz kabul ettik. Diğer yandan da Mısırlı Ehl-i Sünnet müftüsü ve Ezher Şeyhi İmam Muhammed Abduh, Şâfiî İmam Fahreddin er-Râzi, Sünnî İmam Zemahşerî, müfessir İmam Taberî, *İhya’ü ‘ulûmi’d-dîn*’in yazarı İmam Gazzâlî ve Seyyid Kutub’un tevhid hakkındaki kitaplarının şirk içerikli olduklarını öne sürdük.

Böylece binlerce tefsir damıtılarak derlenen tevhid kitaplarının şirk içerdiğini dayattılar bize. Akıl ve

10. MESELE
**Arap değil misiniz?
 Arapça bilmiyor musunuz?**

Namaz kılanlar, farz ya da müstehap her namazda “Allah ekber” lafzını tekrarlamıyorlar mı? “Allah’tan başka ilah yoktur.” demiyorlar mı? Bu kişiler “Ya Muhammed şifa ver.” dediğinde, hemen tekfir etmek yerine oturup düşünmek daha evla değil midir? Bu sözle “Allah’ım Muhammed’in hürmetine bana şifa ver.” demek isteniyor. Merhum Mekke müftüsünün dediği gibi, bir yerde kısaltıyor başka bir yerde açıklıyoruz. Tevessül, yardım istemenin (istiğase) ayrıntılandırılmış halidir. Yardım istemek de kısaltılmış tevessüldür.

Selefi kardeşlerimden, Mekke-i Mükerrreme müftüsü merhum Bin Alevî'nin *Mefahim Yecib en Tusahhah* kitabını okuyup, üzerinde düşünmelerini rica ediyorum. Bahsi geçen kitapta “Arap dili kısa ve özlülük (icaz) dilidir” ifadesi geçiyor. Bu ifadeyi bir örnek ile açıklayacak olursak; Kur’an-ı Kerîm’de “*O köye sor.*” (Yusuf, 82) ifadesi yer alıyor. Tüm İslam mezheplerinin müfessirleri bu âyette bir kısaltma olduğunu beyan ediyor. Öyle ki, âyet-i kerimede belirtilmek istenen, köy halkına sorulmasıdır.

Bir insanın dua ederken, “Ya Muhammed” veya “Allah’ım senden Muhammed (s.a.a.) hürmetine istiyorum” demesi de aynı şekildedir. “Ya Muhammed” dediği vakit, Selefiler hemen Muhammed (s.a.a.)’ten yardım istemenin (istiğase) küfür ve şirk olduğunu söyler. Bin Alevî bu konuda şöyle diyor: “Siz Arap değil misiniz? Arapça özet dilidir. ‘Ya Muhammed’ diyen kişi, özetle ‘Allah’ım senden Muhammed (s.a.a.) hürmetine istiyorum.’ demiş olur.” Buna göre yardım istemek, tevessülün kısaltılmış halidir.

Öyleyse neden bu söz hakkında etraflıca düşünmüyoruz da en ufak bir şey için insanları tekfir ediyoruz?

11. MESELE

Abdülvehhâb'ın *Kitâbü't-Tevhid* adlı kitabı yüzünden bir milyondan fazla insan öldürüldü

tevhid kitabı İslam dünyasında böylesine bir gürültü ko-
parmadı? Ben Selefî kardeşlerimden, Müslümanlar ara-
sındaki fitnenin sebebi olmamaları için bu sorunun ce-
vabını vermelerini rica ediyorum.

Suudi Arabistan'da bulunduğumuz günlerde bizi et-
kisi altında bulunduran önemli bir mesele vardı. Bütün
Müslümanlar tevhid hakkında kitaplar yazıyor. Meşhur
âlimlerden tevhid kitabı yazmayan bir tek kişi bile yok.
Peki, hakkında kitaplar yazılan bu tevhid ne demek? Eğer
vahdet sağlamak için tevhid kitapları yazılarak Kur'an-ı
Kerîm tefsir ediliyorsa öyleyse niçin diğer tevhid kitap-
ları Abdülvehhâb'ın tevhid kitabı kadar İslam dünya-
sında gürültü ve kargaşa yaratmadı? Söylemek istediğim
şu; İmam Gazzâlî et-Tûsi, Kur'an şehidi Seyyid Kutup,
Taberî, Ahmed bin Hanbel gibi birçok âlimin kaleme al-
dığı tevhid kitapları nedeniyle niçin tek bir Müslüman
dahi öldürülmedi?

Hiç düşündünüz mü bunca âlimin tevhid kitapları
için tek bir Müslüman'ın dahi kanı akmamışken, niçin
Muhammed Abdülvehhâb'ın tevhid kitabı için bir mil-
yondan fazla Müslüman öldürüldü? Size soruyorum,
binlerce Müslüman'ın öldürülmesine sebep olan bir ki-
tap fitne kitabı değildir de nedir? Nasıl olur da bir tev-
hid kitabı Müslümanlar arasında fitneyi yaygınlaştırır?
Niçin Abdülvehhâb'ın kitabı dışında yazılan binlerce

12. MESELE
**İbn Teymiyye'nin
 Hz. Fâtıma (s.a.)'yı suçlaması**

Daha önce kısaca bahsettiğimiz gibi, İbn Teymiyye ve Vehhâbiler, açık ve gizli nasıbilik (Ehl-i Beyt düşmanlığı) arasındaki ince ayrımın farkında değiller. Çünkü onlar, Selefî olduğum günlerde benim de düştüğüm bir hataya düşerek, Hz. Muhammed'in Ailesi'ni sevdiklerini düşünüyorlar. İşte gizli nasıbilik sorunu, kişinin aslında Ehl-i Beyt'e düşmanlık ettiğini bilmemesidir. Sana'daki İslam Enstitüsü ve Muhammed Suud Üniversitesi'nde eğitim gördüğüm günlerde, Muhammed Zahir Şah'ın kitaplarını ve İbn Teymiyye'nin *Minhâc* eserini insanlara dağıtıyorduk. Biz farkında değildik; ancak bu kitaplar dolaylı yollardan gizli Ehl-i Beyt düşmanlığı içeriyordu. Zahir Şah'ın kitabında, Fâtıma (s.a.) ve çocukları İslam'ın "beşinci kolu" olmakla suçlanıyordu! İslam'ın beşinci kolunu münafıklar oluşturur!

Suudi Arabistan'da iken, aynı itikada sahip olduğumuz (Vehhâbilik) bir grup arkadaşım ve Şeyh Hasan Hakimî'nin katılımı ile toplantılar düzenliyorduk. Bu toplantılarda hepimiz Hz. Fâtıma (s.a.)'nın İslam'a karşı düşmanca bir cephe oluşturduğunu düşünüyorduk hâşâ! Niçin? Çünkü biz, İslam'ın Ebû Bekir ve Ebû Bekir'in de İslam olduğuna inanıyorduk! Dolayısıyla İslam'a (Ebû

Bekir'e) itiraz eden herkesi münafık sayıyorduk. Öte yandan, Hz. Fâtıma'ya dair onlarca sayfalık faziletlerin varlığı bizim Ehl-i Beyt'e düşmanlık ettiğimizi anlamamızı da engelliyordu. Dünya Kadınlarının Efendisi Hz. Fâtıma'nın etrafında birleşmenin ne demek olduğunu bilmiyorduk. Daha da ileri gidip, Fâtıma (s.a.)'nın münafık bir grup oluşturduğunu söylüyorduk.

İbn Teymiyye "Fâtıma zâhiddir, Ehl-i Kisa'dandır..." diyor; ancak onu münafıklara benzetiyor ve diyor ki "Fâtıma Ebû Bekir'e gidip sadaka istedi ve (Allah'a sığınırım) bunu daha önce münafıklar yapıyordu. Resûlullah (s.a.a.) onları reddediyor; ancak münafık olduklarını açıklamıyordu." Buna karşın Fas İmamı Sıddık el-Gimarî, İbn Teymiyye'nin bu ifadesinin Hz. Fâtıma'yı küçümsemek için söylenmiş bir yalan ve iftira olduğunu vurgulayarak Fâtıma (s.a.)'nın münafıklık ile itham edildiğini söylüyor. Bunu ben değil, İmam Ğimarî söylüyor. Vehhâbî kardeşlerimiz de Ğimarî'nin İbn Teymiyye'ye karşı adaletsizlik ettiğini öne sürüyorlar!

Ben de buradan diyorum ki, hayır! Ben İbn Teymiyye'nin cemaatinde yer aldım ve o, Hz. Fâtıma'nın Ebû Bekir'den sadaka istediğini söyleyerek (!) onu münafıklara benzetiyordu! Burada çok büyük bir problem var. Zahir Şah da aynı şekilde "Resûlullah (s.a.a.)'ten sonra Hz. Fâtıma İslam'ın beşinci kolunu oluşturdu ve İslam'ı (Ebû Bekir) kalbinden bıçakladı." diyerek, Ebû Bekir'in yanında konum almadığı için Hz. Fâtıma'yı İslam'a ihanetle suçluyor! Tüm bunlar ben ve benimle birlikte Muhammed Suud Üniversitesi'nde eğitim gören kardeşlerimin, Hz. Fâtıma (s.a.a.)'ya karşı yaptığımız haksızlıklarımızın sebebidir.

13. MESELE

Câbir'i doğrularken Hz. Fâtıma (s.a.)'yı niçin yalanlıyorsun?

Bu bölümde, daha önce de bahsettiğim açık ve gizli nasıbilîği (Ehl-i Beyt düşmanlığı) biraz daha açmak istiyorum. Nasıbilik bir aldatmadır, açıkça düşmanlıktır. İnsanı, Hz. Muhammed'in Ailesi hakkındaki yanlış düşünceleri doğru gibi algılamaya götürüyor. Fâtıma (s.a.)'nın hata ettiğine inandırıyor. Onlar Fâtıma (s.a.) için önce "selamullâhi aleyhâ" diyor, ardından onu kötüliyor ve münafık olduğu (Allah'a sığınırım) yönünde iftiralar atıyorlar. İbn Teymiyye'nin yolunu takip ettiğim Vehhâbilik günlerimde biri gelip bana Ehl-i Beyt düşmanı bir nasıbî olduğumu söyleseydi, onunla savaşırdım. Neden? Çünkü ben Fâtıma (s.a.)'nın dört faziletini kabul ettiğimde nasıbilikten çıktığımı zannediyordum. Ama ne yazık ki, Peygamber Efendimiz'in pak kızını yalancılıkla suçladığının farkında bile değildim. Münafıklık ile suçlayan, yalancılık ile niçin suçlamasın? Bakın bu konu miras meselesi değildir. Bu, Hz. Fâtıma'nın yalancılık ile suçlanması meselesidir.

Fâtıma (s.a.) Resûlullah (s.a.a.)'in vefatından sonra Ebû Bekir'den hakkı olan Fedek payını istedi. Ebû Bekir ise buna (Fedek'in babası tarafından Fâtıma'ya bırakıldığına)

şahit getirmesi gerektiğini söyledi. Bu ne demek? Hz. Fâtıma, Resûlullah (s.a.a.)'in Fedek arazisini kendisine hibe ettiği ve verdiği yönünde şahit getirdi. Çünkü Fedek, savaş olmadan, at sürmeden ve yolculuk yapılmadan alınan bir araziydi. Bu sebeple arazi sadece Nebî'nin idi. Akraba âyeti nazil olduğu vakit, –“Ben sizden, peygamberlik görevime karşılık bir ücret istemiyorum. İstedğim ancak akrabalık sevgisidir” (Şura, 23)– Fedek Fâtıma'ya verilmiştir. Buna önce Fâtıma (s.a.) şahitlik etti, ardından Hasan (a.s.), Hüseyin (a.s.) ve İmam Ali (a.s.) şahitlik ettiler. Ancak hiç birinin tanıklığı kabul edilmedi!

Çocukluk yıllarımda öğrendiğim bu olay, benim üzerimde büyük etki bırakmıştı. Ben Peygamber kızı Fâtıma (s.a.)'yı zihnimde hâşâ yalancı olarak tasvir ediyordum! Çünkü bu olaya bakılırsa o, yalan söylemişti! Dolayısıyla bu konu, bir toprak parçası meselesinden çok öte, Seyyide Fâtıma'nın şahitliğinin kabul edilmeyerek yalancılıkla suçlanması meselesidir.

Çok gariptir ki, biz Vehhâbî üniversitelerinde başka bir konuyu da tam olarak şöyle öğrenmiştik: Cabir el-Ensârî (r.a.) aynı dönemde Ebû Bekir'e gelip, Resûlullah (s.a.a.)'in kendisine vaat ettiği bir takım şeyleri istedi. Ebû Bekir de bunu tek bir şahit bile istemeden kabul etti. Öyleyse niçin Câbir'in sözüne güveniyor da Hz. Muhammed'in kızı Fâtıma (s.a.)'yı yalancılık ile suçluyorsun?

14. MESELE

İbn Teymiyye'nin Âl-i Muhammed'e (s.a.a.) düşman bir ailede doğması

Suudi Arabistan'daki İmam Muhammed İbn Suud Üniversitesi'nde eğitim gördüğümüz sırada, İbn Teymiyye'nin *Minhâcüs-Sünne* kitabında bir şey dikkatimi çekmişti. Kitapta Hz. Fâtuma hakkında çok garip sözler kullanılıyordu. Örneğin, "kusurlu, ayıplı" kelimesi Hz. Fâtuma (s.a.) için çok kullanılırdı. Burada çok tehlikeli bir sorun var ki, o da bizim Vehhâbî enstitülerinde aldatılmış olmamızdır. Biz Hz. Fâtuma (s.a.)'nın faziletler denizinde "kusurlarını" zikrediyorduk! Bu, gizli nasıbiliktir ve bana kalırsa, gizli düşmanlık açık düşmanlıktan çok daha tehlikelidir. Çünkü Ehl-i Beyt'e açık şekilde düşmanlık edeni gördüğünde insana yanlış bilgileri tanımanın kapısı açılır, ondan uzak durur. Ancak bir kişi Muhammed'in Âl'ini (s.a.a.) sevdiğini düşünüyorken diğer yandan bu aileye iftiralara atabiliyorsa gizli nasıbilığe düşmüştür. Başka bir deyişle Muhammed Âl'ine karşı düşmanlık ediyordur.

Vehhâbî olduğum günlerde, birçok Selefti kardeşimin Hz. Muhammed'in Ailesine düşmanlık ettiklerinin farkında bile olmadığını gördüm. Niçin bu düşmanlık fark edilemiyordu? Çünkü İbn Teymiyye *Minhâc* kitabında ve diğer eserlerinde onlarca sayfa boyunca Hz. Fâtuma'nın

faziletlerinden bahsediyordu! Kitapta "Fâtuma (s.a.) dünya kadınlarının efendisidir, Kisa Ehl'i'ndendir (Abâ Ehl'i), çok faziletlidir, cennetlidir" diyor, ardından hâşâ "Ancak o çok hastalıklıydı" (kusurlu) diyordu. İşte bu, gizli düşmanlıktır! Açık nasıbi olan kişi, Hz. Fâtuma için lanet okur, insanlar da onun Ehl-i Beyt düşmanı olduğunu anlar, ondan uzaklaşırdı. Ancak İbn Teymiyye, "Seyyide Fâtuma (r.a.) cennet ehlidir, Resûlullah (s.a.v.)'in kızıdır, Kisa Ehl'idir, dünya kadınlarının efendisidir, temizdir, faziletlidir, müminedir; ancak kusurludur" diyor ve sonra "kusurlarını" (!) saymaya başlıyor. Bu, apaçık bir aldatmadır!

Biz Vehhâbî iken, Fâtuma (s.a.)'yı sevmekte aşırı giden "Râfıziler" ile Fâtuma (s.a.)'a düşmanlık eden nasıbililer arasındaki doğru yerde olduğumuzu düşünüyorduk! Yani biz, bu iki aşırı konumun tam ortasında olduğumuzu zannediyorduk. Bu anlattıklarımı insanların etrafıca düşünmelerini diliyorum. İbn Teymiyye'nin eserlerini inceleyen Hz. Fâtuma ile ilgili olarak sadece faziletleri hakkında yazılanları göz önünde bulundurmasınlar. Çünkü bana kalırsa İbn Teymiyye bu konuda hata ettiğini kendisi dahi bilmiyorken okuyucularının bunu anlaması çok zordur.

Bu bağlamda İmam Zehebî, İbn Teymiyye için, "O, kendisine Âl-i Muhammed'e (s.a.v.) nefreti öğreten bir ailede doğdu" sözlerini kullanıyor. Yani İbn Teymiyye, Âl-i Muhammed'e (s.a.a.) düşman bir atmosferde yaşıyordu. Ancak Ehl-i Beyt'e düşman olduğunu kendisi bile bilmiyordu.

15. MESELE

Ehl-i Kisa'nın tanıklığı niçin kabul edilmedi?

Daha önce de vurguladığım gibi, açık ve gizli nasıbilik (Ehl-i Beyt düşmanlığı) sorunu Vehhâbî toplumunun yaşadığı en büyük açmazlardan biridir. Seleflerin büyük çoğunluğu Fâtıma Zehrâ (a.s.)'a haksızlık ettiklerini anlamıyor. Ben de aynı şekilde bunun farkında değildim. Buradan tüm dünyadaki Selefî kardeşlerime, Câbir (r.a.) ve Fâtıma (s.a.) hadiselerini iyi mukayese etmeleri çağrısında bulunuyorum. Câbir, Hz. Muhammed (s.a.a.) dünyadan göç ettikten sonra geldi ve Ebû Bekir'e, "Resûlullah bana denizden dönersen sana şunları vaat ediyorum dedi." diyerek hakkını istedi. Câbir'in şahitliği yeterli görüldü ve başka şahit istenmedi. Aynı mevzuda Hz. Muhammed'in temiz kızı niçin yalancılıkla suçlandı öyleyse?

Biz, Fâtıma (s.a.) kadın sahabilerdendir diyoruz. İmam Askalânî'nin *el-İsâbe* kitabında zikrettiği gibi, Fâtıma, Muhammed (s.a.a.)'in ashabındandı. Yine Askalânî'nin *Buhârî Şerhi*'nde, Câbir el-Ensârî'nin şahitliğinin kabul edildiği; çünkü onun sahabe olduğu ve sahabeden her birinin iki şahit kabul edildiği yazıyor. Bu sebeple ikinci şahide gerek kalmıyor.

Ben Ehl-i Sünnet ve Selefî âlimlerine şunu sormak istiyorum, eğer bir sahabenin şahitliği iki kişinin yerine

geçiyorsa Hz. Fâtıma (s.a.)'nın şahitliği niçin kabul edilmedi? Niçin kendisinden şahit getirmesi istendi? Ardından cennet gençlerinin efendileri Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin şahit oldu, sonra Ümmü Eymen tanıklık yaptı; ancak hiçbiri kabul edilmedi. Bu, bizi düşünmeye davet etmiyor mu? Siz Ebû Bekir'in Câbir el-Ensârî'nin şahadetini kabul etmesinin, bir sahabenin iki sahabeye denk olduğunu gösterdiğini ve başka şahide ve yemine ihtiyaç duymadığını söylüyorsunuz, öyleyse niçin Kisa Ehli'nin şahitliği kabul edilmedi? Muhammed (s.a.a.)'in Ehl-i Beyt'inin değeri bu kadar mıydı?

16. MESELE

Apaçık bir Ehl-i Beyt düşmanlığı örneği!

Önemli bir noktaya geldik. Bu bölümde, bize gizli nasıbilik sinyallerini veren bir takım problemleri zikre-deceğiz. Vehhâbî olduğum günlerde ben ve aynı akideyi paylaştığım dostlarım farkında olmadan Âl-i Muhammed'e (s.a.a.) düşmandık. Elbette İbn Teymiyye'nin açık bir şekilde Ehl-i Beyt düşmanı olduğunu söylemiyorum. Ancak şunu açıkça söyleyebilirim ki, İbn Teymiyye nasıbilî idi. İmam Zehebî'nin "Muhammed (s.a.v.) Âl'ine nefret besleyen kişi hiç fark etmeden nasıbilik yoluna girmiştir." sözü ile gerçekler su yüzüne çıkıyor.

Hz. Fâtuma'nın çocuklarını yetiştirmesi konusuna gelmek istiyorum. Vehhâbî âlim Zahir Şah diyor ki:

Fâtuma, Hüseyin'i kötü terbiye etti (Allah'a sığınırım)! Fâtuma Hüseyin'e İslam'ın sembollerine saygısızlık etmeyi öğretti! Peygamber (s.a.v.)'in "*On iki halife size hükmettikçe din her zaman aziz ve ayakta kalacaktır.*" hadisinde söz ettiği 12 imamdan 5'incisi olan seyyidimiz efendimiz İslam halifesi Muaviye'nin oğlu, 6. imam seyyidimiz efendimiz müminlerin emiri Yezid geldiğinde Hüseyin onun imametine karşı çıktı ve helak oldu. Ancak asıl sorun, Hüseyin'den değil, Fâtuma'nın onu yetiştirmesinden kaynaklanıyordu. Fâtuma, oğullarına İslam liderlerine saygısızlık etmeyi öğretti! (Allah'a sığınırım, hâşâ sümme hâşâ!)

Bu dehşet verici sözlerin akabinde Dr. Betül el-Vehhâbî ve Dr. Halid Şevkânî'nin yorumlarına bakalım: Diyorlar ki:

Fâtuma oğullarını kötü bir terbiye ile eğitti. Bu sebeple o vefat ettikten sonra, Hasan ve Hüseyin'in soyları kötüleşerek 'savaş isteyenler' adı ile anıldılar. Yeryüzünde bozgunculuk çıkardılar, büyük İslam devletleri olan Emevî ve Abbasî hükümetleri için kriz sebebi oldular. Eğer Fâtuma ve soyu olmasaydı Amerika, Avrupa, Hindistan, Çin dahil tüm dünya İslam topraklarına dahil olurdu. Ancak Muhammed (s.a.v.)'in zürriyeti Fâtuma tarafından kötü terbiye edildiği için İslam halifeliğine talip oldular. Fâtuma, İslam'ın efendisi ve Resûlullah'tan sonra yaratılmış en faziletli insan olan birinci halife Ebû Bekir'e kötü davrandığında, Hasan ve Hüseyin'in nesline kötü örnek oldu. Böylece Peygamber'in soyu zamanlarının imamalarına karşı çıkararak bozgunculuk yaptı. Allah ise onları helak etti."

Allah'tan korkun! Bu düşmanca sözler nasıbilik alameti değil midir? Fâtuma (s.a.) ve zürriyetini İslam'ın yüz karası gibi göstermek Ehl-i Beyt düşmanlığı değil midir? Ben bunun yorumunu değerli takipçilerimize bırakıyorum.

17. MESELE

Başka bir Ehl-i Beyt düşmanlığı örneği daha...

Vehhâbî metodunda eğitim konusuna gelelim. Vehhâbî âlimleri çok küçük yaştan itibaren bizi eğitmeye başlayarak bu inancı bize aşıladılar. Tıpkı bir ağaç gibi yaş iken eğitilen bizler, Ömer Kasidesi denen bu şiiri Kur'an-ı Kerim öğrenir gibi ezberliyorduk:

*Bir söz söyledi Ömer, Ali'ye
Onu dinleyene duyur ve söyleyenini büyü
Biat etmez isen yakarım evini, kimseyi bırakmam orada
O evde Mustafa'nın kızı olsa da
Bunu Ebu Hafs'tan (Ömer) başkası söyleyemez
Adnan kabilesinin kahraman ve hamisi olan Ali'ye.*

Allah'tan korkun! Bu düşmanlık değil midir? Biz bununla gurur duyuyor ve “Efendimiz Ömer b. Hattab'ın cesareti fitne evini yıkacak kadar büyüktü.” diyorduk. Sahabenin Sakife'de (Hz. Resûlullah'tan sonra halifenin seçildiği yer) İslam'ın geleceği için bir araya geldiğini öne sürüyorduk. Ne var ki, Muhammed (s.a.a.) daha defnedilmemişti! Sahabe, İslam'ın Resûlullah'ın naaşından daha önemli olduğunu söylüyordu. Bize göre Fâtuma (s.a.) ve sefihler (Allah'a sığınırım) Fâtuma'nın evinde toplanmıştı! Ali, Hasan ve Hüseyin (a.s.) bu evde toplanmıştı. İslam'a komplo kurmak üzere toplanmışlardı! Asla halife

olamazlardı. Öyleyse iki seçenek vardı, ya bu eve saldırılacaktı –çünkü bozgunculuk vardı–, ya da iç savaş çıkacaktı. Biz de diyorduk ki, hâşâ Fâtuma eksik akıllıdır ve dini eksiktir! Çünkü o, bir kadındı! Eğer Fâtuma eşi ve oğullarının evinde toplanmasına izin verdiyse İslam'a karşı savaş ilan etmiştir! Bunun akabinde İslam biter. Bize göre halife, İslam'ın geleceğini düşünüyordu, Ali ise İslam'ın tacını nasıl giyeceğinin derdindeydi!

Allah'a yemin olsun ki, biz hepimiz Ehl-i Beyt düşmanydık! Ben nasıbı olduğumu ancak Vehhâbiliği terk ettikten sonra anlayabildim. Dünyanın neresinde olursa olsun, Selefî bir kardeş gelip bana sorarsa evet, nasıbı olduğunu söylerim. Bu akideyi benimsemiş biri maalesef kendi hastalığının farkında değildir. Bu yüzden İbn Teymiyye'nin metodu hakkındaki bakış açımızı tekrar gözden geçirmemiz ve yeni bir dünya görüşü kazanmamız gerekiyor.

18. MESELE

Hız. Fâtıma (s.a.)'nin hâşâ cehaletle itham edilmesi!

Gizli nasıbilğin alametlerinden biri de Seyyide Fâtıma'nın itham altında bırakılmasıdır. İbn Teymiyye'nin yolunda bize Hz. Fâtıma (s.a.)'nin hâşâ cahil olduğu söylenmiştir daima! *Minhâcüs-Sünne* kitabında şu ifade kullanılıyor:

Fâtıma, eğer İslam'ın hükümlerini bilseydi, halifenin onun namazını kılmasına izin verirdi. O cahildi; çünkü cenaze namazı kılınmasının sevap olduğunu bilmiyordu.

Dünya Kadınlarının Efendisi olan Hz. Fâtıma, cehaletle suçlanıyor. Bu, Ehl-i Beyt düşmanlığı değil midir?

Dünyanın neresinde olursa olsun herhangi bir Vehhâbî, Aişe'nin cehalet ile suçlanmasına izin verir mi? Yeryüzündeki tek bir Vehhâbî bile, Hafsa binti Ömer b. Hattab'ı cehalet ile suçlar mı? Öyleyse Muhammed (s.a.a.)'in kızı neden cehalet ile suçlanıyor? İslam Peygamberi'nin kızının cahil olmadığını savunan herkesi Râfızî olmakla suçluyorlar! Ömer b. Hattab'ın ya da Ebû Bekir'in kızını savunmak Muhammed (s.a.a.)'in kızını savunmaktan evla mıdır? Bu adalet midir? Fâtıma (s.a.) hâşâ İslam'a kötülük mü etti ki, cahil olmakla suçlanıyor?

Bununla da yetinmiyor, Fâtıma'yı bir de sabırsızlık ile suçluyorlar. İslam tarihi kitaplarında Hz. Fâtıma'nın

Resûlullah'ın vefatından sonra “dâru'l ehzan”da (hüzün evi) ağladığı naklediliyor. Bunu bile onu suçlamak için kullanıyorlar! Nasıl olur da babasının ölümü için ağlar, nasıl kendini tutmaz, nasıl sabretmez? İşte bununla bile Fâtıma (s.a.)'yı suçladılar! Şiddetle esef ki, biz; Aişe, İmam Ali'nin karşısına çıkıp savaştığında onun aklının kâmil olduğunu söylüyoruz! Ancak Fâtıma (s.a.) Ömer b. Hattab'ın karşısına çıkınca, “O, kadındır, aklı eksiktir.” diyoruz! Öyleyse niçin Aişe'ye de aynı şeyi söylemiyor-sunuz? O da kadın değil miydi? Hz. Resûlullah (s.a.a.)'in kızına zulmünüz nedeniyle Allah'tan korkun!

19. MESELE
**Bize İmam Ali (a.s.)'in
 komplocu olduğunu öğretiyorlardı!**

arkasından geliyordu! Biz İmam Ali'nin komplocu olduğuna inanıyorduk! Şu, Buharî'nin ibaresidir: "Fâtüma öldüğünde Ali biat etti." Niçin biat etti? Çünkü insanlar onu kınıyordu. Çünkü ona makam verilmemişti, ona şahsiyet verilmemişti!

Üzerinde durmak istediğim bir diğer mesele İbn Teymiyye'nin eserlerinde ve bazı Ehl-i Sünnet kitaplarında nakledilen şeylerden kaynaklıdır. Mesela İmam Buharî'ye ait bir ibare:

Fâtüma vefat ettiğinde Hz. Ali (Ebû Bekir'e) biat etti; çünkü insanların yüzünü görmek istemiyordu! (İnsanlar onu kınıyordu).

Bu ne demek? Ben, Vehhâbî biri olarak, tam olarak şu şekilde tahayyül ediyordum. Bize öğretilene göre, Hz. Fâtüma (s.a.)'nın vefatı İmam Ali için hüznün günüydü; çünkü o, Hz. Fâtüma'yı sömürüyor, Muhammed (s.a.a.)'in kızı olmasını ve makamını kullanıyordu!

Hz. Ali'nin Hz. Fâtüma ile akrabalıkta Hz. Muhammed'e kendisinden daha yakın olması nedeniyle evlendiğini zannediyorduk. Ali (a.s.) Peygamberin amcasının oğlu, Fâtüma (s.a.) ise kızıydı. Ali'nin bu evlilik ile hilafeti, liderliği ve reisliği amaçladığını söylüyorduk! Çünkü bize göre o makyavelistti (amaca ulaşan yolda her şeyi mubah gören kişi) ve Hz. Fâtüma'yı amacına ulaşmak için kullanıyordu! Hz. Fâtüma'yı harekete geçiriyor ve o da

20. MESELE

Hz. Fâtıma niçin Hz. Ali'nin hilafet hakkını savunmuştu?

başka bir makamı yok dememize ve sürekli ona iftira atmamıza rağmen, Resûlullah'ın kızı Fâtıma (s.a.) niçin Ali'nin imam olması gerektiğini savundu? Ya da Fâtıma niçin Ebû Bekir'e biat etmedi? Bunlar üzerinde derince düşünmemiz gereken kritik öneme sahip sorulardır.

Bu bölümde de Âl-i Muhammed (a.s.) hakkında had-din aşılması konusu ile devam edeceğiz. Bizim hâlâ araştırdığımız önemli bir mevzu var: “İmam Ali'yi kınayan kişiler.” Ben Vehhâbî mezhebinden ayrıldıktan sonra, şunu fark ettim. Hz. Ali için Hz. Fâtıma (s.a.)'nın ölümü, tıpkı Resûlullah (s.a.a.) için Ebû Tâlib'in ölümü gibidir. Bunu daha önce anlayamamıştım. Muhammed (s.a.a.) Mekke'de güçlü ve cesurdu. Ebû Tâlib'in gücü ile himaye altındaydı. Ebû Tâlib öldüğünde Kureyş, Muhammed bin Abdullah (s.a.a.)'e karşı cesaretlendi. Aynı şekilde, İmam Ali de Hz. Fâtıma tarafından himaye ediliyordu.

İmam Buharî de Hz. Ali'nin Fâtıma (s.a.)'nın şahsiyeti ile himaye edildiğini ve güçlendiğini, Fâtıma vefat ettiğinde ise insanların artık Hz. Ali'yi küçük görmeye başladıklarını söylüyor. Buharî'nin açıklaması üzerinde düşünmeyi gerektiren çok önemli bir noktadır. Niçin insanlar İmam Ali'yi küçümsediler? İmam Ali ne yaptı? Peki, Dünya Kadınlarının Efendisi Hz. Fâtıma (s.a.), –Vehhâbî âlimlerin icma (görüş birliği) ettikleri üzere– niçin İmam Ali'yi korudu ve savundu? Bunlar çok ciddi sorular. Bizim İmam Ali'nin Peygamber (s.a.a.) damadı olmaktan

21. MESELE

**Hz. Fâtıma (s.a.)'nın makamının
küçük görülmesi**

Âl-i Muhammed'i (s.a.a.) yerme ve karalama girişimlerini konuşmaya devam edeceğiz. Daha önce de zikrettiğim Vehhâbî arkadaşım Şeyh Osman Hamis ile olan münazaralarımızdan birinde, Şeyh Hamis bana Fedek arazisi konusuna atıfta bulunarak Hz. Fâtıma Zehra hakkında meşhur olan bir ifadeyi hatırlattı: “Kusur Ebû Bekir’de değil, Fâtıma’da idi!”

Ben buradan Vehhâbî kardeşlerime birkaç soru sormak istiyorum, niçin Ebû Bekir değil de Fâtıma (s.a.) kusurlu? Ya da niçin Ebû Bekir’in hatalı oluşuna milyonda bir ihtimal bile verilmiyor? Fâtıma (s.a.)’yı kabahatli çıkarmaktaki bu garip ısrarın sebebi nedir? Mümin insan, adaletinden şüphe edilmeyen kişi değil midir? Eğer Hz. Fâtıma (s.a.)’nın milyonda bir ihtimal (Fedek’te) hakkı varsa adalete uygun olan, bu hakkı Fâtıma’ya vermek değil midir?

Fâtıma (s.a.) ile Ebû Bekir arasında yaşanan tüm diyaloglarda Ebû Bekir’i haklı çıkarma çabasının sebebi nedir? Hz. Fâtıma’ya saldırdığında, mirası için şahit istediğinde, Fedek’e el koyduğunda ve tüm tartışmalarının sonucunda Ebû Bekir haklı çıkarıldı. Hz. Fâtıma (s.a.)’nın

hakkı verilmediği gibi, haklı olduğuna yüzde elli ihtimal bile verilmedi. Yüzde elli Ebû Bekir’in, yüzde elli Hz. Fâtıma’nın haklı olabileceği ihtimalini niçin düşünmüyoruz? Öyleyse bu bir çeşit taassup değil midir? Eğer bu toprakların (Fedek) sahibi Hz. Muhammed bin Abdullah (s.a.a.) ise ve Fâtıma (s.a.) da onun kızıysa –ki Fâtıma Kisa Ehli’ndendir– niçin bir gün olsun Fâtıma’nın haklı olabileceğini düşünmüyorsunuz? “Hayır; çünkü onun akli kısa.” diyorlar! (Bundan Allah’a sığırım).

Dünya kadınlarının efendisi olan Hz. Fâtıma Zehra niçin akli noksan olmakla suçlanıyor? Halifeyi müdafaa etmek için! Bu durumda otoriteyi (Ebû Bekir) savunmak uğruna Muhammed bin Abdullah (s.a.a.)’in tertemiz kızına iftira atmış olmuyor musunuz? Halife, dünya kadınlarının efendisi ve Peygamber kızı Hz. Fâtıma’dan daha mı üstün?

22. MESELE

Gizli nasıblığın başka bir örneği

İbn Teymiyye'nin gizli nasıblığını açığa çıkararak ala metlerden biri de şu meşhur ifadesidir; "Fâtüma'nın evi, Allah'ın malını almak için basıldı." Vehhâbî İslam Enstitüsü'nde gördüğümüz derslerde bu ifade ile karşılaştığım zaman, Hz. Fâtüma (s.a.)'nın Hz. Muhammed'in malını çaldığını düşünmüştüm! Yalancılık ve münafıklık ile suçlanan Fâtüma (s.a.) bir de hırsızlık ile yaftalanıyor hâşâ! Biz Hz. Fâtüma (s.a.)'nın İslam'ı tıpkı Roma ya da Farişî İmparatorluğu gibi bir saltanat dini olarak gördüğünü zannediyorduk. Muhammed bin Abdullah (s.a.a.) dünyadan göç ettiğinde kralın kızı konumunda olan Fâtüma (s.a.), Müslümanların mallarını ele geçirmişti! Halife ise bu malları kurtarmalıydı. Bu yüzden Hz. Fâtüma (s.a.)'nın evini bastı. Allah'ın malını almak için Fâtüma'nın evi basıldı! İşte biz Vehhâbî üniversitelerinde böyle asılsız, dehşet verici düşüncelerin etkisi altında kalyorduk.

Ben Vehhâbî iken, devlet hazinesinin, Peygamber olan babası sayesinde Hz. Fâtüma (s.a.)'nın elinde olduğunu ve Resûlullah (s.a.a.) vefat ettiğinde Fâtüma'nın ümmetin malına el koyduğunu düşünüyordum! Halifenin ise haklı olarak Müslümanların malını kurtarmak üzere

Peygamberin hırsız kızının (Allah'a sığınırım) evini bastığını zannediyordum! Şimdi size soruyorum, Peygamberin (s.a.a.) biricik kızına atılan böylesine bir iftiranın hangi gerekçesi (!) sizi haklı çıkarabilir? Biz buna gerekçe olarak Resûlullah (s.a.a.)'in "Kızım Fâtüma bile hırsızlık yapsa elini keserim." dediğini söylüyorduk. Rasûlullah (s.a.a.) hayattayken Fâtüma'nın imkânı olmadı da babası öldükten sonra hırsızlık yaptı öyle mi?

Fâtüma (s.a.) hakkındaki tüm bu sorunlar ve atılan iftiralar tek bir noktaya dönüyor. Ebû Bekir'in Fâtüma (s.a.)'ya ısrarla yönelttiği "Delilin nedir?" sorusu. Niçin bu konuda Ehl-i Sünnet imamı Süheylî'nin görüşünü benimsemiyoruz? Süheylî diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.)'in kızı Fâtüma için söyledikleri, bu olayda kimi tercih etmemiz gerektiğini bize açık şekilde gösteriyor.

Biliyoruz ki Hz. Resûlullah (s.a.a.) "*Fâtüma benim parçamdır. O'na eziyet eden bana eziyet etmiştir.*" diyor. Öyleyse ilk halifeyi Fâtüma'ya tercih etmek, Ebû Bekir'i İslam ümmetinin aziz Peygamberi Muhammed (s.a.a.)'e tercih etmektir!

23. MESELE

İbn Teymiyye'yi rab edinmeyin

Bu meselede Selefî kardeşlerden sorularımı vicdanî bir yaklaşım ile değerlendirmelerini istiyorum. Hz. Aişe'nin, Nebî (s.a.a.)'ten işittiği “*Dünya kadınlarının en faziletlisi şu dört şahsiyettir: Seyyide Fâtıma, Seyyide Meryem, Seyyide Hatice ve Firavun'un karısı Asiye.*” mütevatir hadisi ile İbn Teymiyye'nin Fâtıma (s.a.) hakkındaki sözlerini nasıl bir araya getirebiliriz? İbn Teymiyye'nin iftiralardan kurtulup Resûlullah (s.a.a.)'in Fâtıma hakkındaki hadislerini incelemek bizim için öncelikli değil midir? Ancak maalesef bu tercih edilmiyor.

Biz Vehhâbî okullarında çocukluğumuzdan itibaren Hz. Fâtıma hakkında hadislerden önce İbn Teymiyye'nin görüşlerini öğrendik. Bununla da kalmıyor, Resûlullah (s.a.a.)'in Hz. Fâtıma hakkındaki hadislerini eğip bükererek İbni Teymiyye'nin sözlerine uyduruyorduk. İbn Teymiyye kusurludur, bu mazur kabul edilebilir. İmam Zehebî'nin de dediği gibi, İbn Teymiyye eski zamanda yaşadı, onun zamanında “Harran” şehrinde cuma hutbelerinde Hz. Ali'ye lanet okunuyordu! Ancak biz şu an 21. yüzyılda yaşıyoruz. İbn Teymiyye'nin kusuru olabilir; ancak bizim elimizin altında Hz. Fâtıma'yı anlatan yüzlerce uydu kanalı var. Onun zamanında WhatsApp,

internet ya da bizim sahip olduğumuz diğer imkânlar yoktu. Bu sebeple İbn Teymiyye hakikati öğrenememiş olabilir. Fakat içinde bulunduğumuz yüzyıl bize her türlü imkâmı sağlıyor.

Çağımızdan yüzlerce yıl önce yaşayan Teymiyye'nin düştüğü hataya düşmemiz bizim basiretsizliğimiz olur. O, Seyyide Fâtıma hakkındaki gerçeklere ulaşamamış olabilir; ancak biz kolaylıkla her türlü bilgiye ulaşabiliyoruz. Ben Vehhâbî kardeşlerime “*Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını ve rahiplerini Rab edindiler.*” (Tevbe, 31) âyetini tekrar gözden geçirmelerini ve İbn Teymiyye'yi kendilerine rahib ve Allah'tan başka bir rab edinmemelerini tavsiye ediyorum.

24. MESELE

İslam tarihi ile niçin oynuyorsunuz?

Dikkat çekmek istediğim bir mesele de Şeyh Dımeşkî tarafından kaleme alınan Fâtıma Zehra (s.a.) hakkındaki bir makaledir. Hayretle okuduğum makalede, Hz. Fâtıma'nın evine düzenlenen saldırının gerçekliği şüpheli gösterilerek, Ebû Bekir'in suçsuz olduğu yönünde algı oluşturulmaya çalışılıyor.

Açıkça söylemek istiyorum ki, Vehhâbî medreselerinin yetiştirdiği bir Selefî olarak ben ve arkadaşlarım, Ebû Bekir'in Hz. Fâtıma (s.a.)'ya yaptıklarından dolayı böbürleniyor, hatta bununla ilgili kasideleri ezberliyorduk. Öyle zannediyorum ki, Dımeşkî, dünyada hızla yayılan müstebsir (sonradan Şîî olanlar) hareketini ve insanların ilk halifeyi Hz. Fâtıma'ya karşı hatalı bulmaya başladıklarını görünce, saldırı hadisesini ört bas ederek algıyı yönlendirmeye çalışıyor.

Ben de Şeyh Dımeşkî'ye Allah'tan kork diyorum! İmam Buharî'yi mi sorguluyorsun? Buharî de "Fâtıma öldüğünde Ebû Bekir ve Ömer'e kızgındı, namazını kılmalarına izin vermedi." diyor. Ben bugünden, 30 yıl öncesinden ya da İbn Teymiyye'nin yaşadığı dönemden bahsetmiyorum. Ben, Seyyide Fâtıma'nın zamanından bahsediyorum!

Dünyada bir hidayet hareketi baş gösterdi ve Hz. Fâtıma Zehra'nın evine düzenlenen saldırı sebebiyle milyonlarca insan bugün Ehl-i Beyt mezhebine yönelmeye başladı. Çünkü insanlar, Hz. Muhammed'in kızının başına ne geldiğini soruşturmaya başladılar. Buna karşın Dımeşkî ne yaptı? Saldırının efsane olduğunu öne sürdü. Öyleyse sen *Buharî*, *Müslim* ve *Kütüb-i Sitt'e* den şüphe ediyorsun. Peki, İbn Teymiyye'nin "Fâtıma'nın evine baskın düzenlendi." sözüne ne diyeceksin? Bu demek oluyor ki, siz İslam tarihi ile oynuyorsunuz.

Saldırı hadisesi, insanlar üzerinde büyük etki uyandırmayan İbn Teymiyye döneminde kabul ediliyor, ne var ki, insanlar akın akın gerçek yola gelmeye başladığında tarih sorgulanıyor ve reddediliyor. Bu, apaçık bir şekilde İslam tarihi ile oynamaktır. Bundan dolayı vereceğiniz hesap için Allah'tan korkun!

25. MESELE

**Hz. Muhammed (s.a.a.)'in evini
niçin ateşe verdiler?**

Dimeşki'nin meselesi ile devam edelim. Dimeşki ve Şeyh Aid el-Karâni gibi bağımsız âlimler, Hz. Zehra'nın evine düzenlenen saldırı olayının artık insanlar tarafından açığa çıkarıldığını, büyük kitleleri etkisi altında bırakmaya başladığını ve "Fâtuma'nın ışığı ile hidayete kavuştum" başlıklı yazıların arttığını görmeye başladılar. Bu Ehl-i Beyt'e dönüş hareketinin akabinde, söz konusu âlimler saldırı olayını esastan sorgulamaya başladılar. Allah'tan korkun! Siz kendi aranızda tartışarak hatada ısrar ediyorsunuz. Diyorlar ki, "Râfıziler (Allah onlara lanet etsin) Fâtuma'nın kaburgaları kırıldı." diyorlar. Ben de diyorum ki, siz mugalata (demagoji, safsata) ediyorsunuz. Mugalata, hepimizin bildiği gibi, şeytanın fikridir. İlk mugalata eden şeytandır.

Saldırını sorgulayan âlimler, Ebû Bekir'in Hz. Fâtuma'nın evini bastığını kabul ediyor; ancak onun kaburgalarının kırılmadığını öne sürüyorlar. Soruyorum size, saldırının kendisi kınamak için başlı başına yeterli bir kabahat değil midir? Askerî güçler evinize baskın düzenlese ve o sırada biri gelip camlar kırılmamış sorun yok dese, bu mugalata değil midir? Saldırının doğasında kırıp dökmek

vardır. Bu ister ev eşyası ister insan vücudu olsun, saldırı hasara yol açar. Siz çıkıp saldırdı; ama bir şey olmadı diyorsunuz. Dikkat edin de şeytan aklınızla oynamasın. Dönüp kendinize bir sorun bakalım, Fâtuma'nın evine niçin saldırdı ve yakılmakla tehdit edildi?

Resûlullah (s.a.a.) hayattayken oraya (Fâtuma'nın evi) Muhammed bin Abdullah'ın evi demiştir. Buna karşın birinci halife ile ikinci halife bu eve saldırıyor. Peygamber kızının evine taziye için gitmek yerine, Fâtuma'nın evini ateşe vermeye gittiler! Bu, kendimize sormamız gereken bir soru değil midir? Bu soruyu sormak varken, Hz. Fâtuma'nın kaburgalarının kırılıp kırılmadığı meselesi ile akıllarını meşgul ediyorlar. Muhammed bin Abdullah (s.a.a.)'in evinin niçin ateşe verildiğini sorun kendinize.

Bu iki halifenin taziye için Resûlullah (s.a.a.)'in kızının evine gitmesi gerekmiyor muydu? Babasını kaybeden bir insana taziyede bulunmak ve tesliyet arz etmek Peygamber sünneti değil midir? Onlar ise teselli vermek yerine Hz. Fâtuma'nın evine bir avuç ateş bırakmayı tercih ettiler.

26. MESELE

Hz. Fâtıma'nın evine saldırılması hadisesi niçin gizleniyor?

Hz. Fâtıma (s.a.)'nın evine saldırı meselesi hakkında yöneltmek istediğimiz önemli bir soru var. Niçin bu konuda ikiyüzlü davranılıyor? Bazı Vehhâbî kardeşlerimiz (Allah onları affetsin) konu hakkında şöyle diyorlar: “Eğer Râfîzîleri kazanmak istiyorsak, Ebû Bekir'in Hz. Fâtıma'nın evine saldırısını reddetmeliyiz. Kendi meclislerimizde bu konuyu halka açıklamak üzere özel sohbetler düzenleyip Hz. Fâtıma'nın (hâşâ) aklının ve dininin noksan olduğunu, halifeye haksızlık ettiğini (Allah'a sığınırım) söyleyebiliriz. Râfîzî meclislerinde ise, Şîî halkın hassasiyetlerine dokunmamamız gerekiyor. Bu yüzden bu anlatılanların uydurma olduğunu söylemeliyiz.”

Bu, apaçık bir şekilde ikili oynamaktır. Şîa ve Ehl-i Sünnet'in bölgelerinde saldırı olayının efsane ve yalan olduğunu söylüyoruz. Diğer yandan kendi Vehhâbî meclislerimizde ise bu hadisenin İbn Teymiyye'nin kitaplarına göre de kanıtlanmış su götürmez bir gerçek olduğunu kabul ediyoruz. Çünkü biz, Hz. Fâtıma (s.a.)'nın evine düzenlenen saldırıyı sorgularsak İbn Teymiyye'yi karalamış oluruz. Çünkü İbn Teymiyye, Hz. Fâtıma (s.a.)'nın evine baskın düzenlendiğini söylüyor. Bu durumda yapmamız

gereken, insanlara bunun uyduruk bir efsane olduğunu söylemektir. Dini korumak için İslam tarihinin gerçeklerini yalanlamalıyız!

Eğer insanlar birinci halifenin Hz. Fâtıma'ya yaptıklarını öğrenirse onu suçlayarak yolunu terk ederler. Vehhâbiler elbette Ebû Bekir'in İslam'daki imajının zedelenmesini istemiyor. Bir düşünürün söylediği gibi, Hz. Fâtıma (s.a.)'nın evine düzenlenen saldırının örtbas edilmesi; sultanı (Ebû Bekir) korumak için şerefin, malın ve dinin gasp edilmesidir. Bu ise Allah'ın, Resûlünün ve Âl-i Muhammed'in sultan için feda edilmek istenmesidir!

27. MESELE

Sakladıkları gerçek iyice açığa çıktı!

Vehhâbî olduğum günlere dair hatırımda kalan önemli bir mevzu daha var. Dünyanın her yerinden Vehhâbî âlimler bir araya geliyor ve Fâtıma (s.a.) ve Ebû Bekir arasındaki husumet konusu ile nasıl mücadele edeceklerini konuşuyorlardı. Zira bu husumet, Vehhâbîlerin evlatlarını kaybettikleri (mezhebi terk etmelerine sebep olan) bir mevzu halini almaya başlamıştı. Öyle ki, Vehhâbîler bazı teravih namazları sonrasında, Ebû Bekir ve Fâtıma (s.a.) arasında geçenleri zikrediyordu. Bu sohbetlerin akabinde pek çok Vehhâbî, Şîa mezhebine yönelmiştir.

Durum karşısında bir araya gelerek çözüm yolları araştıran Vehhâbî âlimler, Fâtıma (s.a.) ve Ebû Bekir arasında geçenleri şeffaf bir şekilde açıklama kararı aldılar. Nitekim bu olayın, kendi deyişleri ile “Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ten –kastettikleri Selefilerdir sadece– duyulmasının, Râfîzî uydu ve internet kanallarından duyulmasından daha iyi olduğu” düşünüldü. Ardından Fâtıma (s.a.) ve Ebû Bekir arasında geçenlerin, Ebû Bekir lehine yorumlandığı açıklamalarla doldurulan kasetler dağıtmaya başlandı. Ancak Vehhâbîler, beklediklerinin aksi yönünde bir netice ile karşı karşıya kaldılar.

Dağıtılan kasetlerin sonucunda yüzlerce kişi Şîi oldu. Amaçlarının geri tepmesine neden olan kasetleri toplamak istediler; ancak bir problem ile daha karşılaştılar. Fâtıma (s.a.) ve Ebû Bekir hadisesi, Vehhâbî âlimler, tarihçiler ve kadınlar dahil halkın büyük kesimi tarafından öğrenilmişti artık. İbn Teymiyye'nin dönemindeki gibi konu örtbas edilemedi.

Vehhâbî âlimler ne yapacaklarını bilemediler. Hadiseyi halka açıkladıklarında, insanlar Şîa mezhebine yöneliyordu, sakladıklarında ise insanlar yine Şîa mezhebine meylediyordu. Vehhâbî âlimlerine bakış açılarını yenilemeleri gerektiğini söylemem gerekiyor. Yüce Allah'a yemin olsun ki, sizin evlatlarınız, torunlarınız ve onların çocukları Şîa mezhebine yönelecek. Muhammed bin Abdullah (s.a.a.)'in kızı Hz. Fâtıma (s.a.)'a saygı duyacaklar. Hz. Fâtıma'nın anlatıldığı gibi biri olmadığını, aklının ve dininin noksan olmadığını öğrenecekler.

Sizin anlattığınızın aksine, bilakis Fâtıma (s.a.) Ebû Bekir'in karşısında durdu; çünkü bu, Yüce Allah'ın ve Resûlünün (s.a.a.) emrinin gereği idi. Fâtıma'nın kıyamı, emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker idi (iyiliği emretmek, kötülükten alıkoymak). Hz. Fâtıma (s.a.)'nın Ebû Bekir'e karşı kıyamı, İmam Hüseyin (a.s.)'in Yezid'e karşı kıyamından küçük görülemez. Ben burada tabii ki, Yezid ile Ebû Bekir'i karşılaştırmıyorum, bundan Allah'a sığınırım, ikisinin arasında elbette büyük fark vardır. Ancak Hz. Fâtıma (s.a.)'nın kıyamı, İmam Hüseyin (a.s.)'in kıyamı ile aynıdır. Çünkü Fâtıma baba-sının, Hüseyin ise de dedesinin dinini yaşatmak için

otoriteye karşı çıktı. Bu karşı çıkış, emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker kıyamıdır.

İşte bundan dolayı siz (Vehhâbiler) İmam Hüseyin (a.s.)'in kıyamının doğru bir çıkış olduğunu kabul etmiyor ve Yezid'in haklı olduğunu savunuyorsunuz. Hz. Fâtıma'nın da Ebû Bekir karşısında doğru bir çıkış yaptığını kabul etmiyorsunuz. Hüseyin'in kıyamını daha iyi okuyup bakış açınızı yenilerseniz, Fâtıma'nın kıyamını da daha iyi anlayacaksınız.

Hz. Fâtıma'nın evine saldırılmasına hangi grup razı oldu?

Ebû Bekir ve Fâtıma (s.a.) arasında yaşananlar, gerçekten mühim ve çok büyük bir meseledir. Vehhâbî müfredatında bu olayların bize çok sığ bir açıklama ile öğretilmiş oluşuna çok teessüf ediyoruz. Örneğin, Ümmü'l-Müminin Aişe ve Ebû Bekir ile İmam Ali ve Fâtıma (s.a.) arasında yaşananların, Resûlullah (s.a.a.)'in çok eşli olmasından kaynaklandığını düşünüyorduk. Hz. Fâtıma'nın annesi Hatice (s.a.)'nın Aişe için bir rakip olduğunu ve kadınların doğası gereği üzerlerine evlenildiğinde bunun problemler doğuracağını düşünüyorduk. Hz. Aişe ve Hz. Fâtıma (s.a.) arasında yaşananların tamamıyla kadınsal meseleler olduğunu savunuyorduk.

Vehhâbî kardeşlerime hatırlatmak istediğim bir nokta var. *Kütüb-i Sitté*'de yer alan *Sahih-i Buharî*'de ve diğer yerlerde Hz. Aişe'nin şu sözleri naklediliyor: “Biz Resûlullah (s.a.v.)'in zamanında, onun kadınları olarak iki guruptuk: Hatice ve Ümmü Seleme'nin grubu ile Aişe ve Hafsa'nın grubu olarak ayrılmıştık.” Bu sözler, bize Peygamber (s.a.a.) eşlerinden bir grubun Sakife'de seçilen halifenin tarafında olduğunu, diğer grubun ise Muhammed bin Abdullah (s.a.a.)'in kızı Hz. Fâtıma (s.a.)'nın yanında yer aldığını gösteriyor.

Bu noktada mesele Hz. Fâtıma'nın evine düzenlenen saldırıya bağlanıyor. Aişe, Hz. Fâtıma'nın evine saldırılmasını destekleyenlerdendi. Hz. Ümmü Seleme ise saldırıya karşı çıkanlar arasındaydı. Öyleyse bu konu, Vehhâbilik yolunun göstermeye çalıştığı gibi kadınlar arasındaki bir çekişme meselesi değildir. Hz. Hüseyin'in şehadeti, Cemel Savaşı, Hz. Fâtıma Zehra'nın evine saldırılması, tüm bunlar Hatice'nin hizbi ve Aişe'nin hizbi arasındaki mücadeledir. Bu olayı kadın çekişmesi gibi göstermek, gerçeği gizleyerek insanları aldatmaktır.

Ne var ki, artık aldatma devri kapandı. Yaşadığımız çağda, tarihî gerçekleri inkâr ve tahrif etmek artık mümkün değil. İnternetin hayata girmesi ile küreselleşen dünyada, insanlar bilinç ve basiret sahibi bireyler olarak tarihî gerçekleri tahrife ve sahteciliğe izin vermiyorlar.

Ehl-i Sünnet kitapları toprağa secde etmeyi sahih saymaktadır

Vehhâbî dünyasında büyük yaygara koparılan, önemli bir mesele de Şii kardeşlerin toprağa secde etmesi konusudur. Bu konu Vehhâbî olduğum günlerde beni de etkisi altında bırakmıştı. Ancak hakiki bir Müslüman'ın yapması gereken şey, meseleleri hadis kitaplarından araştırmak olmalıdır. Vehhâbî kardeşlerimden hadis kitaplarını incelemelerini rica ediyorum. Bunu yaptıklarında şu hadis-i şerif ile karşılaşacaklar:

“Yeryüzü bana secde mahalli ve temizleyici kılındı.”

Resûlullah (s.a.a.) bu hadiste, su bulunmadığı yerde toprak ile teyemmüm yoluyla insanın temizlendiğini açıklıyor. Yeryüzünün bize secde edilen bir mescit kılındığını haber veren Resûlullah (s.a.a.) secde yerimizin de (toprak) teyemmüm gibi aynı şekilde temiz olduğunu bildiriyor. Bu sarîh hadis, zaruret halinde toprağın temizleyici olduğunu bize anlatıyor.

Ehl-i Sünnet kitaplarında, konu ile ilintili farklı sarîh hadisler de mevcut. Resûlullah (s.a.a.) şiddetli sıcakların olduğu bir gün mescide girdi. O dönemde mescitler şimdiki gibi halı ve kilimlerle döşeli değildi. O sırada mescitte namaz kılan Bilal, sıcak yüzünden secde ederken

gömleğinin kolunu alını ile yerin arasına koyuyordu. Bunun üzerine Resûlullah (s.a.a.) ona dedi ki, “Allah için yüzünü toprağa koy ey Bilal.” Bunun açıklaması şudur: “Ey Bilal, alının ile toprak arasını ayıracak bir şey koyma.”

Konu hakkında aynı şekilde başka rivayetler de bulunmaktadır. “Biz gemi ile yolculuk ederken, yanımıza bir parça kerpiç alırdık.”

“Kerpiç”, Arap dilinde su ile karışmış çamurun, güneşte kurutulması ile elde edilen toprağa denir. Yani aynı toprak hükmündedir. Dolayısıyla bu, mühre secde etme konusu Ehl-i Sünnet kitaplarında mevcut olan kanıtlanmış bir meseledir. Gerçek şu ki, Şîa kardeşlerimizin toprağa secde etmesi, kanıtlanmış ve sorgulanmaya ihtiyacı olmayan bir iştir.

Günümüzde artık camilerde toprak zemin üzerinde namaz kılmak mümkün değil. Bunun yerine halılar örtülmüş durumda. Peki, Şîiler ne yapıyor? Sahabenin bulunduğu çözüm yoluna giderek toprak parçası kullanıyorlar. Güneş altında çamuru kurutarak elde ettikleri toprak parçası olan mühürleri, mescitlerinde alınlarının altına koyarak üzerine secde etmek için kullanıyorlar. Öyleyse bu konu niçin gürültü koparıyor? Ben Vehhâbi kardeşlerimden, medya yoluyla duyurulmuş bilgilerden uzaklaşarak, meseleleri ilmî bir yaklaşım ile çözmelerini ve zayıflatıcı propagandalara yüz vermemelerini istiyorum.

Ebû Hureyre'den nakledilenleri kabul ediyor, İmam Ali'den aktarılanları reddediyorsunuz

Selefi ve Vehhâbi eğitim sisteminde bize öğretilen akıl almaz çelişkilerden biri de Ebû Hureyre ve Hz. Ali'den nakledilen gayba dair hadisler mevzudur. Kaynaklara baktığımızda, Ebû Hureyre'nin bize gayb ilmi hakkında pek çok hadis naklettiğini görüyoruz. Ebû Bekir, Resûlullah (s.a.a.)'ten ahir zaman hakkında işittiklerini bize aktarıırken, diğer yandan Huzeyfe bin Yeman'ın da kıyamet gününe kadar gerçekleşecek “fiten ve'l-melahim” (kıyamete yakın zamanda gerçekleşecek olan olaylar; Deccal fitnesi, İmam Mehdi'nin zuhuru gibi hadiseler) haberlerini aktardığını duyduk, okuduk ve öğrendik. Bu demek oluyor ki, Huzeyfe bin Yeman Resûlullah (s.a.a.)'ten kıyamet gününe dek olacaklara dair bilgi almıştı. Buradaki problem ise, aynı konuda Hz. Muhammed'in Âl'ine adaletsiz davranılmasıdır. Ebû Hureyre ve Huzeyfe bin Yeman'ın söylediklerini kabul ediyoruz, aynı konuda Peygamber (s.a.a.)'in Ailesi'ne gelince bundan uzaklaşıyoruz. Bu çok garip değil mi?

İmam Ali (a.s.)'in Resûlullah'tan çok sayıda “fiten ve'l-melahim” haberini öğrendiğini söylüyoruz. Bu bilgi geleceğe dair zaman ve mekânı içeren haberler veriyor.

Bu ise İmam Ali (a.s.)’dan bizi uzaklaştırıyor. Buna karşın Huzeyfe bin Yeman ve Ebû Hureyre’den rahatlıkla bu gayb haberlerini naklediyoruz. Bir kişi de çıkıp, Ebû Hureyre’nin binlerce sene sonrasına dair gayb haberlerini niçin naklettiğini sormuyor. Çünkü o, Resûlullah (s.a.a.)’ten işitti.

İmam Ali (a.s.)’ın sahifelerinde ve kitabında, Resûlullah (s.a.a.)’ten konu hakkında işitip yazdığı birçok hadis yer alıyor. Huzeyfe bin Yeman ahir zaman ve gelecekte olacaklar hakkında Resûlullah’tan hadis işittiyse ve sonra bu duyduklarını İmam Ali (a.s.)’a aktardıysa ondan da uzaklaşmanız gerekmiyor mu? Bir hadisten dolayı İmam Ali’den uzaklaşıp, aynı hadisi Huzeyfe’den nakletmek normal mi? Adaletli olun! Sahabeye nasıl davranıyorsak, Ehl-i Beyt’e de aynı şekilde davranmalıyız.

Hz. Peygamber’in sevgisinin tadını Vehhâbîliği terk ettikten sonra aldım!

Vehhâbî medreselerinde eğitim alırken ruhumuza aşılana meselelerden biri de Resûlullah (s.a.a.)’i uzaktan veya yakından ziyaret etmenin ve bu ziyaret için yolculuğa çıkmanın haram olması idi! Ben bu konuda merhum Muhammed Said Ramazan el-Butî’nin bir sözünü hatırlamak istiyorum: “Resûlullah’ın sevgisinden aldığınız lezzeti, satırlara dökemezsiniz.” Burada, Vehhâbî iken ayrımını yapamadığımız önemli nokta, sevgi ve sevgiden lezzet alma meselesidir. Elbette Selefi kardeşlerimi Resûlullah (s.a.a.)’e karşı sevgi beslememek ile suçlamıyorum. Ancak Suriye müftüsünün de dediği gibi, onlar Resûlullah’a sevgi ve muhabbetin lezzetini tatmıyorlar.

Sevginin tadına varmak, olağan sevgilerin dışında bir muhabbettir. Bir insan, Nebî (s.a.a.)’e olan sevgisinden lezzet alır, bu lezzetin tadına varırsa onu ziyaret etmek için yolculuğa çıkılmasına karşı çıkma cüretinde de bulunmaz. Biz Selefi iken Resûlullah (s.a.a.)’e olan sevgimizin tadına işte böyle varamıyorduk.

Bir Müslüman Hz. Peygamber’e olan sevgisini nasıl ifade edebilir? Biz Müslümanlar olarak, Muhammed bin Abdullah (s.a.a.)’e olan sevgimizi izhar etmek istiyoruz. Bu

sevginin tamamlanması için destekleyici eylemler olmalıdır. Tıpkı namaz kılarken, onu tamamlamak için rükû ve secde ile ya da hac ibadetini ifa etmek için tavaf ile emrolduğumuz gibi, Muhammed (s.a.a.)'e olan sevgimizin de ayrılmaz birer parçası olan eylemler vardır.

Resûlullah (s.a.a.)'e olan sevgiyi tamamlayan bu eylemler ziyaret, tevessül, Nebî'nin mevlûd-i şerifini kutlamak, vefatını anmak, hakkında şiirler yazmak gibi amellerdir. Selefî kardeşlerimiz ise tüm bu sevgi ve muhabbet izharlarının kapısını kapattılar. Bu durumda, ameli vesilelerin tümünün kapısı kapanmışken Vehhâbî bir âlim veya birer Nebî (s.a.a.)'e olan sevgisini nasıl gösterebilir?

Nitekim ben Vehhâbiliği terk ettiğim vakit Nebî (s.a.a.)'e olan sevgi ve muhabbetimden tat almayı öğrendim. O günden itibaren Resûlullah (s.a.a.)'i uzaktan ziyaret etmek, benim için kendiliğinden meydana gelen bir durum halini aldı.

Şiilerin elinde başka bir Kur'an mı var?

Şiî Müslümanların Kur'an-ı Kerim'den başka bir kitaba inandığına dair söylentiler var. Yüce Allah'a yemin olsun ki bu ancak gülünç bir ithamdır. Çağın Sünnî imamlarından merhum Şeyh Muhammed el-Gazâlî, *Humum ed-Daiye* veya *Leyse mine'l-İslam* adlı kitaplarında bu konuya dair bir hadise anlatıyor:

Ben bir gün Medine-i Münevvere'de iken, uzaktan bir adam yanıma doğru geldi. Bana yaklaştıkça öfkesi artıyordu. 30'lu yaşlarında genç bir adamdı, ben ise 70 yaşında yaşlı biriydim. Kendi kendime Resûlullah'ın “*Zelil olandan başka hiçbir halk kendi evinde saldırıya uğramaz.*” hadisini zikrettim ve saldırıya uğramadan ben saldırayım dedim ve kalkıp ona doğru ilerledim.

Gazâlî şöyle devam ediyor:

Yanıma ulaştığında bana saygısız bir şekilde bağırarak Râfîzîlerin ellerinde başka bir mushaf olup olmadığını sordu, cevabım “Evet.” oldu. Tekrar sordu, “Onların başka bir mushafı mı var?” Ben de “Evet, bundan da fazlası var.” dedim. Adam bunun ne olduğunu sorunca “Onların başka bir Rabbi var.” dedim. Adam hayretle “Onların başka Rabbi mi var, nasıl yani?” diye sordu. Ben de “Evet, çünkü onların Rabbi, onlara başka bir Kur'an indirdi, üstelik onların Peygamberleri de

başka.” dedim. Daha da şaşırın adam “Başka bir peygamber mi?” diye sordu tekrar. “Evet, Muhammed (s.a.v.) dışında başka bir Muhammed’e, başka bir Kur’an indirildi ve başka bir ilahtan inen yeni bir Kur’an oluşturuldu.” dedim. Anlattıklarımın etkisiyle şaşkına dönen adama daha sonra, “İşine git ey ahmak!” diye çıkışıp gönderdim.

Kitap şöyle devam ediyor:

Ben bu farklı Kur’an meselesini tahkik etmek üzere İran’a gittim. Günler, hatta haftalar geçirdiğim Tahran ve Kum şehirlerini ziyaretim sırasında gördüm ki, Medine-i Münevvere’de Kral Fahd tarafından bastırılan Kur’an’ı, İran’da Şii Müslümanlar öpüp alınlarına koyuyorlar. Aynı şekilde İran’ın Kum şehrinde basılan Kur’an da Medine’de Vehhâbî Müslümanlar tarafından öpülüyor.

Gazâlî, devam ediyor:

Öyleyse niçin Allah’ın kullarını yalanlıyorsunuz? Eğer İran’da farklı bir Kur’an varsa siz de bu Kur’an’ı basıp milyonlarca Müslüman’a dağıtıyorsunuz. Bu, Yüce Allah’a iftira atmak değil midir? Âl-i Muhammed (s.a.v.)’in Şiilerine niçin iftira atıyorsunuz?

Bakın bunlar harfi harfine Gazâlî’nin sözleridir. Gazâlî’yi mi sorguluyorsunuz? “İsam İmad, Vehhâbîliği terk etti.” diyebilirsiniz; ancak Gazzâlî Ehl-i Sünnet mezhebendendi, ölene kadar da bu mezhepte kaldı.

Buharî hadisini Kur’an’ın önüne geçirmeyin!

Bir diğer mesele de Şia’nın Kur’an-ı Kerim’e önem vermediği iddialarıdır. Ben bu konuda yine merhum Şeyh Muhammed el-Gazâlî’nin sözlerini hatırlatmak istiyorum. Gazâlî diyor ki:

Ben Resûlullah (s.a.v.)’in şehrinde bir mescide girmiş Kur’an okuyordum. Bu sırada Vehhâbî bir grup genç içeri girdi. Kur’an okuyordum; ama diğer yandan da kalbim bu gençler ile birlikte idi. Çünkü ben yarım asırdan fazla yaşadım ve gördüklerimden Ümmet-i Muhammed’i uzlaştırmam gerektiği sonucuna varmıştım. Sonra okudukları Kur’an-ı Kerim’e kulak verdim, zira bir din âlimi olarak onların kıraatini dinlemek üzerime vacipti.

Gazâlî şöyle devam ediyor:

Ardından aralarındaki diyalogu işittim. Nebî (s.a.v.)’in kabrinin yanı başında toplanmış, Hz. Muhammed bin Abdullah’ın annesi, babası, dedesi Abdulmuttalib, amcası Ebû Tâlib ve hatta tüm ceddinin yerinin ateş olduğunu söylüyorlardı. Hemen Kur’an’ı kapattım ve yanlarına gittim. Onlara, “Şu pencereye bakın.” dedim. Başlarını kaldırıp baktılar ve “Burası Muhammed bin Abdullah’ın kabri.” dediler. “Resûlullah’tan başka rahatsız edecek kimseyi bulamadınız mı?” dedim.

Devam ediyor:

Onlara, “Şu an, Abdulmuttalib, Abdullah ve Resûlullah (s.a.v.)’in tüm ceddini ateşe topladınız.” dedim, “Buna engel olan bir şey var mı?” dediler. “Ömer b. Hattab’ın babası da ateşte mi? Peki birinci halife ile üçüncü halifenin babaları da mı ateşte? Resûlullah (s.a.v.)’in babası ile halifelerin babaları arasında ne fark var?” dedim.

Gazâlî diyor ki:

Buharî ve Müslim’de yer alan, Ebû Hureyre’nin naklettiği “Biz, bir elçi (peygamber) göndermedikçe hiç kimseye azap edecek değiliz.” hadisini duymadınız mı? dedim. Gençler şaşkınlık içinde, “Bu hadis gerçekten *Buharî’de* geçiyor mu? Vallahi biz hiç duymadık.” cevabını verdiler. Ardından söylediklerinden pişman oldular.

Gazâlî ekliyor:

Bu gençlerin arasında hafızlar da vardı ve “*Biz, bir elçi (peygamber) göndermedikçe hiç kimseye azap edecek değiliz.*” âyetinin *Buharî’de* yer alan bir hadis değil, İsrâ Sûresi’nin bir âyeti olduğunu söylediler. Ben de “Evet, bu, Kur’an’dan bir âyettir. Ancak ben, sizin *Buharî’yi* Allah’ın kitabına tercih ettiğinizi bildiğim için böyle söyledim. Eğer size Allah böyle buyurdu deseydim; ama *Buharî’de* şöyle bir hadis var diye karşı çıkacaktınız. Bu yüzden size bu âyet-i kerimeyi, Ebû Hureyre’den nakledilen bir hadis olarak okudum. Siz de susup kabul ettiniz.” dedim.

Bu, Gazâlî’den alıntuladığım olayın bağlamında Vehhâbî kardeşlerime sormak istediğim bir soru var. Kim *Buharî’de* yer alan hadisi Allah’ın kitabının önüne geçiriyor? Muhammed el-Gazâlî’nin sözlerine göre Selefler mi, yoksa Allah’ın kitabından başka sahih kitabın olmadığı savunulan Şiiler mi?

Kur’an’ın tahrif edildiği iddiasını oryantalistlerden aldınız

Selefî kardeşlerime sormak istediğim bir soru var. Size göre Hicret’ten sonraki ilk üç yüzyılda yaşayanlar “*İnsanların en hayırlısı, benim çağımda yaşayanlardır, sonra onların ardından gelenler, sonra onların ardından gelenlerdir.*” hadisine istinaden en hayırlı insanlar değiller mi? Burada irdelemek istediğim bir mevzu var. Eğer Kur’an Vehhâbî medreselerinde öğrendiğimiz gibi, Şiilerce tahrif edildiyse bu mesele niçin birinci ya da ikinci yüzyılda ortaya atılmadı? Bu yüzyıllarda yaşayan insanlar Ehl-i Sünnet’e göre Resûlullah (s.a.a.)’e yakın dönemlerde yaşadıkları için en hayırlı insanlardır. Bu asırların insanları sadece Hz. Peygamber ile değil İmam Ali, İmam Hasan, İmam Hüseyin, İmam Hasan Askeri, İmam Mehdi (a.s.) ve tüm imamlar ile aynı çağlarda yaşadı.

Şimdi sormak istiyorum, İmam Cafer-i Sâdık (a.s.) ile dostlarından Mümin et-Tak arasında, ya da Mümin et-Tak ile Ebû Hanife arasında Kur’an’ın tahrif edildiğine dair bir diyalog geçtiğini duydunuz mu hiç? Peki, İmam Rıza (a.s.) ile tek bir kişi arasında bile Kur’an’dan farklı bir mushaf yazıldığı konuşuldu mu hiç? Bu soruların cevabı Kur’an’ın tahrif edildiği iddialarının bid’at olduğunu

ortaya koyuyor. Hatta İmam Teymiyye bile *Minhâcü's-Sünne* kitabında Allâme Hillî ile Kur'an'ın tahrif edildiği konusunda tartışmaya girmiyor. Bu da meselenin son yüzyıllarda icat edildiğine delalet ediyor.

Hicret'ten sonraki ilk üç yüzyılda Kur'an'ın tahrif edildiği konusu bir kez dahi gündeme gelmedi. Bu sebeptendir, İmam Ali'nin *Nehcü'l-Belâğası*nda Kur'an'ın tahrifi iddiasına değinilmiyor. Bunun yanı sıra, sahabenin, selef-i salihinin, İmam Şâfiî'nin, İmam Mâlik'in, On İki İmam (a.s.)'in, İmam Buhârî'nin, İmam Müslim'in ve *Kütüb-i Sitte* yazarlarının Kur'an'ın tahrifi hakkında konuştuklarını görmüyoruz.

Öyleyse bu mesele gündemimize nereden taşındı? Kur'an'ın tahrifi konusu modern çağda yaşayan şarkiyatçılar tarafından ortaya atılmıştır. Çünkü onlar, Tevrat ve İncil'in tahrif edilmesine karşın Kur'an'ın korunmuşluğunun İslam'ın üstünlüğünü ve hakkaniyetini kanıtladığını biliyorlardı. Bu doğrultuda Kur'an-ı Kerim'in de tahrif edildiği fikrini ortaya attılar. Bu fikir, Carl Brockelmann ve diğer oryantalistlerin kitabından Selefi kardeşlerimizin kitaplarına taşındı.

Vehhâbî âlimi İhsan İlahizahir, modern çağ oryantalistlerinin iddialarını Kur'an'ın Şiîler tarafından tahrif edildiğine delil gösteriyor. Ben de sormak istiyorum, Oryantalistlerin kitaplarına istinaden Müslümanların Kur'an'ı tahrif ettiğini söylemek caiz midir?

Herkesin mezhebi var da İmam Cafer-i Sâdık (a.s.)'in mezhebi niye olmasın?

Selefi olduğum günlerde okuduğum *Tebdid ez-Zalam* adlı kitapta, İmam Cafer-i Sâdık (a.s.)'in karalandığını görmüştüm. Kitapta yazar, İmam için hâşâ "Cafer-i Kez-zab" (yalancı) –Allah'a sığınırım– diyordu! Kitapta, İmam Sâdık (a.s.)'in babası Muhammed el-Bâkır (a.s.) için de "Yalancılığıyla tanınan Muhammed Bâkır." deniyordu! Bunun üzerine muasır bir Selefi yazar da *Çağın Hurafesi, Sadık'ın Mezhebi* adlı bir kitap yazdı. Allah'tan korkun ey zalimler!

Önce İmam Sâdık (a.s.)'a iftira atıyor ve hakaret ediyorsunuz, ardından mezhebini sorguluyorsunuz! Bu yaptığınız adil ve insafli bir davranış mıdır? Ehl-i Beyt İmamlarına (a.s.) da en azından diğer imamlara gösterdiğiniz saygıyı göstermeli değil misiniz?

Zemahşer'den İmam Zemahşerî'nin, Tahran'dan İmam Fahreddin er-Râzî'nin, San'â'dan Abdürrezzâk es-San'ânî'nin, Endülüs'ten İmam İbn Hazm ez-Zâhirî'nin, Şam'dan İbn Teymiyye el-Harrânî ed-Dımeşkî'nin, Yemen'den İmam Şevkânî'nin mezheplerinin ortaya çıktığını kabul ediyor; ancak İmam Cafer-i Sâdık'ın, yani Âl-i Muhammed

(s.a.a.)'in kendine has bir mezhebi olduğunu kabul etmiyoruz!

Merhum Abbas Mahmud el-Akkad diyor ki:

Adalet kelimesi önemli bir kelimedir; ancak adalet hiç bir zaman Âl-i Muhammed'i vurmak için kullanıldığı gibi kullanılmadı.

İslam eşitlik dinidir, deniyor. Öyleyse Ebû Hanife'nin mezhebine karşı nasıl davranılıyorsa Âl-i Muhammed (s.a.a.)'in mezhebine de aynı şekilde davranılmalıdır. Ancak biz bugün, adalet ve eşitliğin sağlandığını ne yazık ki, göremiyoruz.

Biz bugün İmam Cafer-i Sâdık (a.s.)'in mezhebinin en azından varlığının kabul edilmesini isteyecek duruma geldik! Ben Vehhâbî medresesinde okurken, İmam Kadı Hamrânî'nin ilim halkasında dünya imamlarının görüşlerini zikrettiğini hatırlıyorum. Endülüs'ten Pakistan'a, Hindistan'dan İran'a kadar tüm imamların görüşleri zikredilirken, İmam Sâdık (a.s.) hakkında bize tek şey söylendi: "Âl-i Muhammed'in mezhebi yoktur."

Vehhâbî kardeşlerime sormak istiyorum. Resûlullah (s.a.a.) "Size Allah'ın Kitabını ve Ehl-i Beyt'imi bıraktım." demişken, onların mezhebinin var olmaması makul mü? Bu hadis *Sahih-i Müslim*'de de geçiyor. Endülüs'ten İran'a, Pakistan'dan Hindistan'a hatta İngiltere'ye kadar tüm mezhepler İslam'dan söz ediyor; ancak Âl-i Muhammed, İslam'ı terk etmiş ve İslam'ın tedvinine önem vermiyor! Bu bir zulümdür! Selefî kardeşlerimden sözlerimi iyi düşünmelerini rica ediyorum.

Caferî mezhebinin isnadı, dört mezhebin isnad yöntemiyle ispatlanıyor

Bu kısımda, "mezhep" meselesi hakkında konuşmak istiyorum. Vehhâbî uydu kanalları bugün Caferî mezhebinin İmam Sâdık (a.s.)'in mezhebi olmadığını dayatmak konusunda ısrarcı davranıyor. Dünya üzerinde müstebsir (sonradan Şii olanlar) hareketi ile birlikte yaklaşık yarım milyar Müslüman'ın benimsediği Caferî mezhebinin, İmam Sâdık'a ait olmayan bir hurafe olduğunu iddia ediyorlar. Ben bu iddiaları Ehl-i Sünnet imamı Muhammed Ebû Zehra'nın sözleri ile cevaplamak istiyorum.

Sünnî âlim, *İmam Cafer Sâdık* isimli kitabında, şu sözleri zikrediyor:

Ey cemaat, Caferî mezhebinin İmam Sâdık'a dayanmaması mümkün değildir. Bu iddialar asılsız ve olanaksızdır; çünkü biz, Şâfiî mezhebinin İmam Şâfiî'ye dayandığını tespit ettiğimiz yöntem ile Caferî mezhebinin de İmam Sâdık'a dayandığı sonucuna ulaşıyoruz. Anane (hadisi isnad yolu ile rivayet etmek) ve sened yolu ile bu sonuca ulaştık. Aynı zamanda Mâlikî mezhebinin İmam Mâlik'e ve Hanbelî mezhebinin Ahmed b. Hanbel'e dayandığını bu yöntem ile buluyoruz.

Muhammed Ebû Zehra devam ediyor:

Eğer biz, bugünün Caferî mezhebinin İmam Sâdık'a ulaştığını tespit eden yöntemden şüphe edersek, bizi diğer dört mezhebin sahiplerine götüren aynı yöntemden dolayı diğer mezheplerden de şüphe etmeliyiz. İşte bu, bize delil olarak yeter. Şayet anane, sened ve nakil yöntemleri gayri ilmi yöntemler ise Şâfiî mezhebinin nakledildiği anane ve sened yöntemleri de aynı şekilde ilim dışıdır.

Ben Vehhâbî kardeşlerime şunu söylemek istiyorum. Vehhâbîlerin eğitim gördüğü İslam fıkah tarihî kitapları, İmam Sâdık (a.s.)'ın mezhebinin tedvin tarihini işlemiyor. Bizzat deneyimlediğim tecrübelerim yoluyla gördüm ki, İmam Şâfiî ve diğer imamların tedvini bu kitaplarda işleniyor. Çünkü eğer Caferî mezhebinin tedvin tarihi incelenirse bu mezhebin hurafe olmadığı ortaya çıkacaktır. Bu sebepten dolayı hüküm vermeden önce mezhebi araştırmamız gerektiğini hatırlatmak istiyorum.

Şii kitapları niçin dördüncü asırda ortaya çıktı?

İmam Sâdık'ın mezhebinin tarihi ile ilgili diğer bir hususa değineceğim. Şeyh Osman Hamis, Şeyh Abdurrahman Dimeşkî, Ebû Muntasır Belûşî ve diğer pek çok Vehhâbî ile girdiğim münazaralarda onların "Bu mezhebe nasıl güvenip itimat ederiz, *Usûl-i Kâfi* gibi kitaplar dördüncü asırda çıktı, daha önce neredeydi bu kitaplar?" dediklerini hatırlıyorum. Ben bu gibi sorulara, Sünnî âlim Muhammed Ebû Zehra'nın sözleri ile cevap vereceğim.

Ebû Zehra diyor ki:

Dördüncü yüzyılda, İmam Sâdık'ın kültürel mirasını aktaran kitaplar vardı. Bu yüzyılda Abbâsî Devleti zayıfladı ve Âl-i Muhammed'in taraftarlarının katledilmesi durdu. Birinci, ikinci ve üçüncü yüzyıllarda Muhammed b. Abdullah'ın evlatları öldürülürken, dördüncü yüzyılda Buveyhî Şii devleti (Buveyhî hanedanı) ortaya çıkarak, Abbâsî Devleti'ni zayıflattı. Bunun akabinde Peygamber evlatlarının öldürülmesi azaldı. İmam Hasan ve İmam Hüseyin'in evlatları öldürülmeyince, kitapları ortaya çıktı.

Bu, insan doğasına uygun bir durumdur. Mesela ben 2000 yılında bir kitap yazıyorum diyelim; ancak kitap yasaklandığı için basılmıyor. 2001 yılında kitabı yasaklayan

diktatör ölüyor ve 2002 yılında kitap basılıyor. Bu olanlar, kitabın yalan içerikli olduğu anlamına mı gelir? Ey cemaat, dördüncü yüzyıl özgürlük çağı olarak bilinir.

Ehl-i Sünnet imamı ve çağın fıkıhçısı Muhammed Ebû Zehra bundan dolayı şöyle diyor:

Allah'tan korkun! Bu mezhebin Cafer-i Sâdık'a ait olduğuna ben yakinen eminim, Caferî kitaplarında %70'ten fazla oranda İmam Cafer ve Âl-i Muhammed'in sözleri naklediliyor. Caferî mezhebinin İmam Sâdık'tan naklettiği rivayetlerin bizim kitaplarımızda mevcut olması ise bunun en büyük delilidir.

Çünkü Caferîler de bizim gibi rivayetlerini özel senetlerle naklederek günümüze taşıdılar. Bu rivayetler *Kütüb-i Sitte*'de bulunmuyor olabilir; ancak bu 6 kitabın çerçevesinin dışına çıkıldığında rivayetlerin mevcut olduğunu göreceksiniz.

İbn Teymiyye'nin elinde Şîî kitapları yoktu

Muhammed Ebû Zehra'nın bize işaret ettiği bir husus da Vehhâbilerin onun *İmam Cafer Sâdık* isimli bir kitabını yasaklamasıdır. Bu kitap, benim hayatım üzerinde büyük etki bırakmıştır. Zira Vehhâbî olduğum günlerde Cafer-i Sâdık (a.s.)'ın mezhebinin hurafe olduğunu düşünüyordum. Muhammed Ebû Zehra bu konuda "İbn Teymiyye, Caferî mezhebinin hurafe olduğunu yazdığında niçin sorgulamadan kabul ettiniz?" diyor. Vehhâbiler ise Ebû Zehra'nın bu eleştirilerine kulak tıkayıp İbn Teymiyye'nin sözlerini kabul ettiler.

İmam Şâfiî, İmam Mâlik, İbn Teymiyye ya da Ahmed bin Hanbel'in yazdığı kitapları kabul ediyorsunuz da İmam Cafer-i Sâdık hakkındaki bir kitabı niçin yasaklıyorsunuz? Muhammed Ebû Zehra tarafından yazılan *İmam Cafer Sâdık* kitabında İslam âleminin âlimleri uyarılıyor.

Ebû Zehra'nın, İmam Sâdık'ın mezhebini İbn Teymiyye'nin okuduğu yöntemden farklı yollar üzerinden okuduğu söyleniyor. Ben de diyorum ki, ey cemaat Allah'tan korkun! İmam Muhammed Ebû Zehra, Caferî tarihini yirminci yüzyılda okudu. Tüm Caferî kaynaklarına ulaşma imkânı vardı. Buna karşı İbn Teymiyye ise Caferî mezhebini

yedinci yüzyılda, elinde hiçbir kaynak bulunmuyorken inceledi.

Şeyh Nâsır Gıfarî diyor ki:

İbn Teymiyye maalesef Râfızî olarak bilinen Allâme Hillî ile tartışırken elinde kaynak yoktu. Teymiyye'nin zamanında Şîa kaynakları ablukaya alınmış durumdaydı. Yirminci yüzyılda, Muhammed Ebû Zehra'nın döneminde ise Şîa âlimleri ve kaynakları mevcuttu.

Bana kalırsa Muhammed Ebû Zehra Caferî mezhebine İbn Teymiyye'den daha hâkimdi. İbn Teymiyye'nin yirminci yüzyılda yaşasaydı Muhammed Ebû Zehra'nın yöntemini destekleyeceğinden ben şüphesiz eminim. Ne var ki, Teymiyye'nin elinde tek bir Caferî kitabı bile yoktu, İmam Ebû Zehra'nın elindeyse eksiksiz bir kitaplık vardı. Ezher'de Caferî kitaplığı ve kürsüsü bulunuyordu. Yani Caferî mezhebine göre fetvalar veriliyordu.

Bu durumda bir mezhep hakkında kim daha derin ilim sahibiyse ona tâbi olmak daha evla değil midir? Bundan dolayı ben iki büyük imam olan İbn Teymiyye ve Muhammed Ebû Zehra arasında yapılan kıyaslamanın tekrar gözden geçirilmesini temenni ediyorum.

Hasan el-Benna:

Şîa fikhî İslam kütüphanelerini zenginleştirdi

Vehhâbî olduğumuz günlerde yüzleştığımız problemlerden biri de İmam Cafer-i Sâdık (a.s.)'ın mezhebinin tarihi meselesiydi. İmam Sâdık'ın mezhebinin hurafe olduğu iddiasını ilk ortaya atanlar, Abdullah b. Sebe meselesini icat eden kişilerdir. Selefi kardeşlerimden Abdullah b. Sebe konusuna bir kez daha göz atmalarını rica ediyorum. Çünkü bu konu, çok tehlikeli bir meseledir.

Ahmed el-Hicrî'nin meclisinde İmam Ali (a.s.) hakkında yerici konuşmalar yaptığımız günlerde, İmam Ali (a.s.)'ın Abdullah b. Sebe'nin elinde bir piyon halini aldığı zannediyorduk hâşâ! Bazı Şîi kardeşlerimizin Muhammed Abdülvehhâb'ın Mr. Hempher'in elinde piyon olduğunu düşündüğü gibi (el-İmad, Mr. Hempher'in *Hatıralar* kitabının uyduruk bir metin olduğuna inanmaktır; haz.) biz de İmam Ali'nin İbn Sebe, yani Yahudi elinde alet olduğunu zannediyorduk! (Pek çok muhakkik âlime göre İbn Sebe tamamen hayal ürünü bir şahsiyettir; haz.) Bu tasavvur, bizim, İmam Ali'yi kötölememizin en büyük sebeplerinden biriydi. İmam Ali'nin mezhebinin, Abdullah b. Sebe ile ittifak halinde İslam'ı içerden vurmaya hedeflediğini düşünüyorduk şuursuzca!

Selefi kardeşlerime şunu sormak istiyorum, madem Hz. Ali'nin hilafeti meselesini ilk ortaya atan Abdullah b. Sebe'dir, öyleyse Hz. Fâtıma'yı kim harekete geçirdi? Fâtıma (s.a.) ki, Abdullah b. Sebe'den çok daha önce ilk halifenin hilafetine karşı çıkmıştı. Seyyide Fâtıma Ebû Bekir'e karşı çıktığında onu Abdullah b. Sebe mi kışkırtmıştı? İmam Ali'yi Abdullah b. Sebe'nin kışkırttığını söylüyorsunuz, peki Muhammed (s.a.a.)'in kızı Fâtıma, Ebû Bekir'e öfkelenildiğinde onu da mı İbn Sebe kışkırtmıştı diyeceksiniz?

Selefi düşüncenin problemini özetleyen bir cümle zikredeceğim. Bazı Selefi kardeşler diyor ki, "Biz, Caferî mezhebinin tedvin ve tarihini Abdullah b. Sebe meselesinden uzak tutarak okusaydık, İbn Teymiyye'nin metodundan çıkardık." Ben de diyorum ki, ey cemaat Allah'tan korkun! İbn Teymiyye'nin yöntemini terk edin!

Vehhâbî iken, Suudi birisi bana gelip İmam Ali, Hasan ve Hüseyin (a.s.) hakkında filmler yapılacağını söylediğinde ona "Yani Abdullah b. Sebe'nin filmi olacak." demiştim! Niçin bunu söyledim? Çünkü Vehhâbî metodu, bizim, Ehl-i Beyt mezhebinin Yahudi komplolarına dayalı bir mezhep olduğunu söylememizi istiyor.

Abdullah b. Sebe hakkındaki çalışmalarımızı tekrar gözden geçirmeliyiz. Eğer bu hususta bakış açımızı yenilemezsek İmam Ali'yi karalamaya devam etmekten kurtulamayız. Bununla da yetinmeyip Ehl-i Beyt mezhebinin tedvin ve tarihi ile bu mezhep hakkında bilgileri karalamaya devam ederiz. Çünkü Suudi Arabistan'ın resmî zihniyeti Siyonizm fikrinden yola çıkıyor ve bu fikir, Abdullah b. Sebe'nin Ehl-i Beyt mezhebinin kurduğunu söylüyor.

Abdullah b. Sebe, sizin Ebû Zehra'nın, Şeyh Muhammed el-Gazâlî'nin hatta Dr. Yusuf el-Karadâvî'nin sözlerini anlamanıza engel değildir. Karadâvî, İmam Sâdık (a.s.)'in mezhebinin İslam mezhebi olduğunu söylüyor.

Abdullah b. Sebe, Şeltut'un "Ehl-i Beyt mezhebi İslam'ın beşinci mezhebidir." sözünü anlamayı da yasaklamıyor. Bu durum, Abdullah b. Sebe konusunun tekrar gözden geçirilmesi gerektiğini gösteriyor. Ezher imamı Muhammed el-Medenî, "Şîa mezhebi, İslam mezhebidir." diyor. Hasan el-Benna da "Şîa fihkî, İslam kütüphanelerini zenginleştirdi." ifadesini kullanıyor.

Bir diğer Müslüman Kardeşler Hareketi lideri Şeyh Ömer Tilmisânî, *Zikriyat lâ Muzekkerât (Yazılmamış Hatıralar)* kitabında ve Zeynep Gazâlî, hayatını anlattığı eserinde On İki İmam mezhebinden etkilendiklerini belirtiyorlar.

İmam Bennâ, Şîa'nın İslam fihkî üzerinde etkili olduğunu söylüyor. Hasan el-Benna bu sözlerinden dolayı Selefilere karalamalarına maruz kalmıştı. Çünkü On İki İmam mezhebinin övmüş ve Daru't-Takrib Cemiyeti'ne (Mezhepleri Yakınlaştırma Kurumu) katılmıştı. Siz, Abdullah b. Sebe meselesinden uzaklaşmadıkça Daru't-Takrib'i de anlamayacaksınız.

40. MESELE
**Vehhâbî iken İmam Mehdi (a.s.)'a
lanet ederdik!**

İslam dünyasında tartışmalara konu olan bir meseleden daha bahsetmek istiyorum. Biz Vehhâbî İslam enstitülerinde eğitim gördüğümüz günlerde mütemadiyen Muhammed bin Hasan el-Askeri (İmam Mehdi) (a.s.)'a lanet okuyorduk! Bu, günümüzde de devam ediyor. Vehhâbîlerin kurucusu olduğu "Sirdab" (Mahzen) adında bir internet sitesinde, günde 14 saat boyunca İmam Muhammed b. Hasan el-Askeri (a.s.)'a lanet okunuyor! Muhammed b. Hasan el-Askeri'ye (İmam Mehdi) yaptıklarınız yüzünden Allah'tan korkun!

Ben de eskiden bu hatalara düşerek, İmam Mehdi'nin hiç doğmadığını savunuyor ve güya var olmayan Mehdi'ye (Allah'a sığınırım) lanet olsun diyordum! Ancak şimdi kati bir şekilde, Muhammed b. Hasan el-Askeri (a.s.)'in doğmuş ve yaşayan bir imam olduğunu ve bunun deliller ile ispat edildiğini vurgulamak istiyorum. Tüm noksanlıklardan münezzeh olan yüce Allah, İbn Teymiyye'nin sözleri ile hakikati gün yüzüne çıkarıyor. Benim, Muhammed b. Hasan el-Askeri (a.s.) hakkında hakikate ulaşmanın ilk müsebbibi İbn Teymiyye'dir. Fâtuma Zehra (s.a.) ve İmam Ali (a.s.)'in açık bir şekilde karalamalara maruz

kaldığı *Minhâcü's-Sünne* kitabında İbn Teymiyye konu hakkında çok tehlikeli sözler sarf ediyor.

Öte yandan İbn Teymiyye kitapta İmam Muhammed el-Askeri (a.s.) hakkında birkaç noktaya vurgu yapıyor. Bunların ilkinde İbn Teymiyye, kendi zamanında İslam'a giren birçok Yahudi ve Hıristiyan'ın önce Sünnîliği benimzediklerini, ardından On İki İmam mezhebine geçtiklerini belirtiyor. İbn Teymiyye bu konu hakkında şu yorumda bulunuyor:

Çünkü bu kişiler, Tevrat ve İncil'de Ahmed'den (Muhammed -s.a.a.-) sonra bahsi geçen on iki büyük ve ulu kişinin (Hz. İsmail'in 12 büyük kişinin babası olacağı bahsinin geçtiği bölüm; ünlü oryantalist Louis Massignon bu Tevrat âyetine dayanarak İslam'ın Hıristiyanlarca sahih bir gelenek olarak görülmesi gerektiğini söyler; haz.) Râfîzîlerin önderleri olan On İki İmam olduğunu düşünüyor ve Sünnî mezhebini bırakıp Ehl-i Beyt mezhebine geçiyorlar.

İbn Teymiyye başka bir yerde ise şu sözleri kullanıyor:

Hiç şüphe yok ki, Mehdi, Hz. Fâtuma ile Hz. Ali'nin evlatlarındandır ve On İki İmam hadisinde haber verilen imamların sonuncusudur.

Çünkü Nebi (s.a.a.)'e "Mehdi kimdir?" diye sorulduğunda, "*Mehdi, yeryüzünü zulümle dolduğu gibi adaletle dolduracak olandır.*" cevabını veriyor. Bunun üzerine "Ya Resûlullah, Mehdi'den sonra ne olacak?" diye sorulduğunda Resûlullah (s.a.a.) "*Sonra el-herc ve'l-merc (kargaşa) gelecek.*" diyor. Başka bir hadiste de Resûlullah (s.a.a.)'in on iki halifeden bahsetmesi üzerine, "Ya Resûlullah, On

İki İmam'dan sonra ne olacak?" diye soruluyor. Resûlullah da "El-herc ve'l-merc (kargaşa) başlayacak." buyuruyor.

Bahsi geçen iki hadisin ilkinde İmam Mehdi (a.s.)'dan sonra kargaşa çıkacağı, ikincisinde ise On İki İmam'dan sonra kargaşa çıkacağı haber veriliyor. Bu durumda İbn Teymiyye, İmam Mehdi (a.s.)'ın Hz. Fâtıma'nın evladı ve On İki İmam'ın sonuncusu olduğunu kabul ediyorken, söz konusu Mehdi'nin Muhammed b. Hasan el-Askerî olduğuna niçin milyonda bir dahi ihtimal verilmiyor? Milyonda bir ihtimal verseydiniz lanet etmeyi keserdiniz. Şayet meselenin başında "Mehdi, Fâtıma (s.a.) ile Ali (a.s.)'ın evladı, On İki İmam'ın sonuncusu değildir" deseydiniz, Muhammed b. Hasan el-Askerî'yi reddettiğiniz vakit size söyleyecek sözümüz kalmazdı.

Selefilere de Hz. Mehdi'nin On İkinci İmam olduğunu kabul ediyor

Selefi kitaplarında, İmam Muhammed b. Hasan el-Askerî (İmam Mehdi) (a.s.)'a yöneltilen karalamalar ve suçlamalar mevcuttur. Benim bu konuda bir kaç sözüm var. Biz bu günden sonra doğacak bir Mehdi'ye inançtan bahsetmiyoruz. Aksine, On Birinci İmam Hasan el-Askerî'nin oğlu, On İkinci İmam Muhammed b. Hasan el-Askerî'den söz ediyoruz. Vehhâbî düşüncesinin bu konudaki problemi, İmam Mehdi (a.s.) ile Muhammed b. Hasan el-Askerî'nin farklı kişiler olduğunu düşünmeleridir. Ben, buna itiraz ediyorum. Muhammed b. Hasan el-Askerî (a.s.)'ın İmam Mehdi olduğu delillerle sabittir. Peki, nedir bu deliller? Öncelikle altmıştan fazla Vehhâbî âlimin bu konuda fetvası var.

Selefi düşüncesine sahip olan Şeyh Osman Hamis ile birlikte, Şeyh Hişam el-Qutayt'ın düzenlediği "Zilzal" (Deprem) adı verilen münazaralara katılıyorduk. Orada, On İkinci İmam olan İmam Mehdi (a.s.)'ın Vehhâbî kitaplarında açıklandığı bahsi geçti. Altmıştan fazla çağdaş Vehhâbî âlim, On İkinci İmam'ın Mehdi (a.s.) olduğu fetvasını vermiştir. Ancak bu âlimler, söz konusu

Mehdi'nin Muhammed b. Hasan el-Askeri (a.s.) olduğunu kabul etmiyorlar!

Bu âlimlere Allah'ın hakkı için sormak istediğim bir soru var. Sizler, Mehdi (a.s.)'ın On İkinci İmam olduğunu ve Hz. Fâtıma ile Hz. Ali'nin evlatlarından, yani İmam Hüseyin (a.s.)'ın soyundan dünyaya geldiğini kabul ederken, bu Mehdi'nin yine Hz. Hüseyin'in evlatlarından dünyaya gelen Muhammed b. Hasan el-Askeri (a.s.) olabileceğini niçin ihtimal dahilinde saymıyorsunuz? Ben hakikat arayışı içerisindeyken Muhammed b. Hasan el-Askeri'nin bilinen özelliklerinin On İkinci İmam Mehdi ile aynı olduğu gerçeği ile karşılaştım.

Mısır'ın büyük âlimlerinden Allâme Said Eyyub Tevrat, İncil ve Kur'an-ı Kerim hakkında tahlillerde bulundu ve hayatının sonuna kadar Sünnî mezhebini benimsedi. Ancak Mehdi (a.s.) hakkında şunu söylemekten çekinmedi:

Allah'a şahitlik ederim ki, semavî kitaplar tıpkı Muhammed b. Abdullah'ı müjdeledikleri gibi, Muhammed b. Hasan el-Askeri'yi de müjdeliyor.

Bunlar İbn Teymiyye'nin sözlerinin teyididir. Tevrat'ta, On İki İmam'ın son alameti olarak "Tinnin" zikredilir. Tinnin, kutsal inanişta büyük bir devlettir. Bu devlet, evlere saldırıp kadınları sorguya çeker. Sünnî İslam tarihçisi İbnü'l-Esir'in *Târih-i Kâmil* kitabında, Abbasî halifesi Mutemid'in İmam Hasan el-Askeri'nin evine saldırıp, eşini sorguya çektiği bilgisi yer alıyor.

Diğer yandan, semavî kitaplarda sonuncu İmam'ın annesi hakkında bir alamet bulunuyor. Allâme Said Eyyub buna da işaret ederek diyor ki:

Son İmam'ın annesi de Mehdi'nin alametlerinden biridir. Tevrat'ta "İlkinin annesi, en çok çocuğu öldürülendir." ifadesi geçiyor.

Sonra diyor ki:

Mekâtîlüt-Talibîn kitabında yaptığımız araştırmalarda, Tevrat'ta ifade edilen "İlkinin annesi" tabirinin karşılığının Fâtıma, sonuncunun annesinin ise Nergis (Hz. Mehdi'nin annesi) olduğunu gördük.

Sonuç olarak tüm ipuçlarını bir araya getirdiğimizde, taşlar yerine oturuyor ve İmam Mehdi (a.s.)'ın Muhammed b. Hasan el-Askeri olduğu gerçeği ile baş başa kalıyoruz.

42. MESELE
**Vehhâbîlikten Şîliğe geçen
 Yahudi tanıdığım**

İmam Mehdi (a.s.) meselesi hakkında, *Menhec Sahih fi Hivar (Diyalogta Doğru Yöntem)* adlı kitapta ve Selefi kardeşlerime yaptığım sunumlarda her zaman bir şeyi dile getirdim. İmam Mehdi (a.s.)'ın imametini bize gösteren delillerin ilk aşaması Tevrat ve İncil araştırıldığında ortaya çıkıyor. Bunu, İbn Teymiyye'nin sözlerini referans olarak söylüyoruz. İbn Teymiyye, Tevrat, İncil ve semavî kitapları mütalaa etmiş ve haklarında tartışmamalarda bulunmuş. Bu bağlamda On İki İmam meselesini kitaplarında şöyle nakletmiş:

Buharî ve Müslim'deki hadislerde bahsi geçen On İki İmam, Tevrat ve İncil'de yer alan 12 İmam ile aynıdır. Tevrat'ta yazılanlar, Mehdi ve On İki İmam inancını destekliyor.

İkinci aşamada ise dikkatimizi çeken husus yine İbn Teymiyye'nin açıklamaları oluyor. İbn Teymiyye, İslam ile şereflenen Yahudilerin, kendi kitaplarında geçen On İki İmam'ın sonuncusunun Muhammed b. Hasan el-Askeri ile aynı vasıfları taşıdığını söylediklerine dikkat çekiyor. Bu bağlamda, Vehhâbîlikten İsna Aşeriyye (On İki İmam) mezhebine geçtikten sonra yaşadığım bir

hadiseyi anlatmak istiyorum. Ehl-i Beyt mezhebini araştırmaya başladığım günlerde Yahudilikten İslam'a geçen bir Müslüman ile karşılaştım.

Bu kişi önce Vehhâbî oluyor, ardından On İki İmam mezhebine geçiyor. Ona Vehhâbîliği bırakıp Ehl-i Beyt mezhebine geçmesinin sebebini sorduğumda, “Bizim kitaplarımızda On İki İmam hakkında yazılan şeyleri Ehl-i Beyt mezhebinde buldum. Bu mezhebin son imamı olan Muhammed b. Hasan el-Askeri'nin vasıfları, kitaplarımızda yer alan On İki İmam'ın sonuncusunun vasıfları ile aynı idi.” cevabını verdi. Ona bu anlatıklarının, İbn Teymiyye'nin “Yahudiler önce Ehl-i Sünnet mezhebine, sonra Ehl-i Beyt mezhebine geçiyor.” sözünü yüz yıllar sonra teyit ettiğini söyledim.

Ben tüm Müslüman kardeşlerimden, modern çağda İslam ile şereflenen Yahudi kardeşimizin, birkaç yıl sonra da Ehl-i Sünnet'ten On İki İmam mezhebine geçmesi üzerinde iyi düşünerek, bu konuyu incelemelerini istiyorum.

43. MESELE **İbnü'l-Cevzî Şîi miydi?**

Bana kalırsa Mehdi (a.s.) konusu Vehhâbilerin kötüleyerek itibarsızlaştırmaya çalıştığı en mühim meseledir. Yıllar önce ben de Mehdi (a.s.) konusunu karalamaya çalışan Vehhâbilerden biriydim. Bu deneyimlerimi *İmam Muhammed b. Hasan el-Askeri (a.s.) Meselesindeki Tecrübelerim* adı altında kitaplaştırdım. Bu tecrübelerimi insanlara ulaştırmayı kendime bir vazife bildim. Adından da anlaşıldığı üzere kitapta İmam Mehdi'nin gaybeti hakkındaki gerçekleri Vehhâbilere sunmanın doğru metodunu ele aldım.

Yıllar önce basılan bu kitapta anlattıklarım gerçekten hayatî meselelerdir. Burada zikrettiğim meseleleri araştırmalarını kardeşlerimden rica ediyorum. Kitapta açıklamaya çalıştığım önemli noktalardan biri, İmam Sıbt ibn Cevzî'nin Mehdi (a.s.) konusundaki hakikati ortaya koyması oldu. İbn Cevzî bu konuda adeta bir bomba patlatmış, İbn Teymiyye ve İmam Zehebî'den de öne geçmiştir. Tevrat, İncil ve bu kitaplar hakkındaki açıklamaları incelediği vakit hayretler içinde kalmıştı. Çünkü bu kitaplarda, On İki İmam'ın sonuncusu olan Muhammed b. Hasan el-Askeri hakkında tanımlamalar olduğunu fark etmiş, Tevrat ve İncil'de yer alan On İkinci İmam'ın

Muhammed b. Hasan el-Askeri ile aynı şekilde açıklandığını görmüştü.

Vehhâbî kardeşlerimiz bu konuda hata ediyor ve İbn Cevzî'nin Şîa mezhebine geçtiğini söylüyorlar. Ancak bu asılsız bir iddiadır, bana kalırsa o dönemde Caferî mezhebinin ne olduğunu dahi bilmiyordu.

Mevcut gerçekler *Buharî, Müslim ve Ebû Dâvûd*'da yer alan Mehdi'nin, Muhammed b. Hasan el-Askeri olduğu hakikatini ortaya koyuyor. Selefî kardeşlerime bu gerçekleri keşfedebilmeleri için İmam Sıbt ibn Cevzî'nin *Tezkiretü Havâs* kitabını okumalarını tavsiye ediyorum. Çünkü bu kitapta kurtuluş var! Vehhâbilerin bu kitabı yasaklamalarına da hayret ediyorum! Çünkü eğer onların iddia ettiği gibi Mehdi (a.s.) inancının hurafe olduğu gerçek ise bu konunun açığa kavuşmasından niçin korkuyorlar?

44. MESELE
Ebû Dâvûd,
Hz. Mehdi On İkinci İmam'dır diyor

Burada gaybet meselesi hakkında söylemek istediğim bir şey var, gaybet konusunun mevzu (uydurulmuş) olma ihtimali yok. Zira sahih hadisin alametlerinden biri gerçekleşen olaylar ile tahakkuk etmesidir; zira sahih olmayan hadis, dıştaki olaylar ile desteklenmez, aksine yalanlanır.

Kütüb-i Sitte yazarlarından İbn Dâvûd hakkında ilginç bir ayrıntı arz edeceğim. On İkinci İmam Muhammed b. Hasan el-Askeri (a.s.) henüz doğmadan uzun yıllar önce dünyaya gelen İbn Dâvûd, İmam Mehdi hakkında kitap yazmıştır! Ehl-i Sünnet imamlarından olan Ebû Dâvûd es-Sicistânî için “Yeryüzünde Ebû Dâvûd es-Sicistânî'nin kitabından daha sahih bir kitap yoktur.” ifadesi bile kullanılıyor. Ebû Dâvûd *Mehdi* kitabında On İki İmam hadisini zikrediyor. Burada dikkat çekmek istediğim şey şudur; İbn Dâvûd, Muhammed b. Hasan el-Askeri (a.s.) henüz doğmadan önce niçin *Mehdi* kitabını yazmaya gerek duydu?

Bu birçok insanı araştırmaya teşvik edecek bir konudur. Bir diğer önemli nokta ise İmam Ebû Dâvûd'un On İki İmam'ın sonuncusunun Hz. Mehdi olduğuna

inaniyorken, Selefilerin bunu anlamlandıramıyor oluşudur. Ancak sahih nebevi hadis, On İki İmam'ın sonuncusunun İmam Mehdi (a.s.) olduğunu açıklıyor. Eğer İbn Dâvûd henüz Muhammed b. Hasan el-Askeri (a.s.) doğmadan önce Mehdi'nin On İkinci İmam olduğunu yazabiliyorsa bu durumda bu konuyu gözden geçirmemiz gerekmiyor mu? Mehdi (a.s.)'ın On İkinci İmam oluşu hadisler ile sabitken ve Muhammed el-Askeri de On İkinci İmam iken, hâlâ çıkıp İmam Mehdi'nin var olmadığını savunmak taassup değil midir? Mümin bir insan, gerçeği araştırmak zorunda değil midir?

Elbette burada tüm konuları açıklama imkânım yok, ancak *İmam Muhammed b. Hasan el-Askeri (a.s.) Meselesindeki Tecrübelerim* adlı kitabımda pek çok hakikati açıklama fırsatı buldum. Bu bilgilere ulaşma imkânı olan Selefî kardeşlerimin İmam Mehdi (a.s.) konusunda hakikati bulacaklarına inanıyorum.

45. MESELE

On İkinci İmam'ın Hz. Mehdi (a.s.) olduğunu kabul etmelisiniz

Bu oturumda Vehhâbî düşünce yapısına dair bazı problemleri irdeleyeceğim. Vehhâbî fikriyatı On İkinci İmam Mehdi (a.s.)'ın Muhammed b. Hasan el-Askeri ile aynı kişi olduğunu kabul edemiyor. Onlara kalırsa bu imkânsızdır. Aynı şekilde Şîa da Mehdi (a.s.) ile On İkinci İmam Muhammed b. Hasan el-Askeri'nin farklı kişiler olduğunu asla düşünmüyor. Vehhâbî düşünce yapısını benimseyen insanlara sormak istediğim bir soru var: On İkinci İmam Muhammed Hasan el-Askeri'nin, İmam Mehdi (a.s.) olduğunu niçin tasavvur edemiyorsunuz? Bu ihtimali niçin değerlendirmiyorsunuz?

İşin doğrusu, Muhammed b. Hasan el-Askeri'nin itibarsızlaştırılmaya çalışılması Vehhâbî toplumunda bazı krizlere sebep olmuştur. Ben bu krizleri birebir yaşadım. Günümüzde Ehl-i Sünnet kaynaklarından, İmam Mehdi (a.s.)'ın Muhammed el-Askeri olduğu bilgisine ulaşabiliyoruz. Peki, bunun ne faydası var? Suudi toplumunda, Cüheyman ve Muhammed Abdullah adında iki kişi ortaya çıktı. Bu kişiler modern çağda Mehdilik iddiası ile Harem-i Şerif'te yüzlerce kişinin öldürülmesine sebep oldular.

İşte Suudi ve Vehhâbî toplumundaki mevcut birçok problemin ana kaynağı burasıdır. Bu toplum, eğer On İkinci İmam olan Mehdi (a.s.) ile Muhammed b. Hasan el-Askeri'nin aynı kişi olduğunu kavrayabilse sorun hallolacaktır. Çünkü aksi durumda Resûlullah (s.a.a.)'in soyundan gelen herhangi biri ortaya çıkıyor ve “Ben Fâtıma (s.a.) ile Ali (a.s.)'ın zürriyetindenim.” diyor. Muhammed b. Hasan el-Askeri'nin Mehdi oluşu Vehhâbî kültüründe yer almadığı için, bir adam çıkıp ben Mehdîyim diyebiliyor. Bu sebeple Muhammed b. el-Askeri ile İmam Mehdi (a.s.)'ın farklı şahsiyetler olmadığını anladıklarında, Vehhâbî toplumundaki pek çok sorun da kendiliğinden çözüme kavuşmuş olacak.

Mısırlı düşünür Mustafa Mahmud'un bir sözünden örnek vermek istiyorum. Mahmud'a gelip “Bu, zuhur çağı mıdır?” diye sorduklarında, “Hayır, bu düzenbazların zuhur çağıdır.” cevabını vererek Mısır'da binlerce kişinin Mehdilik iddiası ile ortaya çıktığı açıklamasında bulunuyor. Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin olsun, Resûlullah (s.a.a.) On İkinci İmam'ın Mehdi (a.s.) olduğunu, bugün Vehhâbî dünyasında yaşanan problemler gibi sorunları duçar olmayalım diye açıkladı.

Bu krizler, sizler Muhammed bin Hasan el-Askeri'nin Mehdi (a.s.) olduğunu kabul etmediğiniz sürece çözüme kavuşmayacaktır.

İbn Teymiyye'nin Gazzâlî'ye garezi vardı

Dikkatinizi çekmek istediğim önemli bir konu da Vehhâbî mezhebinin kuruluş amacıdır. Bildiğiniz üzere, bütün mezhepler bir amaç doğrultusunda kurulmuştur. Selefi olduğum günlerdeki araştırmalarım esnasında, bu mezhebin iki kişiyi reddetmek üzere kurulduğunu keşfettim. Bu kişiler, *İhya'ü 'ulûmi'd-dîn*'in yazarı İmam Gazzâlî ile Fahreddin er-Râzî'dir. İbn Teymiyye'nin kültürü hakikatte bu iki kişiyi reddetmek üzerine bina edilmiştir.

İmam Gazzâlî *el-Müstaşfâ* adlı kitabında dinî ilimlerin tahsilinde mantık ilminin önemini ve mantığın akli bir ilim olduğunu vurgularken, İbn Teymiyye ise akli ilimlere karşı savaş açıyor. *Akıl ile Nakil Arasındaki Zıtlık* adlı kitabında akli ilimleri reddeden İbn Teymiyye'nin amacı Gazzâlî'ye reddiye yazmaktır. İbn Teymiyye *Nakdu'l-Mantık (Mantığın Eleştirisi)* adlı eserinde de yine Gazzâlî'nin ilmî metotlarına karşı çıkarken, *Nakdu Esâsi't-Takdis* kitabını da Fahreddin er-Râzî'nin *Esas et-Takdis*'ine reddiye yazmak amacıyla kaleme almıştır.

İslam tarihindeki birçok bâtil fırka, İslamî şahsiyetleri reddetmek üzere ortaya çıkarılmıştır. İbn Teymiyye'nin Gazzâlî ve er-Râzî'nin ilmî metotlarını reddetme isteği, onu *Mefâhimu'l-Kur'anî* ve *Mefâhimu'n-Nebeviyye* adlı kitapları yazmaya sürükledi. Çünkü İbn Teymiyye'nin Gazzâlî ve er-Râzî'ye vurmak gibi bir garezi vardı.

Selefililiğin sorunu akli ilimleri reddetmesidir

Suudi Arabistan'da yaşadığım tecrübelerim, Vehhâbî mezhebinden ayrılmam ve orada gördüğüm eğitim aracılığıyla bana göre Selefi düşüncesindeki en büyük problemi keşfettim. İnsanları birbirinin boğazını bıçakla kesmeye götüren Selefi düşüncesinin en büyük problemi akıl ile savaşmasıdır. Selefi mezhebinin kurucusu İbn Teymiyye'nin problemi akli (akli yöntemleri) reddetmiş olmasıdır.

İbn Rüşd'ün *Tehâfütü Tehâfütü'l-felâsife* (Gazzâlî'nin *Tehâfütü'l-felâsife/Felsefecilerin Tutarsızlığı* adlı eserine karşı yazılan *Tutarsızlığın Tutarsızlığı* adlı eser) kitabında eleştirdiği İmam Gazzâlî bile asla akli reddetmiyor. Bundan dolayı daima mantık ilmini ve fıkıh usulünü savunmuştur. Sünnî metodu üzerinde incelemelerde bulunan İmam Gazzâlî, *Müstaşfâ min İlmi'l-Usûl* kitabını yazdı. Gazzâlî bu kitabında bir Müslüman'ın mantık ilmi olmadan Kur'an ilimlerini anlamasının mümkün olmadığını söylüyor.

Buna karşın İbn Teymiyye ise iki amaç etrafında akli ilimleri reddetmiştir. Bunlardan ilki, Gazzâlî'ye karşı savaşmaktır. Çünkü Gazzâlî, mantık ilminin en kuvvetli savunucularındandır. "Mantık ile uğraşan kişi din-den çıkmıştır." diyen İbn Teymiyye, bu sözü ile İmam Gazzâlî'nin dinden çıktığını kastetmektedir. Felsefe

ilminin bazı hatalarını eleştiren İmam Gazzâlî, asla aklı ilimler ve felsefe ile bir savaş içine girmemiştir. Bu bağlamda Gazzâlî'nin düşüncelerinden türetilmiş bir mezhep olduğunu da göremiyoruz.

Fıkıh usûlü ve mantık ilminin aklı ilimler arasında yer aldığını göz önüne alırsak, Selefilere aklı ilimleri tekrar değerlendirmedeği sürece mantık ilmine ihtiram gösteren Sünnî ve Şîî Müslümanlar ile savaşıma sapkınlığına devam edecekler diyebiliriz. Mısır'daki Ezherü's-Şerif'te, Necefü'l-Eşref'te, Kum el-Mukaddese'de ve birçok ilmî mahfilde mantık dersleri işleniyor. Tüm Sünnî ve Şîî alimlerin okuduğu mantık ilmi ile sadece Selefilere ilgilenmiyorlar.

Bana kalırsa Selefilere aklı ilimler ile meşgul olmadıkları sürece dini anlamayacak ve yoldan sapmaya devam edecekler.

Selefilere ve materyalistler pratikte aynı amaca hizmet ediyor

Vurgulamak istediğim bir mesele de Said Havva'nın ortaya attığı bir analizdir. (Açıklamalarımı sürekli bu kişilere dayandırıyorum; çünkü onlar benim Vehhâbilîği bırakmama vesile olmuştur.) Said Havva, 20. yüzyılın başlangıcında Müslümanların iki durum ile karşı karşıya kaldığını söylüyor. Bunlardan ilki, modern medeniyettir. Batı medeniyeti Müslümanların kültürünü oldukça etkilemiştir. Bu bağlamda, İslam mirasının yıkılması çağrısı ve materyalist laikleşmeye dönüş hareketleri türemiştir. İslam dininin geçmişte kaldığını düşünen bu hareketler, Muhammed (s.a.a.)'in sözlerinin modern çağa uyum sağlamadığını savunmuştur.

Aynı çağda Selefilere de ortaya çıkarak farklı bir dille aynı amaca hizmet ettiğini vurgulayan Said Havva, bu meselenin garipliğine dikkat çekiyor. İslam kültürü “müşriklere” ait olduğu için bu kültüre ait her ne varsa yıkılması gerektiğini savunan Selefilere, Resûlullah'a nispet edilen şu rivayeti kendilerine alet ediyorlar:

“En hayırlı döneminiz benim çağımdır. Sonra ise benim çağımı takiben gelen (tabiinin çağı) hayırlıdır. Sonra onları takiben gelenlerin çağı hayırlıdır.”

Bu hadise dayanarak tabiiler çağından sonra gelen üçüncü yüzyıldan sonra yazılan tüm İslamî eserlerin yakılması gerektiğini söylüyorlar.

Bu yüzden insanlar, materyalist laik zihniyetli olup İslam kültürünü ortadan kaldırmak isteyenler ile İslam kültürünün müşriklerin kültürü olduğu gerekçesiyle yok edilmesi gerektiğini söyleyen iki tehlikeli grup ile karşı karşıya geldi. Bu gruplardan ilki olan maddeciler, İslam kültürünün çağın gerisinde kaldığını savunurken, ikinci topluluk Selefilere ise Muhammed Abdülvehhâb ve İbn Teymiyye'ye ait olanlar dışında üçüncü yüzyıldan sonra yazılan tüm eserlerin yakılması gerektiğini savunarak aynı sonuca hizmet ediyor.

Selefilik materyalizmle aynı dönemde yaygınlaştı

İslam düşünürü Taha Abdurrahman'ın dikkat çektiği önemli bir mesele, Selefilik niçin yayıldığı konusudur. Ehl-i Sünnet mezhebine tabi olan Abdurrahman'ın sözleri gerçeğin ta kendisidir. Peki, bu mezhep niçin yayıldı? Abdurrahman bu konuda diyor ki:

Selefilik yayılma sebebi şudur, bu mezhep 20. yüzyılın başlarındaki materyalizm ile aynı dönemde ortaya çıkmıştır. Marksist maddecilik ve Avrupa medeniyetinden doğan Amerikan maddeciliğinin ikisi de yakın dönemlerde ortaya çıkmıştır. Bu göz önüne alındığında görülüyor ki bu dönemde Marks'ın ateizmi derecesine ulaşmasa da Müslümanlar arasında gaybî konulara olan inanç kaybedildi.

Selefilik doğduğu zamanlarda çok sayıda Müslümanın gaybî inançlarını kaybettiğini belirten Abdurrahman, Fransız sömürsü altında yaşayan Müslümanların da bu inançlarının zayıfladığını söylüyor. Bunların ardından yaygınlaşmaya başlayan Selefî akidesi de Müslümanlara Resûlullah (s.a.a.)'e tevessül edilemeyeceğini söyledi. Bu inanç, Batı kültürünün etkisi altında kalan düşünce yapısı ile uyumlu hale getirildi. Çünkü Batı düşüncesinde tevessülün yeri yoktur. Göz ile görünmeyen

şeylere inanmayı reddeden Batı kültürü, tevessülün de yitik bir kavram olmasına yol açtı.

Dolayısıyla Selefiliğin yayılması ve gayb kavramları hakkında iyi düşünmek gerekiyor. Marksizmden Selefiliğe geçen ve daha sonra Selefiliği terk eden bir arkadaşına başlangıçta Selefiliği niçin tercih ettiğini sorduğumda şu cevabı vermişti: “Ben Marksizm ile Selefiliği birbirine çok yakın bulmuştum. Çünkü Selefilerin gayb inancı, dünya tarihinde görülmüş tüm mezheplerden daha az.”

Mezarlıkta kendini patlatan Selefî genç!

Bazı muasır Selefilerin ortaya attığı bir diğer önemli meseleye gelelim. Ben Suudi Arabistan’da Muhammed Suud Üniversitesi’nde eğitim görürken, üniversite kapsamında bir takım oturumlar düzenliyorduk. Bu oturumlarda gece gündüz mezarlıklar, türbe problemi, ölümlere tevessül, ölümlerin ziyaret edilmesi ve kabirlerin düzlenmesi gibi konular üzerinde konuşurduk. Bu sohbetler sırasında birden krallıkta hiçbir bmezarlık olmadığını fark ettim. Hatta Müslümanlar karşı çıkmasa, Resûlullah (s.a.a.)’in mezar-ı şerifine bile saldırırlardı. Çünkü Riyad’da kilometrelerce yürüsek karşımıza tek bir mezarlık dahi çıkmaz.

Bu mezarlık öfkesi öyle boyutlara taşındı ki, Cezayir’de Selefî bir genç gitti büyük kabristanda kendini patlattı. Gencin vücudunun organları yüzlerce yıl önce gömülmüş kemiklerle birlikte metrelerce öteye saçıldı. Bu mezarlık kini bizi kabirleri havaya uçuran “müminler” haline getirmişti. Peki, İslam adı altında yapılan bu eylem, psikolojik bir hastalık mıdır yoksa ilmi bir durum mudur? İslam dini, kabirlerle savaşmamız için mi geldi? Yusuf Peygamber, zamanın firavununa Mısır piramitlerini yıkmayı mı emretti? Piramitler de kabir değil miydi?

Yüce Allah, Musa Peygamber ve Harun'a "Firavun'a gidin." dedi, "Firavun'un mezarına gidin." demedi. Peki, Hz. İbrahim Nemrut ile saraylar konusunda savaşa girdi de kabirler konusunda niçin girmede? Yahut Araplar İran'a geldiğinde Rüstem sahabenin liderine "Niçin buralara kadar geldiniz?" diye sorduğunda o "Kabirleri yıkmak için geldik." mi dedi? Hayır! Bilakis "Biz kullara kulluğu bırakıp Rabbe kul olasınız diye geldik." demişti.

İslam ordusu İran'a girdiğinde, Ömer b. Hattab ve Selahaddin Eyyübî Kudüs'e girdiklerinde tek bir kabrin dahi yıkılmasını emretmediler. Öyleyse Muhammed Abdülvehhâb'ın çizdiği tevhid anlayışı ve kabirlere yoğunlaşma meselesi, selef-i salihinin tarihine bakınca anlamsız gözüküyor mu?

Vehhâbîliğin kurucusunun mezarlık takıntısı

Vehhâbîlik günlerimdeki bazı Selefî dostlarım ile yaptığım söyleşilerimi hatırladığımda aklıma Şeyh Hasan ez-Zari ile olan bir diyalogumuz geliyor. Selefîliği terk edip İhvan-ı Müslimin cemaatine katılan ez-Zari bana şöyle söylemişti:

Başlangıçta, Muhammed Abdülvehhâb'ın tevhid felsefesinin ne olduğunu araştırmaya koyuldum. Buna onun *Kitâbü'l-Tevhid* kitabını okuyarak başladım. Ancak bu kitapta anlatılanlar ile Yüce Allah'ın sıfatları arasında hiçbir alaka olmadığını gördüm. Allah'ın ilmini, yüce sıfatlarını, zatî ve subutî hiçbir sıfatını bulamazken, kitapta tek gördüğüm şey kabir davası ile ölümlere tevessül meselesi oldu.

Muhammed Abdülvehhâb'ın araştırmasının gerçek marifetullah için değil, kabirler meselesini irdelemeye dönük olduğunu fark eden ez-Zari şöyle devam etmişti:

Bu kitabın ardından Muhammed Abdülvehhâb'ın siyer hakkındaki görüşlerini öğrenebilmek için *Siyer-i Nebevî*'sinin özetini inceledim. Orada da kabir meselesini buldum. Anladım ki, Resûlullah'ın siyeri de kabir meselesiyle birlikte anılıyor. Daha sonra onun İslam hukuku kitaplarına müracaat ettim. Bunun da akabinde, tüm kitaplarında ve araştırmalarında

kabir hükümleri ile ölümlere tevessül meselelerinin yer aldığını gördüm.

Şeyh Hasan ez-Zari, sözlerini şöyle sonlandırmıştı:

Son olarak Muhammed Abdülvehhâb'ın tarih araştırmalarına baktım. Burada da kabirlerin tarihini ve tarihte bu konu hakkında yer alan fetvaları bulmayayım mı! Ve kendi kendime, Muhammed Abdülvehhâb en azından annesini gömmek için mezarlığa gitmişti dedim. Mezar konusunu en büyük mesele haline getiren Muhammed Abdülvehhâb için annesinin kabrine gitmek bir kriz haline gelmedi mi acaba diye düşündüm!

Sudanlı âlim Hasan Turabi'ye Vehhâbiliğin mezarlık hükümlerini niçin kabul etmediği sorulduğunda şu cevabı vermişti: “Saraylarla mücadeleyi bize bırakmak için onları mezarlık meselesiyle uğraşturan Allah'a hamdolsun!”

Rububî tevhidin önemsiz gösterilmesi

Suudi Arabistan'da aldığımız eğitimdeki Muhammed Abdülvehhâb'ın tevhid anlayışının temel problemlerinden biri, Peygamberlerin “ibadî tevhid” için gönderildiği hususundaki ısrarıdır. Özellikle *Keşfu's-Şubuhat (Şüphelerin Açıklanması)* kitabında olmak üzere Muhammed b. Abvülvehhâb'ın tüm kültür mirasında Peygamberlerin “rububî tevhid” için değil “uluhi tevhid” (ilahlıkta tevhid) için gönderildiği vurgulanmıştır. Bunlar çok tehlikeli sözlerdir, çünkü rububî tevhid bir kenara itilerek uluhî tevhid tercih edilmiştir. Aynı şekilde uluhî tevhidi kenara itmek de tehlikelidir. Bu bir saptırma ve doğru yoldan ayrılımdır.

Yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de tıpkı uluhî tevhidden bahsettiği gibi, rububî tevhidden de söz ediyor. Bundan dolayı âyet-i kerimelerde “Rabbena” (Rabbimiz) kelimesi oldukça fazla kullanılıyor. Hatta bu kavram, Kur'an'da “İlahena” (İlahımız) kelimesinden daha fazla yer almaktadır. “Rabbena âtina fi'd-dünyâ hasene” (Rabbimiz bize dünyada iyilik ver) dediğimizde ve “Rabbena” kavramının çokça yer aldığı tüm dualarda rububî tevhidin önemi vurgulanıyor. Yine Kur'an-ı Kerim'de “Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını ve rahiplerini rab edindiler.” (Tevbe, 31) âyetinde rubûbiyyet (Rablık) vurgulanmıştır. Aynı şekilde

Yusuf Peygamber de “*Birbirinden farklı rabler mi hayırlıdır?*” diye sorarak, rububî tevhidin önemini belirtmiştir. Nitekim tüm peygamberler tebliğleri boyunca rububî tevhidi vurgulamışlardır.

Tüm bu bilgiler ışığında Muhammed Abdülvehhâb'ın tevhid anlayışını değerlendirecek “Nebîler rububî tevhid için gönderilmedi.” cümlesinin de ne kadar tehlikeli olduğunu deşifre etmiş oluruz. Rububî tevhid, birçok tevhid kavramının anlaşılabilmesi için oldukça önemlidir. Hâkimiyet tevhidi gibi birçok kavram, rububî tevhidten kaynaklanıyor.

Bu kavramların anlamının saptırılması büyük tehlikelere zemin hazırlıyor. Çünkü Vehhâbîlerin kabirler meselesine verdiği önem rububî tevhidi kenara itmelerinden kaynaklanıyor. Aynı şekilde İslam'ın Batı ve ABD karşısındaki hükümlerinin Vehhâbîler tarafından önemsenmemesi de rububî tevhidin geri planda bırakılmasından doğuyor.

Rububî tevhid, yeryüzündeki müstekbirlerle-emperyalistlerle mücadele kavramını da kendi içinde barındırıyor. Firavun, “Ben sizin en büyük Rabbinizim.” derken rububîyyet kavramının Nemrut ve Firavunlar ile olan mücadeleyi de içerdiğini bize göstermiş oluyor. Nitekim Firavun'un birçok iddiası rububîyyet kavramıyla ilgilidir. Bu bağlamda, Vehhâbîlerin günümüz müstekbiri ABD'nin planlarına teslimiyetinin de rububî tevhidi çıkarıp yerine uluhî tevhidi yerleştirmelerinden kaynaklandığını düşünüyorum. Rububî tevhidin yerine öne çıkardıkları uluhî tevhidi de kabir ziyareti meselelerine indirgeyen Vehhâbîlerin bu yorumunun Muhammedî tefsir ile alakası olmadığını belirtmek isterim.

Seyyid Kutub'a yöneltilen iftiralar

Müslüman toplumlarda büyük kargaşa uyandıran önemli meselelerden biri de Suudi Arabistanlı büyük şeyhler tarafından Seyyid Kutub'a yöneltilen iftiralar.

Suudi Arabistan'ın önde gelen şeyhlerinden biri olan Rebi el-Medhalî'nin *Seyyid Kutub'un Tevhid'i*, yine Vehhâbî bir şeyhin kaleme aldığı *Tenqiyetu fi-Zilâl'i (fi-Zilâl'i Arıtma)*, yahut *Matain Seyyid Kutub fi't-Tevhid (Seyyid Kutub'un Tevhid'ine Eleştiri)* Vehhâbîler tarafından Seyyid Kutub aleyhinde yazılmış onlarca, hatta yüzlerce reddiye kitabından bazılarıdır.

Bu reddiyelerin tek sebebi ise Seyyid Kutub'un Şeyh Muhammed Abdülvehhâb'ın düşüncelerine muhalefet etmesidir. *Afgan Cihadında Rahman'ın Âyetleri* kitabını yazan Abdullah Azzam, Seyyid Kutub hakkındaki bu iddiaları reddediyor ve “Yazılan reddiyelerin aksine, Muhammed Abdülvehhâb'ın hatalı tevhid anlayışından sonra Seyyid Kutub güçlü tevhid anlayışını geri getirenlerdendir.” diyor. Ben de Seyyid Kutub'un tevhidinin tıpkı Muhammed Abdülvehhâb'ın tevhidi gibi kusursuz ve hatalardan münezzeh olmadığını vurgulamakla birlikte bu Vehhâbî toplumuna bakış açılarını yenilemeleri gerektiğini söylemek istiyorum.

Modern çağda yaşanan büyük bir savaş vardır. Bu, Muhammed Abdülvehhâb ile Seyyid Kutub'un "tevhid"i arasındaki çekişmedir. Vehhâbî toplumu Kur'an şehidi Seyyid Kutub'un Muhammed Abdülvehhâb hakkındaki sözlerini niçin değerlendirmiyor? Şeyh Rebi el-Medhali'nin bu konuda çarpıcı bir sözü vardır:

Şeyh Muhammed Abdülvehhâb'in hareketi olarak aldığımız en büyük darbe, Seyyid Kutub'un bize indirdiği darbedir. Çünkü o, 20. yüzyılda Selefi düşüncesini yıkıma uğratmıştır.

İslam dünyasındaki terörün sebebi Vehhâbîler

Selefilik günlerimizde bizzat gördüğümüz ve Selefiler arasında hâlâ sürdürülen tehlikeli bir girişim var. Bu, Selefilerin çağın günah keçisini arayışlarıdır. Birçok Müslümanın tevhid anlayışı yüzünden katledilmesine günümüzde hâlâ günah keçisi arayan Selefiler, "İnsanların kafalarının kesilerek katledilmesinin sebebi Seyyid Kutub'dur." diyorlar. Kendinden başka ilah olmayan Allah'a yemin olsun ki, bu söz tamamıyla yalandır. Aksine Müslümanların başlarının vurulmasının sebebi, Muhammed Abdülvehhâb'in tevhid anlayışıdır. Ne var ki Suudi Arabistan Krallığı, dünyanın gözü önünde itham etmek için Seyyid Kutub'dan başkasını bulamadı.

Seyyid Kutub *İslam Dünyasında Barış* gibi kitaplar kaleme almıştır. Bunların dışında da pek çok kitap yazan Seyyid Kutub'un kültür mirasının tahrif edilmesinde Selefilerin oynadığı rolü görmek isteyenler, Seyyid Kutub'un *Yoldaki İşaretler* kitabı üzerine Salim el-Behnesavî'nin yazdıklarını okusun. Modern çağın Selefilere İslam dünyasının bakışlarını Selefi Suud düşüncesinden uzaklaştırarak, dünya üzerindeki terör olaylarından Ezher ekolü ve Mısırlı âlimleri sorumlu tutmak istiyor. Böylece Seyyid

Kutub'un benimsediği Eş'arî düşüncesinin, İslam dünyasında meydana gelen krizlerin sebebi olduğu algısı oluşturuluyor.

Ben de diyorum ki, bu yaptığımız Seyyid Kutub'a karşı zulümdür. Seyyid Kutub tek bir kişinin bile ölümünden sorumlu değildir. Eğitim gördüğümüz Vehhâbî müfredatı, şeyhimiz Muhammed Abdülvehhâb'ın düşüncesi yüzünden binlerce kişi öldürüldü. Necd halkından da tevhidi savundukları için çok sayıda insan öldürüldü. Mekke ve Taif halkları katledildiğinde henüz Seyyid Kutub dünyaya gelmemişti. Şeyh Muhammed Abdülvehhâb'a tâbi olanların vahdet inancı yüzünden büyük katliamlar işlendiğinde Seyyid Kutub doğmamıştı bile. Öyleyse niçin Seyyid Kutub'a iftira atıyorsunuz?

Vehhâbîlerin davet yöntemleri

Selefi dünyasındaki tehlikeli meselelerden biri de ümetin kültür mirası ile oynamalarıdır. Evet, biz Selefi iken Müslümanların kültür mirası ile oynuyorduk. Örnek verecek olursak “Şâfiî Tevhidi” adında kitaplar dağıtıyorduk. Bu kitaplarda önce Muhammed Abdülvehhâb'ın cümlelerini yazıyor, ardından Şâfiî kültüründeki benzerliklere yer veriyorduk. Şâfiî âlimin cümlesinin başlangıcı ve sonundaki ifadeleri çıkarıp sözlerini makashıyorduk. Böylece, Şâfiî mezhebinden bu konuyu sorgulamayan kişiler, Şâfiî mezhebinin asırlar boyunca Muhammed Abdülvehhâb ile aynı şeyi savunduğunu zannediyorlardı.

Bize Selefi müfredatında çok sayıda davet yöntemi öğretilmişti. Elimizde buna dair kitaplar vardı. *Şâfiî Bölgelerinde Davet Yöntemi Nasıl Olmalıdır?* kitabı gibi... Nakşibendî, Süfî, Rıfâî ve Şîî bölgeleri gibi birçok farklı yerlerde Allah'a davet yöntemleri üzerine kitaplar basılmıştı. Bahsi geçen Selefilik, Muhammed Abdülvehhâb'ın kurucusu olduğu Selefi mezhebidir ve selefi-i salihin (r.a.) ile ilgisi yoktur. Bununla da kalmıyor, Şâfiî âlimlerden herhangi birinin Selefi düşüncesine hizmet eden ve destekleyen düşüncesini alıyor, bunu İmam Şâfiî'ye nispet ederek, imam söylemiş gibi düşünce oluşturuyorduk.

Şii bölgeleri de dahil olmak üzere, sözde davet için gittiğimiz pek çok yerde, bazı âlimlerin yorumlanmış cümlelerini alıyor, söylenen cümlenin başını sonunu kesiyor ve insanlara sunuyorduk. “Bakın Şii âlim neler söylemiş diyerek.” cümlenin anlamını çarpıtıyorduk. Hiç şüphesiz bu, yasaklanmış yöntemlerden biridir. Bu, tıpkı şuna benziyor, âyette geçen “*Vay o namaz kılanların haline.*” ifadesini, önünü ve arkasını keserek tek başına alırsak, bununla namazın kılınmaması gerektiği düşüncesi bile oluşturulabilir.

İbn Teymiyye'ye göre On İkinci İmam, Mehdi'dir

Selefi kardeşlerimin bize yönelttiği önemli bir soruyu cevaplamak istiyorum. On İkinci İmam Muhammed b. Hasan el-Askeri (a.s.)'in Mehdi olduğuna nasıl inanırız? Onlara İbn Teymiyye'nin *Minhâcûs-Sünne* kitabından alıntı yaparak yanıt vereceğim. İbn Teymiyye, Tevrat'ta pek çok kez Ahmed (Muhammed) ismi ile Nebi (s.a.a.)'e işaret edildiğini ve ondan sonra on iki kişinin geleceğinin belirtildiğini söylüyor. Ardından İbn Teymiyye “İmam Mehdi hiç şüphesiz Hz. Fâtıma ve Hz. Ali'nin evlatlarındandır ve bu kişilerin on ikincisidir.” ifadesini kullanıyor. İmam İbn Teymiyye, *Minhâcûs-Sünne*'de Mehdi (a.s.)'in bu özelliklerinin Tevrat'ta ve Müslümanların kaynaklarında yer aldığını kaydediyor.

Bana İbn Teymiyye'nin On İkinci İmam'ın Mehdi (a.s.) olduğu bilgisine nasıl vardığını soruyorlar. Onlara “İbn Teymiyye, Resûlullah (s.a.a.)'in söylediklerini bize naklediyor.” dediğimde ise hadisin senedini soruyorlar. Ben de “Kendinden önceki âlimlere dayandırıyor.” cevabını veriyorum. Resûlullah (s.a.a.)'e “Mehdi kimdir?” diye sorduklarında “*Yeryüzü zulümle dolduğu gibi, o, yeryüzünü adaletle dolduracaktır.*” cevabını veriyor. “Sonra ne

olacak?” diye sorduklarında ise “*El-herc ve'l-merc*” (*kar-gaşa*) *meydana gelecek.*” buyuruyor.

Başka bir rivayete göreyse, Hz. Peygamber (s.a.a.)’e On İki İmam sorulduğunda Nebi (s.a.a.) yine aynı cevabı veriyor: “*On İki İmamdan sonra el-herc ve'l merc ortaya çıkacak.*” Bahsi geçen iki rivayeti birbirine atfettiğimizde İmam Mehdi (a.s.) hakkındaki gerçekleri görmek hiç zor değil.

Ehl-i Sünnet âlimleri Mehdi (a.s.)’ın On İkinci İmam olduğunu Nebi (s.a.a.)’in hadislerine dayanarak kabul ediyorlar. Bu bağlamda On İki İmam inancının Nebi (s.a.a.)’in akidesine aykırı olduğu söylemleri kendi kendini yalanlıyor. Selefî âlim Şeyh Osman Hamis ile gerçekleştirdiğim münazaralarda modern çağda yaşamış altmıştan fazla Sünnî âlimin Mehdi (a.s.)’ın On İkinci İmam olduğunu kabul ettiğini kanıtladım. Elbette tek bir farkla, onlar Mehdi (a.s.)’ın Hz. Fâtıma ile İmam Ali (a.s.)’ın neslinden ve On İkinci İmam olduğunu doğruluyor; ancak Muhammed b. Hasan el-Askeri’nin söz konusu Mehdi olduğunu kabul etmiyorlar. Bunca açık delil mevcutken, bunu kabul etmemenin taassuptan öteye geçmeyen bir düşünce yapısını yansıttığını belirtmek isterim.

Sahih-i Müslim, Ehl-i Beyt diyor

Şeyh Osman Hamis ve el-Belucî dahil pek çok Selefî âlim ile girdiğim onlarca münazarada, en sahih kitaplarda –Kur’an’dan sonra en güvenilir kitaplar sayılan *Buharî* ve *Müslim*’de– “*Size Allah’ın kitabını ve Ehl-i Beyt’imi bırakıyorum.*” hadisinin bulunup bulunmadığını sordum. Bu hadis *Müslim*’de bu şekilde geçmektedir. Yani “*Size Allah’ın kitabı ile sünnetimi bırakıyorum.*” demiyor!

En doğru kabul edilen kitapta hadis-i şerif “*Size Allah’ın kitabını ve Ehl-i Beyt’imi bırakıyorum.*” şeklinde geçiyorken, bunu kabul edenleri niçin ayıplıyoruz öyleyse? Kur’an-ı Kerim ve onun bir parçası olan nebevî sünnetin yanı sıra nebevî Ehl-i Beyt’e de sarılanları niçin kınıyoruz? Üstelik elimizdeki en sıhhatli kabul edilen kitaplarda, “*Size Allah’ın Kitabı ve Ehl-i Beyt’imi bırakıyorum.*” hadisi yer alıyorken.

58. MESELE

Yahudi ve Hıristiyan âlimler gibi hakikati gizlemeyin

Kur'an-ı Kerim'de Yahudi ve Hıristiyanların bir özelliğinden bahsediliyor. Onların, Hz. Muhammed (s.a.a.)'in nübüvvetini gizli tuttuğu bilgisi yer alan Kur'an'da, "*Ken-dilerine kitap verdiklerimiz O'nu (Peygamberi) oğullarını tanıdıkları gibi tanır.*" (Bakara, 147) âyet-i kerimesi var. Bunun yanı sıra Kur'an'da "*Meryem oğlu İsa: 'Ey İsrailoğulları! Doğrusu ben, benden önce gelmiş olan Tevrat'ı doğrulayan, benden sonra gelecek ve adı Ahmed olacak bir peygamberi müjdeleyen, Allah'ın size gönderilmiş bir peygamberiyim!' demişti.*" (es-Saff, 6) âyeti yer alıyor. Semavî elçilere Resûlullah'ın isminin "Ahmed" olduğunun müjdelendiği belirtiliyor. Ancak Yahudi ve Hıristiyanlar bundan emin olmalarına rağmen Hz. Muhammed (s.a.a.)'in peygamberliğini gizli tuttular.

Onlarca sene boyunca, münazaralarım da ve her ortamda Selefilerin önünde bu konuyu masaya yatırdım. Örneğin Selefî âlim Muhammed Ali el-Bar'a "Sizin Yahudi ve Hıristiyanlar gibi olmanızdan korkuyorum. Onlar Ahmed (s.a.a.)'in nübüvvetini sakladılar, siz de Sekaleyn hadisini saklıyorsunuz." dedim.

Suudi Arabistan'da yaşadığım günlerden birinde şunu fark ettim. Kur'an'dan sonra en sahih kabul edilen kitapta

(*Sahih-i Müslim*) yer alan, Zeyd b. Erkam'dan nakledilen "*Size Allah'ın kitabı ve Ehl-i Beyt'imi bırakıyorum.*" hadisini Suudi bir âlim bir türlü zikredemiyordu. Çünkü bu hadisi dile getirmek; camilerde, okullarda, televizyon kanallarında ve birçok mecrada yasak. Öyleyse bu, Yahudilerin yaptığı gibi bilinen bir hakikati gizlemek değil midir? Bu, bir çeşit ihanet değil midir? Peki, Yahudi ve Hıristiyanların yöntemi de hakikati gizleyerek inkâr etmek değil midir?

Resûlullah hadis-i şerifte "*Sizden öncekilerin (Ehl-i Kitab'ın) yoluna adım adım, karşı karşı tabi olacaksınız. Hatta bir kertenkele deliğine girseler siz de gireceksiniz.*" dediğinde "*Ey Allah'ın Resûlü, Yahudi ve Hıristiyanlara mı uyacağız?*" diye sordular. Resûlullah da (s.a.a.) "*Ya kime olacak?*" cevabını verdi. Peki, biz niçin ilmi gizliyoruz? Eğer biz, Yüce Allah'ın kitabının ve sünnetin doğruluğuna inanıyorsak, niçin Suudi hatiplerin camilerde rahatça konuşmasına izin vermiyoruz?

Resûlullah (s.a.a.)'in bir rivayette "*Size Allah'ın kitabını ve Ehl-i Beyt'imi bıraktım.*" dediğini, başka bir rivayette de bu hadisin "*Allah'ın kitabını ve Sünnet'imi bıraktım.*" şeklinde geçtiğini söylemelerinde ne mahsur var? Üstelik "*Size Allah'ın kitabını ve Ehl-i Beyt'imi bıraktım.*" rivayetinin diğer rivayetten daha sahih olduğu konusunda fikir birliğine varılmasına rağmen, bu hadisin zikredilmesine niçin izin vermiyorsunuz? Niçin gerçekleri gizliyorsunuz? İnsanların Ehl-i Beyt mezhebine girmesinden ve bu mesele ile gerçeklerin açığa çıkmasından korktuğunuz için mi?

59. MESELE

Muaviye ve Yezid'i bile On İki İmam'dan saydılar!

On İki İmam hadisi ile ilgili önemli bir mesele de bu İmamların kimler olduğu konusudur. Ben daima bu konuda fikir birliği içerisinde olduğumuzu söylüyorum. İmam Mehdi (a.s.)'ın Hz. Fâtıma ile Hz. Ali (a.s.)'ın soyundan olduğunu hepimiz kabul ediyoruz. Ancak Selefî şeyhlerinden Muhibbuddin Hatib gibi bazı âlimler, Muaviye'nin On İki İmam'dan olduğunu savunuyor, buna karşın İmam Hasan (a.s.) ile İmam Hüseyin (a.s.)'ın bu silsileye nispetini reddediyorlar! Buna göre Abdülmelik b. Mervan ve hatta Yezid bile On İki İmam arasında yer alıyor!

Şeyh Muhibbuddin Hatib bununla da yetinmiyor, Emevî ailesinin Nebi (s.a.a.)'in sözleri ile övülmüş bir aile olduğunu iddia ediyor! Çünkü Resûlullah (s.a.a.)'in *“Bu din On İki İmam var oldukça aziz ve ayakta duracaktır.”* hadisini göz önünde bulundurarak, kendine göre bu imamların (Muaviye, Yezid, Abdülmelik vs.) çoğu Emevîlerden olduğu için Emevîlerin övüldüğü sonucuna varıyor!

Onlara önemli bir soru sormak istiyorum, bu imamlarınız Resûlullah (s.a.a.)'in sözleri ile örtüşüyor mu? Yani, bir taraftan On İki İmamı tayin eden Resûlullah (s.a.a.)

Hz. Ali'nin bu imamlardan olduğunu, On İkinci İmam Mehdi'nin İmam Ali'nin soyundan geldiğini beyan ediyor. Diğer taraftan da Ali (a.s.) ile savaşan Muaviye'nin de bu On İki İmam arasında yer aldığı kabul ediliyor! Aynı resme Yezid ve Muaviye de ekleniyor. Muaviye de On İki İmam'dan biri oluveriyor, Hz. Ali de! Bu da yetmiyor, İmam Mehdi (a.s.)'ın ceddini (İmam Hüseyin) katleden Yezid de On İki İmam'a dahil ediliyor! Bunlar birbiri ile örtüşmüyor. Bunu bir sanat gibi düşünün; bir insan resim yaptığında, oluşan tablo ahenk ve uyum içinde değilse, o kişiye ressam denmez.

Diğer yandan İmam Ali (a.s.)'ın ilk imam, Hasan (a.s.) ve Hüseyin (a.s.)'ın onun ardından gelen imamlar olduğu, Hz. Hüseyin'in soyundan dokuz tane daha imam geldiği ve On İkinci İmam Muhammed b. Hasan el-Askeri'nin Mehdi olduğu düşüncesi, tıpkı muazzam bir tablo gibi uyum ve ahenk içinde! Bu renkleri ve desenleri birbiri ile son derece uyumlu olan tablo da, ressamı da övülmüştür! Diğer uyumsuz ve uyduruk tablo ise, güzellik adına hiçbir şey sergilemiyor!

İmam Ali (a.s.) adaletin ta kendisidir

Masaya yatırmak istediğim önemli bir konu da Selefilere adalet sorgusudur. Birçok Selefî kardeşim, “Hz. Muhammed’den sonra damadı Ali yönetici olsaydı bu, adalete aykırı olurdu. Çünkü İslam, şûrâ seçimini gerektirir. Yöneticilik Muhammed ve ailesine has bir konum değildir.” şeklinde yorum yapıyor. Ben de onlara diyorum ki: “Öyleyse ahir zamanda da mı adalet yok? Siz İmam Mehdi (a.s.)’ın ahir zamanda geleceğini, On İkinci İmam olduğunu icmâ yoluyla kabul ediyorsunuz. Âl-i Muhammed’den (s.a.a.) oluşuna da karşı çıkmıyorsunuz. Bunları adalete aykırı görmüyorsunuz da İslam’ın erken dönemlerinde ilk imamın Hz. Ali (a.s.) olmasını niçin adil bulmuyorsunuz?”

Merhum Abbas Mahmud el-Akad diyor ki, “Adalet hiçbir meselede İmam Ali’nin hilafeti kadar yerinde kullanılmamıştır.” Ehl-i Beyt mezhebine “İslam’ın adaleti” adı verildi. İmam Ali (a.s.) İslam’ın adaleti olarak anıldı. Tüm Müslüman imamlar İmam Cafer-i Sâdık (a.s.)’ın adaletini kabul etmiştir.

İmam Zemahşerî, İmam Râzî, İmam San’ânî, İmam İbn Hazm Endülüsî ve tüm dünya imamları dini anlatıyor; ancak İmam Cafer-i Sâdık dediğimizde “Adalet nerede?” sorusu karşımıza dikiliyor. Bu soru başlı başına adalete aykırı değil midir?

Vehhâbîler Hz. Fâtıma (s.a.)’nın makamını küçültmek istiyor

Vehhâbî müfredatında eğitim gördüğümüz dönemde karşılaştığımız tuhaf görüşlerden biri de Ümmül-Müminin’ın Aişe’nin, Müslüman kadınlar arasında en üst makama sahip olduğu düşüncesiydi. Biz Hz. Fâtıma (s.a.)’yı nasıl öğrendiysek Aişe’yi de aynı şekilde öğrenmiştik. Selefî müfredatını birlikte okuduğumuz arkadaşlarımızla Hz. Aişe’nin, “Fâtıma, dünya kadınlarının efendisidir.” dediğini biliyorduk; ancak ikisini aynı kefedede değerlendiriyorduk. Peki, bu adilce midir?

Hz. Aişe, “Fâtıma dünya kadınlarının efendisidir.” diyor, biz ise bunu bilmemize rağmen Aişe’yi Hz. Fâtıma (s.a.)’nın önüne geçiriyoruz. Vehhâbî âlimler ile katıldığımız uluslararası konferanslarda, Müslüman olmayan toplumlara “Müslüman kadın modeli” olarak Aişe validemizi anlatıyorduk. Ben elbette Aişe’yi sona bırakalım demiyorum; ancak Yüce Allah’ın öne çıkardığı Fâtıma (s.a.)’yı bizim de ön planda takdim etmemiz daha evla değil midir?

Aişe, Resûlullah (s.a.a.)’ten “*Dünya kadınlarının en hayırlısı dördtür: Meryem binti İmran, Asiye binti Muza-him, Hadice binti Hüveylid ve Fâtıma binti Muhammed.*” hadisini işittiğini belirtiyor. Bu kadınlar, Yüce Allah tarafından seçilmişken biz niçin buna karşı çıkıyoruz? Bana kalırsa bu konu Vehhâbî kardeşlerimin üzerinde düşünmesi gereken mühim meselelerden biridir.

62. MESELE

Caferîlik Ehl-i Beyt mezhebi değilse bu mezhep nerede?

İmam Cafer-i Sâdık (a.s.) hakkında kitap yazan merhum Muhammed Ebû Zehra'nın öncülük ederek gündeme getirdiği bir mesele vardır. Bu mesele, Âl-i Muhammed'in (s.a.a.) ve Selefîliğin hakikatini araştıran biri olan bana göre oldukça önemli bir mevzudur. Biz Selefî üniversitelerinde eğitim görürken, İbn Teymiyye'nin şu görüşünü benimsiyorduk, "Hiçbir insan, Âl-i Muhammed'den bir şey öğrenmemiştir; çünkü Peygamber'in ailesi ilim sahibi değildir!" Ben Selefî iken bizzat böyle olduğuna inanıyordum.

Bana göre Hz. Peygamber (s.a.a.)'in ailesi ilim sahibi olmadığı için Ehl-i Beyt'in yolunu takip etmiyordum. Buna karşın Muhammed Ebû Zehra da diyor ki:

Bir devletin İmam Ali'ye lanet okuması, İmam Hüseyin'i, Hasaneyn'in evlatlarını öldürmesi –Abbasi ve Emevî dönemlerinde– akla uygun mudur? Benî Ümeyye ve Abbasi devlet ve imparatorluklarının, Müslümanlar için Ehl-i Beyt mezhebini tertipleyen Âl-i Muhammed'i katletmeye izin vermeleri makul müdür?

Ehl-i Sünnet imamı olan Ebû Zehra devam ediyor:

Biz, Caferîlik olarak bilinen İmam Cafer-i Sâdık'ın mezhebini sorgularsak, bize de şu soruyu sorarlar: "Öyleyse gerçek

Ehl-i Beyt mezhebi nerede?" Bütün dünya Müslümanlarının ehemmiyet verdiği ve namaz kılarken onlara salâvat getirmekle emrolunduğu Âl-i Muhammed'in, dini önemsemeyip ilim sahibi olmaması mümkün müdür?

Ehl-i Beyt'e lanet okutan devletlerin, insanların Âl-i Muhammed'in sözlerini zikretmesine engel olmak isteğini vurgulayan Muhammed Ebû Zehra, "Ancak İmam Cafer-i Sâdık'tan sonra Caferîlik fırkası meydana gelerek, Ehl-i Beyt'in sözleri tedvin edildi. Biz ise bunu sorgulayarak karşı çıktık. İşte burada hataya düştük." diyor. Eğer Caferî mezhebinin Âl-i Muhammed'in (s.a.a.) mezhebi olmadığını iddia ediyorsak, bu durumda insanlara Ehl-i Beyt'in gerçek mezhebini sunmamız gerekir. Demek ki bu, İbn Teymiyye'nin ve onun takipçilerinin içine düştüğü büyük bir hatadır.

63. MESELE

İmam Cafer-i Sâdık'ın / Ehl-i Beyt'in mezhebi Caferîlik külliyyatındadır

Şâfiî'den naklettiği gibi. Eğer İmam Sâdık'ın mezhebinin nakil yöntemini hedef alırsak, diğer mezhepleri de karalamış oluruz.

İmam Muhammed Ebu Zehra'nın bu çarpıcı sözlerinin üzerinde düşünülmesini temenni ediyorum.

Selefi metodunu uygulayan eğitim sisteminde İmam Cafer-i Sâdık (a.s.) hakkında, mezhebinin hurafe, kendisinin ise yalancı (Allah'a sığınırım) olduğunu okuyorduk! Bizi bu şüpheden kurtaran ise İmam Ebû Zehra olmuştur. Ebû Zehra *İmam Cafer Sâdık* kitabında şu sözler ile dikkatlerimizi muazzam bir noktaya çekiyor:

İmam Şâfiî'nin mezhebini kimin tedvin ettiğini araştırmak istediğimiz vakit, Şâfiî kaynaklarına müracaat ederiz. İmam Mâlik'in mezhebinin özelliklerini araştırmak istediğimiz zaman Mâlikî kitaplarına başvururuz. Aynı şekilde İmam Ahmed b. Hanbel'in mezhebini incelemek istediğimizde de Hanbelî kitaplarına bakarız. Şeyh Muhammed Abdülvehhâb'ın mezhebine bakmak istersek Vehhâbî kaynaklarına gideriz. Peki, İmam Cafer-i Sâdık'ın mezhebini öğrenmek istediğimiz zaman niçin Caferî kaynaklarını incelemiyoruz?

Ebû Zehra devam ediyor:

Caferî mezhebinin İmam Sâdık'ın yalanları olduğunu savunuyorsak (Allah'a sığınırım) bu durumda aynı metot gereğince Şâfiî mezhebini de yalanlamalıyız. Çünkü Caferî mezhebi, anane (hadis nakletme) yöntemi ile İmam Cafer-i Sâdık'tan aktarılıyor, aynı yöntem ile Şâfiî mezhebinin İmam

64. MESELE
**İmam Ali'nin mezhebi
 niçin onun nesline aktarıldı?**

Suudi üniversitelerinde ricâl ilmi hakkında önemli bir konu gündeme taşınmıştı. Bu konu İmam Ali (a.s.)'ın mezhebinin niçin sadece Ali'nin evlatlarından nakledildiği meselesiydi. Bana kalırsa bu bir şüphe uyandırma yöntemidir. Caferî kaynaklarında İmam Ali ve evlatları dışında pek çok sahabeden de hadis nakledilmiştir. Öte yandan İmam Ali (a.s.)'dan nakledilenlerin çoğu İmam Cafer-i Sâdık (a.s.)'a ya da İmam Muhammed Bâkır (a.s.)'a dayanıyor. Çünkü İmam Ali (a.s.)'ın kültürünü onun nesli tedvin etmiştir.

Mısırlı Ehl-i Sünnet imamı Ebû Zehra'nın bu konudaki görüşüne hayran kaldığımı söyleyebilirim. Ebû Zehra diyor ki:

Sahabenin evlatları, babalarının düşüncelerini tedvin etmeye ihtiyaç duymuyordu. Çünkü Emevî hükümeti, âlimlere ve toplumdaki büyük şahsiyetlere zaten onların ve kendi çizgilerindeki ulemanın etrafında toplanmayı emrediyordu. Örneğin Buharî Bağdat'a girdiğinde, Abbasî sultanı onun etrafında toplanılmasını emretti. Aynı şekilde İmam Mâlik Medine'ye geldiğinde Abbasî sultanı, Mâlik oradayken hiçbir fetva verilmemesini emretti.

Bunlara karşın İmam Ali'nin ise oğulları öldürüldü, Emevî Devleti tarafından şahsına lanet okundu, Abbasî Devleti tarafından zürriyeti kurutulmak istendi! Tüm bunlar doğal kabul edildi. İmam Ali (a.s.), İmam Hüseyin (a.s.) –çocuklarıyla birlikte– katledildi, İmam Bâkır (a.s.) sürülerek eziyet gördü ve İmam Sâdık (a.s) aynı şekilde çile içinde yaşadı!

Bunların neticesi olarak, insan bu kültürü öncelikli olarak kendi evladına anlatmak durumunda kalır. İmam Ali; İmam Hasan ve Hüseyin ve onun neslinden Bâkır ve Cafer gibi dokuz evlada sahip ise diğer dostları kendisini yalnız bıraktı diye oğullarınca da terk edilmiş olması akla uygun mudur?

65. MESELE

Tüm sahabe Sakife'ye nasıl sığırdı?

Biz “Sakife” meselesinde de aldatıldık. Selefilik bize Sakife'yi Amerika'daki Beyaz Saray türünden büyük bir bina gibi gösterdi! Sanki bu dönemde internet vardı, sahabenin hepsi telefon kullanıyor ve kolaylıkla sosyal ağlar üzerinden iletişim kuruyorlardı da hemencecik organize olup ilk halifeye biat edebildiler!

Gerçeklere bakacak olursak Sakife, birkaç kişiden fazlasını barındıramayacak küçük bir odadan ibarettir. Selefilere göre Resûlullah (s.a.a.)'ten sonra sahabilerin büyük kısmı Sakife'de bir araya gelerek ilk halifeye biat ettiler. İşte bu gerçeklerin örtbas edildiği bir aldatmadır!

Sahabenin çoğu Medine dışında bulunuyordu. Üstelik büyük kısmı da çiftçilik yapıyordu. Elbette telefon ve internet gibi iletişim imkânları olmayan sahabenin, kısa süre içinde bir araya gelerek topluca biat edebilme imkânları yoktu. Hatta bazı sahabiler, Hz. Resûlullah (s.a.a.)'in vefatını dahi ancak bir kaç sene sonra öğrenebilmişti!

Demek ki, bu Sakife safsatası hileli bir aldatmadır. Bu bir çeşit provokasyon ve düşünce terörüdür. “Tüm sahabe Sakife'de toplandı” da ne demek? Sakife'de kaç kişi vardı? Dört, beş, altı mı? Öyleyse bu, belirli bir görüşün lehine dayatılmış bir sahabe efsanesidir. Nitekim

Sakife'de bir icma (görüş birliği) söz konusu olamazdı. Çünkü sahabenin sayısı yüz binden fazlaydı, Sakife ise küçük bir oda idi. Varsayalım büyük bir oda olsun, bir oda binlerce kişiyi içinde barındırabilir mi?

Tüm bunların da ötesinde, Resûlullah (s.a.a.) zamanında televizyon mu vardı ki, vefatını hemen duyurabildiler? Bu gün bile Hz. Peygamber'in kesin vefat tarihi belirlenemiyor. Konu hakkında farklı görüşler mevcut. Sakife'de sahabenin biat konusunda görüş birliği sağladığı söylemi, safsata ve aldatmadan ibarettir kısacası.

66. MESELE

Hz. Fâtıma (s.a.)'nın öfkesi

Selefi müfredatta değindiğimiz konulardan biri de Hz. Fâtıma (s.a.)'nın miras meselesinde birinci halife Ebû Bekir'le ihtilaf etmesidir. Peygamber (s.a.a.)'in biricik kızı Hz. Fâtıma (s.a.)'nın, babasının vefatının ardından mirasını istemesi üzerine halife Ebû Bekir ona, “Peygamberin şöyle dediğini işittim: Peygamberler miras (mal) bırakmazlar.” demişti.

Fahreddin er-Râzî'nin bu konu hakkında beni çok etkileyen bir görüşünü, düşünüp değerlendirmeleri için Selefi kardeşlerim ile paylaşmak istiyorum. Er-Râzî diyor ki:

Resûlullah (s.a.a.)'in miras hükmü ile ilgili olan bu konuyu, mirasçısı olmayan birine haber vermesi makul müdür? Müslüman âlimlerin icmâsınca Ebû Bekir, Resûlullah'ın mirasçısı değil, arkadaşıdır. Yani Resûlullah kendi mirası hakkındaki hükmü arkadaşına açıklıyor öyle mi? Peki bu mantıklı mı? Resûlullah doğrudan kendi vârislerini ilgilendiren bu meseleyi, niçin evlatlarına değil de arkadaşına açıklasın?

Er-Râzî şöyle devam ediyor:

Resûlullah kendi kızı için “*Dünya kadınlarının efendisi.*” derken, onu doğrudan ilgilendiren bir mesele hakkında

niçin başkasına açıklama yapsın? Ya da “Cennet gençlerinin efendileri” olarak tanımlanan Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin dururken niçin veraseti hakkında başkasına bilgilendirme yapsın? Yahut Resûlullah, “*Müminden başkası seni sevmez, münafıktan başkası da sana düşmanlık yapmaz.*” dediği damadı ve amcasının oğlu Hz. Ali dururken, mirası ile ilgili hükmü arkadaşına anlatması mümkün mü? Bu, gerçekten tuhaf bir durumdur.

Müslüman ya da gayrı Müslim akıl sahibi insanların, malları ve eşyaları varsa ve bunları vârislerinden başkasına bırakmak istiyorlarsa bu mesele hakkında evlatlarına açıklama yaptıklarını görüyoruz. Ancak evlatları ahmak ve Kur'an hükümlerini anlayamayacak kadar akılsız iseler, mal sahibi onlara açıklama yapma gereği duymaz ve parasını bırakacağı akıl sahibi kişilere durumu izah eder. Resûlullah (s.a.a.) Hz. Hasan, Hz. Hüseyin, Hz. Ali ve Hz. Fâtıma hakkında böyle mi düşünüyordu ki (Allah'a sığınırım) onlara bu mevzuyu açıklama gereği duymadı!

Ehl-i Beyt'ine “*Dünya kadınlarının efendisi*” ve “*Cennet gençlerinin efendileri*” demişken böyle bir şey mümkün olabilir mi? Öyleyse bu konuda ya Resûlullah (s.a.a.) hata etmiş olmalı (!) ya da birinci halife!

67. MESELE

Âl-i Muhammed'e (s.a.a.) adil olmadık

Selefiler ile girdiğim münazaraların tamamında bana Selefiliği niçin terk ettiğim sorusu yöneltildi. Onlara her zaman “Biz (Selefiler) Âl-i Muhammed'e (s.a.a.) karşı adil olmadık.” cevabını vermişimdir. Çocukluğumdan bu yana bize Hafız İbrahim'in “Ömer Kasidesi”nin öğretildiğini hatırlıyorum. Kur'an-ı Kerim'i ezberlediğimiz gibi bu kasideyi ezberlerdik hatta. Bunlarla gurur da duyardık:

*Bir söz söyledi Ömer Ali'ye
Onu dinleyene duyur ve söyleyenini büyüt
Biat etmez isen yakarım evini, kimseyi bırakmam orada
O evde Mustafa'nın kızı olsa da
Bunu Ebu Hafs'tan (Ömer) başkası söyleyemez
Adnan kabilesinin kahraman ve hamisi olan Ali'ye.*

Kaside anlatılan ikinci halifenin Hz. Fâtuma'nın evine saldırmasını sağlayan “cesareti” ile böbürleniyorduk! Ne var ki, İbn Teymiyye'nin “O ikisi, Allah'ın malını geri almak için Fâtuma'nın evini bastı.” düşüncesini reddediyorduk. Ben küçük bir çocuk iken, hakkında anlatılanlar yüzünden Hz. Fâtuma'nın (Allah'ın selamı üzerine olsun) müminlerin malını çalan bir insan (Allah'a sığınırım) olduğunu zannediyordum! Çünkü halife, müminlerin malını geri almak için Hz. Fâtuma (s.a.)'nın evini basmıştı!

Şimdi biz bu sözler ile Âl-i Muhammed'e karşı adaletsizlik etmiş olmadık mı? Niçin bir kez olsun Hz. Fâtuma (s.a.)'nın haklı olabileceğini düşünmedik?

Ben Selefî âlim Şeyh Osman Hamis ile yaptığım münazaralarda ondan duyduğum şu sözü hiç unutmuyorum: “Bu, Ebû Bekir'in değil, Fâtuma'nın ayıbıdır!” Fâtuma (s.a.)'a yaptıklarınız yüzünden Allah'tan korkun! Ebû Bekir ile ihtilafa düşmesi niçin Fâtuma'nın ayıbı olsun? Resûlullah (s.a.a.)'in “*Kuşkusuz, Allah senin öfkelenmenle gazap eder ve senin hoşnutluğunla razı olur.*” hadis-i şerifi zikredilen *Sahih-i Müslim* ve *Buharî*'de ayrıca “*Fâtıma, Ebû Bekir ve Ömer'e karşı öfkeli hâl üzere vefat etti.*” bilgisi de yer alıyor!

Yüce Allah'ın, öfkesi ile öfkelendiği Fâtuma (s.a.) niçin gazaplı olarak vefat etti? Niçin Fâtuma (s.a.)'a hakkı verilmedi? Yahut bizler Hz. Fâtuma'nın Ebû Bekir'e öfkesinin sebebini niçin araştırmadık? Ebû Bekir, Fâtuma (s.a.)'yı kızdıracak ne yapmıştı? Peki, Resûlullah (s.a.a.) niçin Fâtuma'yı gazaplandıran Allah'ı gazaplandırır demişti? Hz. Fâtuma (s.a.)'nın öfkesi ile Allah'ın (celle celâluh) öfkesi arasında ne alaka var? Nebî (s.a.a.)'in bu hadisi ile Ebû Bekir ve Ömer'e olan öfke arasındaki bağlantı nedir?

68. MESELE

Devrimler ve darbeler tarihinden öğrendiğim

Darbelerin ve devrimlerin dünya tarihinde önemli bir yeri vardır. Benim de Selefî mezhebinden İsna Aşeriyye (On İki İmam) mezhebine geçmemde bu hareketlerin tarihini incelemem çok etkili olmuştur. Şöyle ki, dünya liderlerini deviren darbelerin arkasından gelen süreç ile Resûlullah (s.a.a.)'in vefatı sonrasındaki dönem arasında kurduğum bağ, Selefî düşüncüyü terk ederek, Ehl-i Beyt mezhebini benimsememde müessir olmuştur.

1962 yılında Yemen'in yönetimi düştüğünde, ilk saldırı Kral Muhammed el-Bedr'in evine düzenlendi. Mısır'da, Kral Faruk yönetimine askerî darbe düzenlendiğinde, ilk hamlede Faruk'un evi vuruldu. 1917 yılındaki Rus Devrimi'nde de ilk aşamada Çar'ın sarayına saldırı oldu. Fransa, İngiltere, Almanya, Çin ve Hindistan gibi tarihte görülen askerî darbe ve ihtilallerin tümünde, ilk adımda fiilî yöneticiye saldırıldığını görüyoruz. Bunun ardından da toplumu yöneten liderin doğrudan evine saldırı düzenleniyor.

Diğer taraftan, Resûlullah'ın vefatından sonraki döneme gelecek olursak, önemli bir soru karşımıza çıkacaktır. Medine'de Abbas'ın evi, Benî Haşim ailesinin yüzlerce, sahabenin binlerce evi varken, niçin –İbn Teymiyye'nin

tabiri ile– Fâtüma'nın evi basıldı? Bu saldırı, onu gerçekleştirenlerin burayı fiilî yöneticinin evi olarak gördüğüne delalet etmiyor mu? Abbas'ın, Abdullah b. Abbas'ın ya da Benî Haşim'den hiçbir ailenin evine saldırılmıyor da niçin yalnızca Ali (a.s.)'in evine saldırılıyor?

Bu, onların Ali (a.s.)'in hakkındaki biatlarına sahip çıkmadıklarını göstermiyor mu? Bugün dünyanın neresinde olursa olsun, herhangi bir askerî darbeye yeni yönetici gelir gelmez ilk iş olarak eskisine saldırıyor ve ona “Ya biat, ya ölüm” diyor! Bu baskın, onların kalpleri ve vicdanları ile Resûlullah (s.a.a.)'ten sonra gelen en üst düzey liderin İmam Ali olduğunu bildiklerini ve bu yüzden ilk iş olarak, onun evine saldırıldıklarını gösteriyor.

69. MESELE

Toplantılarımızda İmam Ali (a.s.)'i karalıyorduk!

Biz muasır Selefler olarak Şeyh Haris eş-Şevkanî, Şeyh Hasan Hekimî ve Nusret Taha Hoca'nın katılımı ile Kadı Ahmer el-Hicrî'nin evinde düzenlediğimiz toplantılarda, İmam Ali'yi eleştirilerin hedefine alıyorduk! Bu toplantılarda İmam Ali'nin kınandığı ve karalandığını bizzat bilen birisi olarak 20. yüzyılda İmam Ali'ye düşmanlık eden kimsenin mevcut olmadığı iddiasını reddediyorum! Iraklı Ehl-i Sünnet İmamı el-Kubeysî'nin canlı yayın esnasında nasibî (Ehl-i Beyt düşmanı) olduğunu söylemesi, sözlerimi destekleyen örneklerden biridir. Sadece Kubeysî değil, Irak'taki Enbar halkı arasında da nasibîler mevcuttur. Öyleyse bu, tuhaf bir çelişkidir.

Bazı Selefler, Ehl-i Beyt'in makamlarının abartıldığına inanıyor; ancak kendilerinin Ehl-i Beyt düşmanlığı yaptığını asla kabul etmiyorlar! Ben de açık yüreklilikle şunu söyleyebilirim ki, tıpkı Kubeysî gibi ben de nasibî idim. İmam Ali (a.s.)'i kötülüyor, hatta ondan nefret ediyordum! Şevkanî'nin de katıldığı bu toplantılarda bizimle birlikte Hz. Ali'nin nasıl kötülendiğine şahit olan birçok tanık vardır. Abdullah Haşim el-Seyanî de bu tanıklardan biridir. Seyyid Kutub'un İmam Ali'yi savunan kitaplarını, Siddık el-Gımarî'nin *İmam Ali: Âriflerin İmamı* ya

da İhvan-ı Müslimin başkan yardımcısı Ahmed Hasan el-Bakurî'nin *İmam Ali: İmamların İmamı* gibi kitapları okumaya başladığımda, onun hakkındaki bakış açımı tamamen yenilemem gerektiğini fark ettim.

Ben tüm Seleflerin Ali (a.s.) düşmanı olduğunu söylemekten Allah'a sığınırım elbette. Ancak Seleflerin bir bölümünün nasibî olduğunu belirtmem gerekiyor. Maalesef ben de bunlardan biriydim. Bu sebeple Selefi akımda yer alan bazı insanların İmam Ali'den nefret ettiklerini ve her durumda da bunun işaretlerini verdiklerini söyleyebilirim.

Örneğin ben Selefi iken, Ali (a.s.) düşmanı olduğum farkında değildim; ancak şu cümleyi sıklıkla tekrar ediyordum: "Eğer İmam Ali Restülullah'ın zamanında öldürülseydi, İslam bunca musibete maruz kalmazdı!" Ben İslam'ın başına gelen tüm belaların ve Müslümanların ihtilafa düşmesinin tek sorumlusunun İmam Ali (a.s.) ve evlatları olduğunu zannediyordum!

70. MESELE

İmam Hüseyin'in şehadetinden habersiz insanlar var

İmam Hüseyin (a.s.)'ın şehit edildiğini bilmeyen Müslümanların varlığı bugünkü konumuz. Bazı kesimler, böylesine kesin bir olgunun bir Müslüman tarafından bilinmemesinin mümkün olmadığını söylüyor. Ben de tecrübelerime dayanarak, Hz. Hüseyin (a.s.)'ın öldürüldüğünden haberi olmayan Müslümanlar olduğunu savunuyorum.

Ben kendimi bildim bileli Selefî okulundaydım. Benim yetiştiğim ve hâlâ validem ile kardeşlerimin yaşadığı ev, Selefî kız okuludur. "Selefî Kızlar için Hz. Hatice Enstitüsü" adı ile kurulmuştur. Ben evlenene kadar bu evde yaşamış, bu enstitüde evlenmiş ve ilk yıllarda burada kalmıştım. Babam ise Sana'da ilk Selefî kız okulunu kuran kişidir. Ayrıca köydeki ilk Selefî çocuk okulunu açan kişi de benim babamdır. Amcam ise İhvan hareketi kurucularındandır.

Şia mezhebine yeni geçtiğim günlerde büyük kız kardeşim Nebile'nin eşi ile Hz. Hüseyin hakkında konuştuğumuzda, o bana "Hüseyin öldürülmedi." diyerek karşı çıkmıştı. Zikrettiğim mesele yirmi sene öncesine dayanıyor. Günümüzde uydu kanallarının yayına başlamasından

sonra, böyle vakalar elbette meydana gelmiyor; çünkü Şia ekolünde yayın yapan bu kanallardan sonra pek çok kişi Hz. Hüseyin'in şehadetini öğrenmiş oldu. Ablamın eşi yirmi yıl önce bana Hz. Hüseyin'in evinde öldüğünü ve şehit olmadığını iddia etmişti. Bana, "Hüseyin'in öldürüldüğünü sana kim söyledi? Bu, İranlıların düşüncesi mi?" diye sormuştu. Demek ki, Hüseyin'in öldürüldüğünü herkes bilmeyormuş.

Suriye müftüsü Şeyh el-Hassun onlarca yıl boyunca "Ben büyük şeyhlerin yanında okudum ve Hüseyin'in öldürüldüğünü bilmiyordum." dedi. Benim, Şeyh Osman Hamis ile dört ay süren münazaralarım sonucunda bazı Selefiler Şii oldular. Dr. Emira Mağribî de bunlardan biridir.

Dr. Mağribî bana şöyle anlatmıştı: "10 Muharrem'de annem beni aradı ve bugün bayram, seninle bayramlaşmak için aradım." dedi. Ben de ona "Bugün Hüseyin katledildi, bugünü bayram bilme, bugün Hüseyin için ağla!" dedim. Bu da demektir ki, Emevî medyası 20. yüzyılda İmam Hüseyin (a.s.)'ın şehadetini insanlardan gizlemeyi başarabilmiştir.

Eğer bu Şia kanalları, sosyal ağlar ve Hüseyinî meclisler olmasaydı Hüseyin (a.s.)'ın katli şehir efsanesi olarak bilinecekti! Evet, Vehhâbî müfredatında İbn Teymiyye'nin "Hüseyin öldürüldü." yazdığını okumuştuk; ama *Minhâcûs-Sünne*'yi kim okuyor ki? Tüm Selefiler bu kitabı okuyor mu? Eğer araştırırsanız çoğu Selefînin *Minhâcûs-Sünne* kitabından haberi bile olmadığını siz de göreceksiniz.

Ek: 1
Ehl-i Beyt ve Hâşimoğullarının rolü
niçin gizlenmeye çalışılıyor?

Bismillahirrahmanirrahim. Salât ve selam Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a.)'e ve onun tertemiz Âl'ine olsun. Öncelikle tüm Müslüman âlemini, dünya kadınlarının efendisi Seyyide Zehra (s.a.)'nın kutlu doğumu vesilesiyle tebrik ediyorum.

Bu haftaki programın konusu olan fitne olaylarına geçmeden önce, hepimizin canını yakan bir korsanlık olayına kısaca değinmek istiyorum. Ambargo altındaki Gazeli mücahid kardeşlerimize gitmek üzere yola çıkan bir yardım gemisine (Mavi Marmara) saldıran İsrail, büyük bir cinayet ve skandala imza attı. İsrail, yarım yüzyıldan bu yana medya sayesinde bazı Batılı ülkeleri aldatmayı başarıyor. Ancak uluslararası sularda yaşanan bu elim saldırı hadisesi, güya Ortadoğu'da demokrasiyle yönetilen tek ülke olan bu devletin, hakikatte korsanlık yapan

ve adaletsizlik temelleri üzerine kurulan Siyonist bir rejimden başka bir şey olmadığını tüm dünyanın gözleri önüne serdi. Ardından tüm halklar, İsrail'in gerçekleştirdiği bu terör hareketinin İsrail'in politikalarını ortaya çıkardığı ve onu dünyaya rezil ettiği konusunda küresel bir görüş birliğine vardılar. Bu olayda uyguladığı gibi İsrail, yarım asırdan fazladır sürdürdüğü zorba politikası ile insanları katlediyor ve baskı uyguluyor. Ancak şimdiye kadar gizli yürütülen işleri artık gün yüzüne çıkmaya başladı. Derler ya "Köpeğin ipi kısa olur." Hz. Ali (a.s.)'ın söylediği gibi, "*Bâtılın yönetimi kısadır, insanlar ona güler; ama hakkın yönetimi kalıcıdır.*" Şimdi insanlar İsrail'in gerçek yüzünü öğrendi, Müslümanlardan başka terörist olduğunu düşünmeyen insanlara sesleniyorum; İsrail, kendi topraklarının dışında toprakları işgal etmiş, Filistin halkını öldüren ve "demokratik" bir devlet olduğunu iddia eden sömürgeci bir rejimdir. İnsanlık tarihinde İsrail gibi başka bir sömürgeci yoktur. İsrail'in sömürsünü diğer tüm sömürgeci ülkelerden farklı kılan şudur; Cezayir'i işgal eden Fransa ya da İngiltere gibi sömürgeci ülkelerin amacı, işgal ettikleri toprakların hammadde vs. doğal zenginliklerinden faydalanmaktır. Ancak hiçbirisi sömürdükleri ülke halkını topraklarından sürmemiştir. Yani Fransa, sömürdüğü Cezayir halkından ülkelerini terk etmelerini istememiştir. Ya da İngiltere sömürü sırasında Yemenlilerin Aden'i terk etmesini istememiştir. İtalya da Libya'yı işgalinde halktan topraklarını bırakıp gitmesini istemedi. Ancak Siyonist İsrail, sömürdüğü Filistin halkından Filistin'i terk etmesini istiyor. Bu insanlık tarihi boyunca hiçbir sömürü esnasında yaşanmamış bir olaydır.

Fitne olayları konusunu anlatırken bugün birkaç nokta etrafında konuşmak istiyorum. İlk nokta, Ehl-i Beyt'in rolünü ısrarla görmezden gelme çabasıdır. Özellikle On İki İmam'ın (a.s.) ve Hz. Fâtüma Zehra (s.a.)'nın İslam'daki rolünü konuşacağız. Bu Masumların rolü bazı kesimler tarafından nasıl göz ardı edildiyse, Benî Hâşim ailesinin Resûlullah (s.a.a.) dönemindeki rolü de aynı şekilde yok sayıldı. Mesele Temiz İmamları ve Seyyide Fâtüma (s.a.)'yı görmezden gelmek ile sınırlı kalmamış, İslam'ın zaferinde büyük katkısı olan Peygamber ailesi Hâşimîlerin Hz. Resûlullah (s.a.a.) dönemindeki rolü de açık bir şekilde görmezden gelme girişimine maruz kalmış, üzeri örtülmüş ve gizlenmiştir. İnsanlık, bu önemli rolün planlanmış ve hedeflenmiş bir şekilde açıkça görmezden gelinmesine ve bunun kendi kendine gelişen bir şey olmayışına hayret ediyor. O zamandan bugüne kadar hâlâ devam eden bir yöntem uygulanmaya devam ediyor. Biz, Vehhâbî İslam enstitülerinde, İmam İbn-i Suud Üniversitesi'nde veya Yemen'deki Vehhâbî Enstitüsü'nde eğitim gördüğümüz sırada, İmam Ali (a.s.)'dan, Fâtüma Zehra (s.a.)'dan veya neslinden gelen İmamlardan, yani Tahir Ehl-i Beyt'ten özel olarak bahsedilmediğine açık şahit olmuşuzdur.

Öte yandan Vehhâbî enstitülerinde nebevî siyer konuları işlenirken, Resûlullah'ın zaferlerinde Ensar'ın rolünü çokça gördük. Ensar'ın ve Muhacirlerin İslam'ın zaferindeki yardımlarını asla inkâr etmiyoruz, elbette Peygamber Efendimize (s.a.a.) yardım ettiler ve İslam'a büyük hizmetlerde bulundular. Biz, sahabenin rolünü asla inkâr etmiyoruz. Ancak ben çok önemli bir noktaya vurgu yapmak istiyorum, Vehhâbî siyer derslerinde Ensar ve

Muhacir'in Resûlullah dönemindeki destekleri çokça zikredilirken, Benî Hâşim'in rolüyle ilgili hadis yoktur. Bu ciddi bir haksızlıktır. Ensar'ın Resûlullah'a desteğini görmezden gelirsek o zaman Ensar'a, Resûlullah'ın zaferinde Muhacirler'in rolünden bahsetmezsek de Muhacirler'e haksızlık etmiş oluruz. Aynı şekilde Uhud ve Bedir Savaşlarındaki sahabenin rolünden bahsedilmez ise sahabeye haksızlık edilmiş olunur. Ve kim Hâşimîlerden, Mekke ve Medine dönemlerinde İslam'ı savunmak için verdikleri mücadeleden söz etmezse nebevî aileye zulmetmiş olur. Peygamber Benî Hâşim'den idi. Bunda hiçbir ihtilaf yok, ümmet, hatta insanlık aynı görüştedir. Müslümanlar ve gayrimüslimler, Resûlullah'ın Benî Hâşim'den olduğu konusunda aynı fikirde. Aynı şekilde Peygamber (s.a.a.)'in en hayırlı evden çıkmış olduğu konusunda da hiçbir ihtilaf yoktur. Hiçbir Müslüman çıkıp Benî Hâşim ailesinin evinden daha hayırlı ev vardı demez. Bunu herkes söylüyor, bazı kişiler değil. Bu konuda mütevatir hadisler geçiyor. Vehhâbîler de Sünnîler de Şii'ler de Resûlullah'ın, "Allah, Benî Hâşim'i seçti. Beni de Benî Hâşim'den seçti." hadisine dayanarak en hayırlı evin Hâşimoğullarının evi olduğunu konusunda hemfikirdir. Öyleyse bu konuda herhangi bir ihtilaf yok. "Allah, Benî Hâşim'i seçti. Beni de Benî Hâşim'den seçti.", bu hadisi iyi anlamamız gerekiyor. Hz. Resûlullah (s.a.a.) iltifat etmek ve gönül almak için söylemedi bunu, zaten onun ismet sıfatı buna elvermez. "Allah, Benî Hâşim'i seçti." hadisini Müslümanların nebevî siyerde iyi araştırması gerekir.

Allah, Vehhâbîlerin görmezden geldiği Benî Hâşim'i niçin seçti peki? Nebî "Allah, Benî Hâşim'i seçti." diyor. "Beni de Benî Hâşim'den seçti." Çünkü ilâhî seçme

eylemi, gerçeklik dışında iş görmez. Diğer bir deyişle, onlar (Hâşimîler) Allah'a belirli bir şey sundular, belirli işler yaptılar, bu yolla da seçilme ve ihtiyar edilme hakkını elde ettiler. Çünkü Peygamber hadislerinde kendisinin Benî Hâşim'den seçildiğini söylemeden önce, Allah'ın Benî Hâşim'i seçtiğini söylüyor. Bu, maalesef Vehhâbîlerin görmezden geldiği noktadır. Aynı şekilde daha önceki oturma da zikrettiğim gibi burada büyük bir görmezden gelme, cahilliğe vurma var. Daha önce delillerle de kanıtladık, aynı şeyleri tekrarlamak istemiyorum. Hicretten öncesine baktığımızda, Vehhâbîlerden hiç kimse Benî Hâşim'in Mekke'deki rolünden söz etmiyor. İbn Hişam'ın Siyer'ine veya Halebî'nin, Muhammed Hasan el-Heykel'in, merhum Şeyh Muhammed el-Gazâlî veya Suriyeli müftü ve büyük âlim Muhammed Said Ramazan el-Butû'nin siyerlerine veya bunların dışında yazılanlara baktığımızda, Mekke döneminde Kureyşli kabilelerin ve yandaşlarının Resûlullah ile uğraştığını görüyoruz. Hz. Muhammed (s.a.a.)'i öldürmeye çalıştılar; ancak Hâşimî ailesinin koruması onlar için büyük bir problem ve engel idi. Hz. Peygamber (s.a.a.)'r siper olanların en önde geleni ise Hâşimî ailesinin direği olan Ebû Tâlib idi. Kureyş kabilesi toplandığı vakit, 20'den fazla kabile ile Nebî'yi öldürme konusunda ittifak ettiler, tek itiraz eden kişi Benî Hâşim ailesinin reisi Ebû Tâlib oldu. Muhammed (s.a.a.)'in "şiririni" ortadan kaldırmak için Kureyş kabilesiyle savaşıp onları öldürmeye karar verdiler.

İşte bu sırdır, Resûlullah seçilme konusunda Allah'ın kendisini nebî olarak seçmesinden önce Benî Hâşim ailesini seçtiğini söylüyor. Bu konuda Allah Rasulü diyor ki, "Ben seçilmişsin seçilmişsinin seçilmişiyim." Ve yine diyor

ki, “Allah Teâlâ, Benî Hâşim’i Kureyş’ten seçti.” Yüce Allah iltimas ile muamele etmez ve ülfet ile iş görmez. Allah onu seçtiyse yaptıkları amellerden dolaydır. Çünkü Allah seçilmeyi hak etmeyeni seçmez. Fakat biz bunu onların kaynaklarında bulamıyoruz, yani Hâşimîlerin rolü neydi? Ben nebevî siyer okumalarında, (abluka sırasında) Benî Hâşim ailesinin dışında, herhangi birinin Müslümanlara yardım ulaştırdığını gördüğünü söyleyecek herkese meydan okurum. Benî Hâşim ailesi üç yıldan fazla süre boyunca, susuzluğun şiddetinden toprağı kokladı ve sadece sebze yedi. Ölümüne çok yaklaştılar, Hâşimî ailesi ve evleri bu üç yıl boyunca abluka altında kuşatılmıştı. Benî Hâşim ailesi dışında birinin onlara ulaşabildiğini söyleyen her tarihçi ve siyer uzmanına meydan okurum. Neden? Çünkü onlar Nebiyy-i Azam’ı (s.a.a.) Kureyş’e teslim etmeyi reddettiler. Benî Hâşim ailesi Hz. Muhammed (s.a.a.)’i savunmasaydı o şehid edilir ve risalet biterdi. Biz burada bunları konuşamazdık. Çünkü ben biliyorum ki, Allah Teâlâ dini sebeplere, sünnete göre, kanunlara ve nizama göre yönlendirdi. Eğer Allah irade ederse sebepler verir.

İslam tarihinde Hâşimîlerin çok büyük bir rolü vardır. Neden bu rolü görmezden geliyoruz? Neden Vehhâbî ekolünde bunu açık bir şekilde söylemiyorlar? Ben, Yemen ve Suudi Arabistan’daki Vehhâbî enstitülerinde bu gerçeğin söylenmediğini ve öğretilmediğini gördüm. Benî Hâşim ailesine karşı olumsuz bakış açılarını ve onlara karşı saldırgan tavırlarını okudum. Hepimiz onlara İslam’da herhangi bir rolleri yokmuş gibi bakıyorduk. Ensar’dan, Muhacir ve sahabelerden bahsediyorduk; ama Hâşimîlerin rolünü unutmuştuk. Ben açık yüreklilikle

şunu söyleyebilirim; onlar Seyyide Zehra (s.a.)’yı görmezden geliyor, Hâşimî evinin önde gelen kızını önemsemiyorlar. Oysa Allah onu Benî Hâşim topluluğunun arasından seçti, tıpkı Hz. Muhammed (s.a.a.)’i Benî Hâşim’den seçtiği gibi. Yüce Allah Hz. Muhammed (s.a.a.)’i Benî Hâşim’den seçtiği gibi, On İki İmamı da Hz. Fâtuma’yı da onların arasından seçti.

Onlar yani tüm Hâşimî ailesi, Allah’ın seçmek üzere karar kıldığı kişilerdir. Kimse, Resûlullah (s.a.a.) zamanında Benî Hâşim’den bir kişinin dahi Hz. Resûlullah’a itiraz ettiğini söyleyemez. Hasaneyn niçin seçildi, ya da İmam Ali (a.s.), Hz. Fâtuma (s.a.) ve Hüseyin (a.s.)’ın 9 çocuğu neden bizim önümüze geçti diye kimse itiraz etmemiştir. Resulullah Benî Hâşim’den başka kimseyi abasının altına almadı. Çünkü “abâ”nın içindekiler, Benî Hâşim’in seçilmişlerinin seçilmişleriydiler. Allah Teâlâ İmam Ali’yi de muhakkak Benî Hâşim’den seçti. İmam Zeynel Âbidin (a.s.) da İmam Bâkır (a.s.) da Benî Hâşim’den seçildi.

Bunlar Hz. Resûlullah (s.a.a.)’in *Müslim* ve *Buharî*’de yer alan, “*Benden sonra 12 imam vardır.*” hadisinde beyan ettiği kişilerdir. Onlar İslamî, ilâhî, rabbânî hilafeti temsil ettiler. Bu hilafet, belirli bir siyaset yoluyla kurulan tarihî ve siyasî hilafet değildi. Siyasî hilafet, Yüce Allah’ın irade ettiği ilâhî hilafetle çelişir, çarpışır.

Mekke döneminde Resûlullah (s.a.a.)’i koruyan ve destekleyen Hâşimî ailesinin rolünün aynı şekilde Medine döneminde de görmezden gelindiğini görüyoruz. Onlar 13 yıl boyunca Mekke’de Resûlullah (s.a.a.)’i savunan kişilerdir. Mekke döneminde çok büyük bir rolleri

vardı. Ancak pak Ehl-i Beyt özellikle görmezden gelindi, Hâşimî ailesinin rolüyse genel olarak görmezden gelindi. Yani Hâşimîleri ve özellikle de Ehl-i Beyt-i Mutahhara'yı tanımak istemiyorlardı.

Hâşimîlerin Medine'deki rolüne gelirsek; Resûlullah Bedir Savaşı'ndan önce Benî Hâşim'den üç kişiyi savaşmak için öne çıkarmadı mı? Ve Bedir Savaşı'nda ilk öldürülen kişi Benî Hâşim'den idi. İmam Ali onlardandı, Resûlullah onu öne sürdü, o bir müşriki yere serdi ve ardından Hamza ilerledi. Bu kişilerin Bedir Savaşı'ndaki rolleri neydi? Hendek'teki ve diğer savaşlardaki rolleri neydi? Benî Hâşim ailesinden tek bir kişinin bile Bedir Savaşı'ndan kaçtığını iddia eden herhangi bir araştırmacı yoktur. Uhud'dan, Hayber'den kaçan bir Hâşimî olmamıştır. Muhacirlerden bazıları, ya da herkesin bildiği bazı halifeler gibi kaçmamıştır Hâşimîler. Ancak bunlar tabii ki, rabbânî, ilâhî halifeler değil, tarihsel halifeler. Yani hilafetleri şer'î ve rabbânî hilafet değil, tarihî hilafettir. Öyleyse bu görmezden gelme, maalesef kasıtlıdır ve üzerinde çalışılmıştır. Bu konuda ilk bakmamız gerek şey Resûlullah (s.a.a.)'in ne düşündüğüdür.

Karşımıza onların icthad etmedikleri; çünkü şer'î bir kural bulamadıklarını gösteren birçok örnek çıkıyor. Kuran'ın açık, anlaşılır ve kesin bir şekilde bildirmesine rağmen icthad etmediler. Bu konuya daha sonra değiniriz. Ele almak istediğim bir diğer nokta, iki başkanlık dönemindeki "icthad" konusudur. İlk aşama, halife Ebû Bekir, ikinci ve üçüncü halifenin zamanlarıdır. Bu halifelerin zamanında, sahabe döneminde "müctehid" kelimesi kullanılmadı, başka bir ifadeyle "icthad" Kuranî

ve nebevî naslar ile ihtilaf anlamında kullanılmadı. Ebû Bekir zamanında Hz. Peygamber (s.a.a.)'e muhalefeti gerekçelendirmek için kullanılan başka bir kelime vardı, bu ihtilaf "tevil" olarak adlandırılırdı. Eğer halife nebevî hadise karşı gelirse, şer'î hükme veya ilahî hukuk sisteminde yer alan İslam kanunlarından birine karşı gelirse, bu işi yapana "muteevvil" denirdi ve bunun karşılığında "sevap" kazanırdı. Sahabe döneminden sonra "tevil" kelimesi icthad yerine kullanıldı veya iki kelimeyi bir araya getirdiler ve "muteevvil müctehid" dendi. Bu da sevap kabul edildi.

Bazı Vehhabî araştırmacıların çalışmalarına baktığımızda, halifeler zamanında sahabeler ve halifelerin "nassa muhalif icthad" yapmadıklarının söylendiğini görüyoruz. Biz de buna cevaben diyoruz ki; evet yapmadılar ama nassa aykırı "tevil" yaptılar. Nassla çelişen icthad, halifeler zamanında "tevil" olarak isimlendirilirdi. Bu konuda oldukça fazla örnek görüyoruz. Örneğin sahabenin öldürülmesi konusunda... Halid b. Velid'in büyük sahabe Mâlik b. Nüveyra (r.a.)'ı öldürmesi olayı. Bu Mâlik b. Nuveyra, âlim sahabeler arasındaydı; salihlerden, müminlerden ve doğru yolda gidenlerdendi. Öyle ki Resûlullah (s.a.a.) ona şahitlik etmiştir. Halid b. Velid bu kişiye saldırdı ve onu öldürdü, sonra da eşiyile güya "evlendi." Onu öldürdükten sonra hemen evlendi. Bu olay birçok kaynakta mevcuttur, İmam İbn-i Kesir de kitabının altıncı kısım 323. sayfasında bu hadiseyi zikrediyor. Sünnî âlim, o dönem "icthad" kelimesinin kullanılmaya başlandığını; ama anlamının bizim bildiğimiz şekilde olmadığını söylüyor. Asr-ı Saadet ve asr-ı tâbiin dönemine gittiğimizde, Halid b. Velid'in yaptığını gerekçelendirmek

için yeni bir kelime ortaya atıldı. Halid b. Velid Ebû Bekir'e büyük sahabeyi öldürdüğü ve aynı anda karısıyla evlendiği olay hakkında suçunu aklamak için bir şey söyledi. İlk ve ikinci suçunu aklamak için uğraştı. İlkinde sahabeyi katletti ki, sahabe öldürmekle mümin öldürmek arasında bir fark yok. Çünkü mümin olmak yüksek bir makamdır ve bu meselede fark yoktur. Halid b. Velid, Ebû Bekir'e dedi ki; "Ey Resûlullah'ın halifesi, ben tevîl yaptım." Demek ki, Ebû Bekir zamanında "tevîl" kelimesi nassa muhalif olma anlamında kullanılıyor. "*Kim bir mümini kasten öldürürse, cezası, içinde ebedî olarak kalacağı cehennemdir. Allah ona gazab ve lanet etmiş ve onun için büyük bir azab hazırlamıştır.*" (Nisâ, 93) âyetine karşı çıkarıyorlar ve işte burada asıl tevîl vardır. Yani, Kur'an nassına aykırı bir olay "tevîl" edilmiştir. Tevilde de onlar için sevap var! Ömer b. Hattab, konu hakkında Ebû Bekir'e "Halid, Mâlik bin Nuveyra'nın eşiyle zina etmiştir." dedi. Yani sahabeyi öldürdüğü gün karısıyla birlikte olmuş. Bu kadın o zaman daha hâlâ evli sayılıyordu; çünkü iddet süresi geçmemişti ve kocası öldürülmeden önce kadını boşamamıştı. Ömer b. Hattab buna dayanarak "Bu, zı-nadır, onlar recmedilmelidir." dedi. Ebû Bekir de ona, o "tevîl" edildi, diye cevap verdi.

Burada yeni ictihad problemi başlıyor. İctihad konusunda âyet ile çelişen yeni bakış açısı, onlara güya sevap kazandırıyor. Ve bu tevile göre Halid b. Velid o kadını zina ettiğinde sevap kazandı. Allah'ın "*Kim bir mümini kasten öldürürse, cezası, içinde ebedî olarak kalacağı cehennemdir. Allah ona gazab ve lanet etmiş ve onun için büyük bir azab hazırlamıştır.*" âyetine karşın katil olan Halid, onlara göre sevap kazanıyor. Sanki bu âyet değil de

sadece bir şiirmiş gibi, adam öldüren ve zina işleyen bir katil sevap kazanıyor! Sanki bu âyet yokmuş gibi muamele ediliyor, âyet bir kenara itiliyor! Çünkü tevîl kapısı ve yeni ictihad anlayışı her şeye açıktır.

Diğer bir örnek de Ehl-i Sünnet âlimi İmam Zühri'nin zikrettiği bir konudur. Diyor ki, Urve b. Zubejr bana dedi ki; "Müminlerin annesi Aişe'nin yolculuğa çıkması da nedir?" Bu, Nebî'ye karşı çıkmaktır. Urve, Aişe'yi haklı göstermek için, "O, Osman'ın tevîl ettiği gibi tevîl etmiştir." dedi. Gördüğümüz üzere o zaman "tevîl" kelimesi Hz. Resûlullah (s.a.a.)'in nasslarına, hadislerine muhalefet için kullanılıyor. *Sahih-i Müslim*'in "Salâtu'l Musafirin" (yolcunun namazı) bâbına bakabilirsiniz.

Üçüncü örneğe gelecek olursak, bu aşamada "ictihad" ve "tevîl" kelimelerinin bir arada, tek manada kullanıldığını görüyoruz. İmam İbn Hazm ez-Zâhirî, sahabe olarak bilinen Ebu'l-Ğadiye'nin sahabe Ammâr b. Yâsir'i öldürmesini aklamak için diyor ki; "Bu büyük sahabe, yani Ebu'l-Ğadiye, tevîl yapan müctehiddir, tevîlinde hata etmiştir ve bir sevap almıştır." Hz. Peygamber (s.a.a.) Ammâr b. Yâsir için "*Onu bâği (asi) bir grup öldürecek. Bu, onları cennete çağırır, onlar da bunu ateşe çağırır!*" diyor oysa! Yani İbn Hazm'ın engin anlayışına ve büyük ictihadına göre Ammâr b. Yâsir'in ateşe çağırılan katili müctehiddir ve ona bir sevap vardır! Eğer bunlara Peygamber Efendimizin Ammâr'ın katili hakkındaki "*Ammâr, onları cennete çağırır, onlar da Ammâr'ı ateşe çağırır.*" hadisi varken nasıl ona sevap kazandırabilirsiniz diye sorarsanız, derler ki; bize ne, sevap ateşle bir araya geldi! Bunun vaat edildiğinde ayak diretirler. Allah'ın onu affetmemesi mümkün

değil derler, ateşe girmezler, hatta sevap kazananlardan olurlar! Vallahi bu, insan aklını hafife almaktır, insanların düşüncesiyle dalga geçmek ve dinle alay etmektir! Nebî (s.a.a.) ilâhî bir kanundan bahsettiği zaman, insanların onunla oynayıp evirip çevirmesinden razı olmaz.

Biz Vehhâbî iken yaşadığımız büyük problemler, bugün hâlâ devam ediyor. Allah'tan On İki İmam inancını Vehhâbîlere ulaştırmasını diliyorum. Ancak biz On İki İmam hadisini tam olarak idrak edebilmiş değiliz. Resûlullah (s.a.a.) niçin “*Benden sonra On İki İmam vardır.*” buyurdular? Burada sayısıyla ismiyle liderleri belirleyen Resûlullah (s.a.a.) her akli başında insanın davrandığı gibi davranmak istedi. İsmet sıfatı ve vahiy alması bir yana dursun, o her akıllı insanın yapacağını yapmıştır.

Biz şimdi bazı salih, âkil insanların yaptıkları işlere bakalım. Bozgunculardan değil, iyi işler yapanlardan bahsediyorum. Örneğin Fransız anayasasının kurucusu Napolyon, anayasayı oluştururken belirli bir kadro seçti. Napolyon'un bu anayasaya ve kanunlara vâkıf olan muayyen kadro için, dört kurumdan oluşturulan bir grup belirlediğini görüyoruz. Anayasayı açıklama kurumları olarak adlandırılan bu grup, anayasa ve kanun üzerinde uzmanlaşmış hukukçuların en iyileri arasından seçildi. Bu uzman kadronun görevi, Fransız toplumu içinde anayasanın anlaşılmasında ihtilaf çıkması durumunda metni doğru şekliyle açıklamaktı. Fransız toplumu, daha ülkenin kuruluşunun başlangıcında, Napolyon'un anayasasına göre bölündü. Fransa'yı onun anayasası şekillendirdi. Napolyon, anayasayı açıklayan ve idari meselelerde

anlaşmazlığın önüne geçen dört komite belirledi. O dönem ülkede hukukçular ve hukuk âlimleri arasında anayasanın açıklanması üzerinde ihtilaf vardı. Söz konusu kadro da bu sebeple oluşturuldu.

Şimdi, Hz. Resûlullah (s.a.a.) dönemine geri dönersek, Hz. Muhammed (s.a.a.) de 12 Halife'yi tayin ederek uzman bir kadro oluşturdu. 12 Halife, ümmet arasında ihtilaf olduğunda “Nebevî Anayasa”yı tefsir etmek ve açıklamak için oluşturulmuş nebevî, rabbânî, ilâhî bir kadrodur. Bu kadro, Nebevî Anayasa Kitabını ve Resûl (s.a.a.)'in bu kitaptaki beyanlarını temsil ediyor. Çünkü Nebî (s.a.a.)'in beyanları ile Kur'an arasında ayırım mümkün değildir. İmamlar nebevî kadrodur, mesela İmam Ali (a.s.) Resûlullah (s.a.a.)'in kucağında yetişmiştir. Tarihsel halifelerden hiçbiri bu makama erişemedi. Tarihsel halifeler şer'î ve rabbânî değildir. İmam Ali (a.s.)'dan başka hiçbir halife Resûlullah (s.a.a.)'in evinde yetişmedi. O, çocukluğundan itibaren Resûlullah (s.a.a.)'in elinde yetişti ve eğitim gördü. Dinin vahyedildiği ilk günden itibaren dini doğrudan Resûlullah (s.a.a.)'ten öğrendi. Bi'setten önce de Peygamber ile birlikteydi. İşte bu kadro bu şekilde yetişti.

Bugün insanlar arasında hüküm vermesi için hâkim görevlendiriliyor; ancak o hâkim, devletin anayasasını bilmiyor. İşte anayasayı bilmeyen o hâkimin başyargıç olma imkânı yoktur. Nebî (s.a.a.) de böyle yaptı. İmam Ali (a.s.)'ı ümmet arasında ayırım yapmasın diye anayasa meselesinde hakem kıldı. Bundan dolayı Resûlullah (s.a.a.) Selefî anlayışa göre de üzerinde fikir birliği sağlanmış sahih hadisinde şöyle buyurdular:

“Ehl-i Beyt'im ümmetimin ihtilaf etmemesi için emandır.”

On İki İmam hadisinde de Resûlullah (s.a.a.) şöyle buyurdu:

“On iki halife size hükmettikçe din her zaman aziz ve ayakta kalacaktır.”

Neden? Çünkü ümmet arasında ihtilaf başarısızlığa sebebiyet verir, dinin farklı ve birbirine zıt şekilde anlaşılmasına, ümmet arasında ayrılığa yol açar, ümmet bölünür. Resûlullah (s.a.a.)'ten sonra birbirlerini ateşe atanlar, ümmetin sert bir şekilde düşmesine sebep oldular. Çünkü onlar, nebevî kadroya bağlı kalmadılar. Nebî (s.a.a.) on iki kişiyi belirleyerek dinin “On İki İmam” ile korunacağını söyledi. Resûlullah (s.a.a.) bundan dolayı “Ehl-i Beyt'im ümmetimin ihtilaf etmemesi için emandır.” buyurmuştur. On İki İmam hadisi de bunu açıklıyor. Bu hadis sahihtir, bizimle aynı şekilde diğer Sünnî hadis imamları da bu rivayeti doğrular.

“Ehl-i Beyt'im Nuh'un gemisi gibidir.” hadisi de buna örnektir. Nuh (a.s.)'in ümmetinden kurtuluş gemisine binenler, kendilerini boğulmaya götürecek şeylere inanmadı ve teslim olmadılar, gemiye binmeyenler ise boğuldu. Aynı şekilde bu ümmet de, Ehl-i Beyt'in gemisine binerse boğulmayacak ve helak olmayacaktır. Resûlullah (s.a.a.) Ehl-i Beyt'ini ümmeti için Nuh (a.s.)'in gemisine benzetti. Buradaki Ehl-i Beyt, On İki İmam'ın temsil ettiği seçilmiş kadrodur. Onlar Kur'an-ı Kerim'in muadilidir; çünkü bu halifeler, seçkin Benî Hâşim ailesinin seçkinleridir. Allah Teâlâ onları tıpkı Nebiyy-i Azam (s.a.a.)'ı seçtiği gibi, Benî Hâşim arasından seçmiştir. Onlar problemlerin çözümlüdürler. Resûlullah (s.a.a.)'in hayattayken Kur'an-ı

Kerim'in dengi ve Kitap'tan sonra ikinci ağırlık oluşu gibi, muhakkak ki On İki İmam da Kur'an'dan sonraki ikinci ağırlıktır. Çünkü onlar Resûlullah (s.a.a.)'in makamının vekilidir. Onlar kanunları ve kuralları koruyorlar, Kur'an-ı Kerim'i, nebevî sünneti biliyorlar. Eğer sünneti elde etmek istiyorsak dönüp onlara bakmalıyız. Çünkü On İki İmam, Kur'an ilmini, Kur'an'ın tefsirini ve nebevî sünneti taşıyorlardı. Bundan dolayı, onlar Kur'an'dan ve Resûlullah (s.a.a.)'ten sonraki ikinci ağırlıktır. Bunu göz önüne aldığımızda İmam Ali (a.s.) da ikinci ağırlık olur. Tabii ki, bunun anlamı Peygamber Efendimizin (s.a.a.) makamını arka plana atmak değil, Resûlullah'ın ilminin İmam Ali (a.s.)'a geçmiş olmasıdır. Çünkü Resûlullah (s.a.a.) ilminin tamamını İmam Ali (a.s.)'a öğretti. Bundan dolayı İmam Ali Kur'an'ın dengi oldu ve Resûlullah (s.a.a.) onun için şu hadisleri zikretti:

“Ali, Kur'an ile beraberdir. Kur'an da Ali ile dir.”

“Size Allah'ın Kitabı'nı ve Ehl-i Beyt'imi bıraktım.”

Ancak maalesef, bazı kesimler bu “Sakaleyn” hadisini (iki ağırlık) görmezden geliyor, ne anlama geldiğini önemsemiyorlar. Bu ise Vehhâbî düşünce sisteminde büyük problemlere yol açmıştır.

Suudi Arabistan uleması arasında, Dr. Muhammed Albar gibi mutedil ve dürüst âlimler de yer alıyor. Muhammed Albar, kitabında Suudi Arabistan'daki Ehl-i Beyt baskısı hakkında şu ifadelerle yer veriyor:

Biz Suudi Krallığı'ndaki Vehhâbî baskısı altında ‘Sakaleyn’ hadisini zikredemiyoruz. Eğer bu hadisi (Size iki emanet bırakıyorum, biri Kitabullah, diğeri Ehl-i Beyt'im) Vehhâbî mescitlerinde ya da Vehhâbî üniversitelerinde dile getirirsek,

bunu “Kitabullah ve Sünnetim” şeklinde belirtmek zorundayız. Biz Krallık âlimleri olarak, söz konusu hadisin *Sahih-i Müslim*’de “*Kitabullah ve Ehl-i Beyt’im*” şeklinde yer aldığını gayet iyi biliyoruz. Hadisin bu şeklinin doğru olduğuna inanıyoruz; ancak Vehhâbî âlimleri bunu beyan etmemize izin vermiyor. Vehhâbî medyasında, Vehhâbî mescitlerinde, Yemen’de, Suudi Arabistan’da, özetle Vehhâbîlere ait her yerde ‘Sakaleyn’ hadisini “*Kitabullah ve Ehl-i Beyt*” şeklindeki sika (güvenilir ravi) nakilcilerden geldiği üzere zikredemiyoruz.

Vehhâbî âlim Dr. Muhammed Albar, “Korkarım Yahudiler ve destekçilerinin Hz. Muhammed (s.a.a.)’in nübüvvetini gizlemek istediği gibi, biz de ‘Sakaleyn’ hadisinin doğrusunun “*Kitabullah ve Ehl-i Beyt*” şeklinde olduğunu gizliyoruz.” diyor. Bizzat Vehhâbî âlimi söylüyor bunu! Krallık âlimlerini insafli olmaya davet ediyorum. En azından Rasullullah (s.a.a.)’in hem “*Kitabullah ve Ehl-i Beyt’imi*” hem de “*Kitabullah ve Sünnetimi bırakıyorum*” dediğini söylesinler. Ama eğer Resûlullah (s.a.a.)’in zikrettiği hadisin neşredilmesini engellerseniz, bu yaptığınız bazı papazların yolundan gitmek olur. O papazlar da semavî kitap olan İncil’de haber verilmesine rağmen Nebiyy-i Azam’ı sürekli inkâr eder, Resûlullah (s.a.a.)’in peygamber olduğunu bilmelerine rağmen bu gerçeği saklamaya çalışırlardı. Bana kalırsa bu nebevî bir mucizedir; çünkü Resûlullah (s.a.a.) diyor ki, “*Sizden öncekilerin yoluna adım adım, karış karış tâbi olacaksınız. Hatta bir kertenkele deliğine girseler siz de gireceksiniz.*” O gün Yahudiler ve destekçileri Hz. Muhammed (s.a.a.)’in nübüvvetinden nasıl korkuyor ve saklıyor idiyse, şimdi de Vehhâbîler ve bazı Müslümanlar iki ağırlıktan, yani

“*Sakaleyn*” hadisinden korkuyorlar. Sakaleyn’in rolü neydi? Gittikleri yol neydi? Nebi (s.a.a.)’in onları Kur’an ile bir araya getirdiği sözleri ne anlama geliyordu? İşte onlar bu soruların cevabından korkuyorlar. Tıpkı Ehl-i Beyt’in rolünden korktukları gibi, Resûlullah (s.a.a.)’in Mekke ve Medine zaferlerindeki Hâşimî ailesinin rolünün açığa çıkmasından da korkuyorlar. Bunlar gibi korktukları başka şeyler de var ve bu günümüzde de devam ediyor.

Burada son derece mühim bir meseleye geldik. İslam tarihine baktığımızda, Nebevî toplumun İslami yasaları ve Nebî (s.a.a.)’in liderliğini tanıdığını görüyoruz. Sahabenin Gadir Günü’nde (Gadir-i Hum) Resûlullah (s.a.a.)’e itiraz ettiğini kimse söyleyemez. Bununla ilgili Şîa, Sünnî ve Vehhâbî kaynakların hepsinde sahih mütevâtir hadisler mevcuttur. Aynı şekilde Kur’an’ın yasalarına da kimse itiraz etmedi. Kur’an-ı Kerim, Nebî (s.a.a.)’in beyanatıyla birlikte Müslümanların yasalarını teşkil ediyordu. Yani nebevî sünnet, Kur’an ile birlikte bu ümmetin düsturuydu. Sahabeden hiç kimse bu düstura itiraz etmedi. Büyük sahabilerden birinin bile İmam Ali’nin liderliğine veya Nebî (s.a.a.)’in “*Benden sonra on iki emir vardır.*” sözüne itiraz ettiği şeklinde bir bilgi geçmişten günümüze tarihin hiçbir döneminde nakledilmemiştir. Bunu kabul ettiler ve iman ettiler. Resûlullah (s.a.a.) On İki İmam hadisini zikrettiğinde sahabeden bir kişi bile kalkıp “Neden On İki İmam?” diye sorsaydı, eminim ki bu bilgi bize nakledilirdi.

Resûlullah (s.a.a.)’in vefatından sonra büyük sorunlar ortaya çıkmıştır. Bu noktada nebevî, rabbânî, ilâhî liderlik tarafından çekilen bir hat vardır. Bu hat, nebevî ve semavî

hilafeti temsil eder. Bir diğeriye tarihsel hilafet çizgisidir, bu çizgi asla hakikati temsil etmez. Bu tarz hilafet, dizginleri otoritenin eline teslim eden tarihî, siyasî, dönemsel bir liderliktir. İlahî veya nebevî nas ile hiçbir bir alakası yoktur. İlahî veya nebevî seçim ile de hiçbir alakası yoktur. Bu iki farklı hilafet tarzının sonucu olarak, ümmetin bir kısmının İslamî, şer'î, ilâhî hilafete inandığını, diğer kısmının ise tarihî hilafete inandığını görüyoruz. Şiddetle esef ki, burada ümmet için büyük bir problem doğuyor, nebevî ve ilâhî hilafet görmezden geliniyor.

Resûlullah bunun için şöyle buyurmuştur:

“Benden sonra On İki İmam gelecektir. Bu din, On İki İmam var oldukça aziz olacak ve ayakta duracaktır.”

Bu çok önemli bir noktadır. Din, On İki İmam var oldukça aziz ve ayakta duracaktır ne demek hiç düşündünüz mü? Bu demek oluyor ki, ilâhî plan, diğer bir deyişle semavî proje, ilâhî hukukî düzen On İki İmam dışında başka bir yolla korunamaz. Beğenin ya da beğenmeyin, ister tarihî hilafete inanın ister ilâhî hilafete, On İki İmam dini koruyacaktır; çünkü onların vazifesi dini korumaktır. Kim onların gemisine binerse kurtulur, kim binmezse boğulup helak olur. Onların görevi hâlâ devam ediyor, işte burada On İki İmam mezhebi çıkıyor karşımıza. Nebevî projeye inananlar, bugün dünyada en büyük İslamî taifeyi temsil ediyor. Eğer Sünniliği dört mezhebe ayırır ve Vehhâbiliğin varlığını ve gücünü de hesaplarsak dünya çapında en kuvvetli ve yaygın mezhebin bu olduğunu görürüz. Sünnilerin kaynaklarını ele alacak olursak da dünyadaki en büyük kütüphanelere sahip olduklarını görüyoruz. Ancak onların düşünsel

mirası, İslamî mirası On İki İmam'ın kalemleriyle yazılmıştır. Tefsirler açısından değerlendirdiğimizdeyse, Kur'an-ı Kerim'in tefsirlerini dört mezhep arasında kısımlara ayırırsak, modern çağda birçok müfessirin On İki İmam taifesinden çıktığına şahit oluruz. Çağımızda, Kur'an-ı Kerim'i tefsir eden On İki İmamcı âlimlerden yaşayan veya rahmetli olmuş yüzlerce müfessir var. Öyleyse Nebî (s.a.a.)'in *“Bu din, On İki İmam var oldukça aziz olacak ve ayakta duracaktır.”* sözleri günümüzde vuku buluyor. Bu bir gerçektir.

Biz kabul edelim ya da etmeyelim, ister On İki İmam'ı bırakıp diğer tarihsel-siyasal halifelere inanalım, bu gemi Nuh (a.s.)'in gemisi gibi eman menziline ulaşmak üzere denizdeki seyrini takip ediyor. Tıpkı Nuh (a.s.)'in kavmindeki gibi eman gemisine binenler de olacak binmeyenler de. Bu On İki İmam'ın gemisi de aynı şekildedir, kim o gemiye binerse kendini boğulmaktan yana güvenmeye almıştır. Kim de binmezse ancak kendisine zarar verir. Bu kurtuluş gemisinin bize ihtiyacı yok, bilakis bizim ona ihtiyacımız var. Ben hayal ürünü bir şeyden bahsetmiyorum, insanoğlunun şu an örümcek ağında yuva yapması da mümkün; ancak biri Caferilik ya da On İki İmam derse bu büyük mezhebin muazzam kültürel mirasını da görecekler. İşte o zaman bu ilâhî, nebevî mucizeyi anlayacağız. Allah'a and olsun ki, bu din ayaktadır. Caferî ya da diğer mezheplerden kim, Resûlullah (s.a.a.)'e inanıyorsa şuna da inansın ki, bu gemi emana ulaştırır. Bu gemi dünyanın en güçlü gemisidir ve insanoğlu, eğer bu gemiyi kaçırsa kaybedecektir, Nuh (a.s.)'in gemisini kaçırmanın kaybettiği gibi.

Burada büyük problem vardır, o da konuşmanın başında da söylediğim gibi, görmezden gelme sorunudur. Bu mezhebî görmezden gelme sorunu günümüzün problemidir.

Ben İmam Muhammed b. Suud Üniversitesi'nde iken, Allah Ehl-i Beyt mezhebini keşfetmemi diledi. Bir gün amcamın oğlunun yanına, Melik Suud Üniversitesi'ne gitmiştim. İsim vermek istemiyorum, orada ders yapıyorlarken, hoca yeni ve önemli bir konu attı ortaya. O da On İki İmam mezhebi, yani İmam Cafer-i Sâdık'ın mezhebi idi. Hakikat, tıpkı Ehl-i Beyt'in görmezden geldiği gibi önemsenmiyordu. Tabi ben aşağı yukarı 1988 yılından söz ediyorum, şimdiden değil. Bugün, Ehl-i Beyt'in tüm dünya çapında yayın yapan uydu kanalları var. Benim sözünü ettiğim dönemde, bu mezhebe ait kanallar ve medya organları yoktu. Ehl-i Beyt'in mezhebini ilk öğrendiğimde şaşkına döndüm. Yetiştığımız Vehhâbî metodu gereğince, Yemen'de ya da Suudi Arabistan'daki Vehhâbî enstitülerinde Ehl-i Beyt mezhebine asla işaret edilmiyordu. Bilakis bizim öğrendiğimize göre İbn Teymiyye, "Ehl-i Sünnet Ehl-i Beyt'ten bir şey öğrenmiş değil; çünkü onlardan daha âlimdiler." diyordu! Yani İbn Teymiyye'nin sözlerine göre Ehl-i Beyt İmam Şâfiî ya da Mâlik kadar ümmete hizmet etmemiştir! Ehl-i Beyt'e ihtiyacımız yok diyor, çünkü Ehl-i Sünnet imamları İbn Teymiyye'ye göre Ehl-i Beyt'ten daha yüceler!

Bize Vehhâbî okullarında öğretilen kültür buydu. İbn Teymiyye bizim için Resûlullah (s.a.a.)'in haklarında "Din, On İki İmam var oldukça aziz olacak ve ayakta duracaktır." dediği imamlardan daha üstündü! Biz onları dinleyip

Kitabullah'ı terk ettik. Bize öğretildiğine göre, İbn Teymiyye "Şeyhu'l-İslam" idi, onun yanında Cafer-i Sâdık da kim oluyordu? İbn Teymiyye "Şeyhu'l-İslam"; ama İmam Muhammed Bâkır (a.s.)'ın adı yok? İmam Cevad, İmam Hâdi, İmam Rıza (a.s.) kimdi? Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye dururken o imamlar da kimdi! Vallahi eğer onların dediği gibi olsaydı Allah Resûlü (s.a.a.) "Size iki emanet bırakıyorum." dediğinde, biri Allah'ın kitabı, diğeri Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye, derdi. Niçin "Size Allah'ın kitabını ve Ehl-i Beyt'imi bıraktım." dedi? İbn Teymiyye bizim için hangi ara iki ağır emanetten biri oldu? Bize Vehhâbî okullarında öğretilen işte buydu. İbn Teymiyye bize Ehl-i Beyt'in ilmi yok, Ehl-i Beyt'ten bir şey almıyoruz; çünkü önemli değiller diyordu. İbn Teymiyye'nin düşüncesi bize Ehl-i Beyt'i ve Benî Hâşim'i görmezden gelmeyi aşıyor. İbn Teymiyye, Hâşimiler ve Ehl-i Beyt'ten "cahililer" diye söz ediyor hâşâ! O zaman Resûlullah (s.a.a.) "Allah, Benî Hâşim'i seçmiştir." dediğinde, (Allah'a sığmırım) cahiliye düşüncesi ile mi konuşuyor! Çünkü "Allah, Benî Hâşim'i seçti." hadisi sahihtir. İşin ilginç yanı, İbn Teymiyye'nin bile bu hadisin uydurma olduğunu ispat edememesidir. "Allah, Benî Hâşim'i seçti, beni de Benî Hâşim'den seçti." Resûlullah (s.a.a.) ümmete her namazda "Allahümme salli alâ Muhammed ve Âl-i Muhammed" demeyi emretti. Bu salâvatı cahillere mi yolluyoruz hâşâ? Ehl-i Beyt'i cahillerden saymak, cahillerin düşüncesi olabilir ancak! Bu iş, kasıtlı bir görmezden gelme ve sahtekârlıktır.

Az önce de bahsettiğim gibi, amcamın oğlunun yanına ziyarete gittiğimde ben Caferi mezhebini Katolik, Protestan, Ortodoks mezhepleri gibi düşünüyordum. Caferiler Hollanda ya da Roma'da yaşıyorlardı sanki!

Sadece amcamın oğlu böyle değildi, yani ben de onun gibiydim. Ehl-i Beyt hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Görmezden gelme kültürü vardı. Allah bize bu uydu kanallarından Ehl-i Beyt'i anlatmamıza fırsat verdi; ama onlar hâlâ görmezden geliyor, üzerini örtüyor ve halkı aldatmaya devam ediyorlar. Çünkü özellikle Ehl-i Beyt mezhebini görmezden gelmek planlı ve üzerinde çalışılmış bir yönelimdir. Eğer onlara ben Şâfiî mezhebinden ya da Mâlikî mezhebindenim dersen saygı duyarlar, Haricîyim dersen yine saygı duyarlar, ben Zâhirîyim dersen hürmet ederler. Ama ben Caferî mezhebindenim dediğin an hemen büyük tepki verir, "Eûzubillah! Allah sana lanet etsin! Küfür mezhebine mi girdin, Râfızîlerin mezhebine mi geçtin!" derler! Hâşâ Ehl-i Beyt mezhebi küfür mezhebi oldu!

Bu, benim, Vehhâbîlere yönelik düşmanca suçlamam değildir, bu cehalettir. Kim İbn Teymiyye'yi okursa ister istemez Ehl-i Beyt düşmanı oluyor. Bunlar benim hayatımda yaşayarak gördüğüm gerçekler. İbn Teymiyye okuduğum zamanlarda İmam Ali (a.s.)'dan nefret ediyordum. Aynı şekilde Ehl-i Beyt kelimesinden de nefret ediyordum. Öyleyse konu çok açık. Ehl-i Beyt'i görmezden gelmek isteyenlere baktığımızda, bu görmezden gelmeyi gerekçelendirmek, aklayıp temize çıkarmak için Ehl-i Beyt konusunun belirsiz, muğlak olduğunu söylediklerini görüyoruz. Biz Muhammed (s.a.a.)'in ailesini bilmiyoruz diyorlar, sonra alaycı bir dille "Ebû Leheb gibi mi?" diyorlar. "O ikinci ağırlık mı? Siz Peygamber Efendimizin geride Kitabullah ile Ebû Leheb'i bıraktığına mı inanmak istiyorsunuz?" diyorlar. Biz bunları Vehhâbî okullarında ders olarak gördük, birebir yaşadık.

Sonra bir diğeri gelip diyor ki, "Muhammed'in Ehl-i Beyt'i, onun ümmetiydi! Yani bütün Müslümanlar Ehl-i Beyt ona göre." "Muhammed'in ailesine zekât haram kılınmadı mı?" diye sorduğunda, "Evet." derler! Öyleyse sizin mantığımıza göre zekâtın tüm Müslümanlara haram olması gerekir. Zekâtlarımızı Yahudilere ve destekçilerine, Kadiyanîlere, Bahâîlere verelim öyleyse! "Hepimiz Ehl-i Beyt'iz, Resulullah (s.a.a.) herkesin dedesi, bizim de dedemiz." diyorlar. Ehl-i Beyt'i insan hemen "Sen ilâhî hakkı takip et, sen cahilsin, ırkçısın, sen asabiye ehlin, câhiliyeye davet ediyorsun." derler. Ben câhiliyeye davet etmiyorum, eğer bu cahillikse Resûlullah (s.a.a.) nasıl buna davet ediyor! Resûlullah (s.a.a.) namaz kılarken, her vakit, her daim "Allâhümme salli alâ Muhammed ve Âl-i Muhammed" demeyi emretti bize. Ebû Bekir'e, Ömer b. Hattab'a, Halid b. Velid'e namazlarında "Allâhümme salli alâ Muhammed ve Âl-i Muhammed" demek emredildi. Osman'a, Muaviye'ye, hepsine bu emredildi. Hepimiz namazda salâvat getirmekle emrolunduk. Hangi Vehhâbî namazda "Allâhümme salli alâ Muhammed ve ashâbı Muhammed" diyebilir? Namaz dışında bile denmez bu. Kim namazda bunu zikrederse Ehl-i Beyt'i unuttur ve görmezden gelirse bu, büyük bir zulümdür. Allah'tan onlara hidayet diliyorum. Allah onlara hakikati gösterebilir.

Ek: 2
Dr. İsam el-İmad ile Yemen Zeydîlerinin Tarihi
ve İmâmiyye Şîası ile İlişkileri
Hakkında Röportaj*

› Sayın İsam el-İmad, bize nasıl Şîî olduğunuzu anlatır mısınız?

Evet, Suudi Arabistan'da hadis ilimleri tahsil ederken Ehl-i Sünnet'in ricâl ilmi âlimlerinden biri tarafından yazılmış *el-Atabü'l-Cemil alâ Ehli'l-Cerh ve't-Ta'dîl*¹ isimli bir kitap okudum. Kitabın iddiası şuydu: Ehl-i Sünnet'in dinî ve

* Yemen yaklaşık 22 milyon nüfusa sahip olup bunun %30'unu (yaklaşık 5-6 milyon) Zeydî Şîîler teşkil ediyor. İstatistikler daha önceki tarihlerde Şîî nüfusu daha yüksek gösteriyordu. Zeydî hâkimiyeti döneminde bu oranın nüfusun %40'ına tekabül ettiği belirtiliyor. Aşağıda okuyacağımız Yemen Şîîlerinin politik ve kültürel durumu hakkındaki röportajı, İran'da yayımlanan aylık Mevud dergisi 2014 yılında Dr. İsam el-İmad ile gerçekleştirdi.

¹ Seyyid Muhammed b. Akil b. Abdullah b. ömer b. Yahya el-Alevî'ye ait bir eser. (ed.)

tarihî eğilimleri ricâl ve hadis ilimlerindeki rivayet seçimlerini de etkilemekteydi. Bu kitabın basımı ve dağıtımı Suudi Arabistan'da büyük bir gürültü kopardı ve aleyhinde on kitap yazıldı. Bunların da bir kısmını okudum ve sonrasında Ehl-i Sünnet âlimlerinin söylediklerine asla güven duymamaya başladım. Nebvî rivayetlere göre yazılmış bazı akide kitapları okumaktaydık. Bildiğiniz gibi, Hz. Peygamber'in hadisleri, biyografileri ricâl ilminin kitaplarında bulunabilecek raviler zinciri aracılığıyla nakledilmiştir. Eğer hadis ilminde bir şüphe doğarsa bu durumda Muhammed Abdülvehhâb tarafından yazılmış olan *Kitâbü't-Tevhid* türünden itikad kitaplarından da şüphe edilmeye başlanabilir; çünkü bu inançlar hadisler aracılığıyla doğrulanıyor ve bu rivayetler de ricâl ilmine dayanıyor.

Önde gelen Sünnî âlimlerinden İbn Hacer el-Askalânî'nin ise şöyle dediği rivayet edilmektedir:

İlk dört asırda yaşayan kadim Sünnî ulemanın kadim ravilerden sayılması gereken her Şii'yi yalancı addederek, her Ehl-i Beyt ve Şia karşıtı raviyi de güvenilir ve mümin saydığını görmekten gerçekten çok üzgünüm.

Askalânî ayrıca şöyle der:

İlk dönem ulemasının Peygamber'in sözü karşısında niçin böyle bir duruş sergilediğini merak ediyorum. Hz. Peygamber şöyle demiştir: “*Kim Ali'yi velî edinirse mümindir ve kim de Ali'ye düşmanlık ederse o münafıktır.*” Bu hadis sahihtir ve ben onun sıhhatine eminim.

Ve şunu da ekler:

Bizim âlimlerimizin bu hadise aykırı davrandıklarını fark ettim. Onlar İmam Ali'nin dostlarını yalancı ve düşmanlarını da güvenilir sayıyorlar.

Şüphesiz o pek çok argüman geliştirmiş; fakat yıllar süren araştırmaları sonucunda Sünnî ulemanın İmam Ali (a.s.) hakkında söylediklerinin doğru olmadığı sonucuna varmıştı. Fakat İbn Hacer Askalânî'nin sözleri de benim için ikna edici değildi; zira sadece bir şüpheyi dillendirmekle yetinmiş, ne araştırmasını sonlandırmış ne de bu şüphesine ikna edici bir cevap vermiştir.

Askalânî'nin *Tehzîbü't-Tehzîb*'inde okuduğum ilk cümlesi buydu. İmam İbn Akil Şâfiî'nin de Sünnî âlimlerin İmam Ali (a.s.) karşısındaki adil olmayan bu tavırları hakkında benzer sözleri vardır.

Yemen'de ünlü âlimlerin, millî ve kültürel şahsiyetlerin katıldığı pek çok programa iştirak ettim. Ramazan ayında düzenlenen bu programlara yaklaşık 40 kişi katılıyordu ve ben konuşmalarında Hz. Ali'nin Ebû Bekir ve Ömer'e biat etmemesi ve hükümet merkezini diğerleri onu Medine'de kalmak için iknaya çabalarken Kûfe'ye nakletme kararı alması gibi akidevi meselelere odaklanıyordum. Diğerleri niçin İmam Ali (a.s.)'ın Basra'ya gitmesine engel olmak istediler ve oraya gidince de bir savaşa neden oldular? Demek istediğim suçu her zaman İmam Ali'nin üstüne atmak istiyorlardı. Niçin savaştı? Hilafeti niçin kabul etti? Ben bu soruları dillendirmekle birlikte İmam Ali (a.s.)'a haksızlık ettiğimin farkında değildim. Eğer biri bana “Sen İmam Ali karşısında adil değilsin.” deseydi “Bu doğru değil, bu sadece senin bana ithamın” derdim.

Fakat *el-Atabü'l-Cemil alâ Ehli'l-Cerh ve't-Ta'dil* kitabını okuduğumda bunun doğru olduğunu anladım. Eğer biri gerçek bir Sünnî ise İmam Ali hakkında bir pozisyon

belirlemeliydi; çünkü ya İmam Ali'yi, ya da Ömer'i kınamak zorundaydı. Bu nedenle Askalânî buna açıkça değinmiştir.

Ardından hayat yolunun benim için daha açık bir hale büründüğünü fark ettim. Uzmanlığımın da hadis üstüne olduğu düşünüldüğünde bu durum anlaşılırdır; sadece ben değil pek çok başka kişinin de bu kitabı okuduktan sonra Şii olduğunu biliyorum. Yazarı Sünnî olmasına rağmen çok önemli bir noktaya değinmiş, Ehl-i Sünnet ulemasının İmam Ali'ye karşı haksız davrandıklarını ve bununla da övündüklerini göstermiştir.

› **Şiilerin halifeler karşısındaki tavrını haklı mı çıkarır sizce bu?**

Şiilerin bazı Ehl-i Sünnet önderlerine duydukları hoşnutsuzluklarının Sünnîlerin Şîa İmamları karşısındaki tavırlarından tamamen farklı olduğuna inanıyorum. Şunu söylemek zorundayız, Sünnîler arasındaki memnuniyetsizlik politik nedenlerden doğdu, dinî nedenlerden değil. İmam Ali'ye duydukları kayıtsızlık tarihteki adil olmayan devlet ve iktidarların etkisiyle şekillendi; fakat aynı durum Şiiler için geçerli değildir. Zira Şiilerin Sünnî liderlere tavrı Kur'an ve Hz. Peygamber (s.a.a.)'in hadislerinden kaynaklanmaktadır.

Şiilerin tavrına politika müdahil değildir. Yok, eğer Şiilerin kayıtsızlığı da siyasî saiklerden kaynaklanıyorsa bu da kınanmıştır. Dolayısıyla Şiilerin Kur'an ve hadislere dayanan dinî bir prensibe dayandığını, Sünnîlerin duruşunun arkasında ise böyle bir esasın olmadığını söyleyebiliriz. Sünnîlerin İmam Ali'ye olan rağbetsizliklerinin

arkasında başka ne olduğunu düşünüyorsunuz? Bunun arkasında dinî bir saikin olmadığı kesindir. Sünnîlerin İmam Ali (a.s.)'in tüm erdem ve üstünlüklerini kabul ettiği düşünüldüğünde bunun arkasında siyasî bir etken olduğu açıkça belli olmaktadır. Şiilerin halifeler karşısındaki tavırlarına gelince, bu, dinî bir delile dayanmaktadır.

› **Yemen'in tüm nüfusuna vurulduğunda İmâmiyye Şiilerinin oranı nedir?**

İşin gerçeği, özel anlamıyla İmâmiyye Şiiliği Yemen'e İran İslam Devrimi sonrasında gelmiştir. Devrimden önce İmâmiyye Şiisi yoktu, Zeydî Şiiler vardı. Yemen'de ne kadar On İki İmamcı Şii olduğu hakkında kesin istatistikler yok; çünkü bu, toplumumuzda çok yeni bir fenomen.

› **Zeydî Şiilerin sayısı ve nüfusa oranı nedir?**

Yemen'in tüm nüfusunun yaklaşık %30'unu Zeydiler teşkil etmektedir, çünkü Zeydiler Yemen'de 1200 yıldır yaşıyorlar. Yemenli seyyidlerin çoğu Yahya el-İmam el-Hadi b. el-Hüseyn b. el-Kasim el-Rassi'nin –ki kendisi İmam Hasan Mücteba (a.s.)'in torunlarından biridir ve kardeşi de Yemen'de idi– neslindedir. Hicri 260 tarihinde Abbâsî hükümetinin zulmünden kaçarak Medine'den Yemen'e gitmişti. O tarihten önce Yemen halkının tamamı Sünnî idi. Sünnî tarihçiler Yemen'deki Şiilerin gelişimini incelemiş ve Şiiliğin Yemen'de bu kişiden sonra yayılmaya başladığını söylemişlerdir. Bu tarihten önce halifelerin isimleri ülkenin tamamında cari idi; fakat Yahya el-Hadi Yemen'e vardığında üç halifenin ismine yasak koyarak sadece İmam Ali'nin adını anmaya izin vermiş.

› Yemen'in bugünkü nüfusu ne kadar?

Yemen'in yaklaşık 20 milyonluk bir nüfusu var ve bunun yüzde 30'u Zeydi Şiisidir. Bu da yaklaşık 5-6 milyon kişi eder. Önceki istatistikler daha yüksek bir Şii nüfusu oranını gösteriyordu, Zeydi hükümeti döneminde nüfusun yaklaşık %40'ını oluşturuyorlardı.

1962 yılında Abdunasır 6 bin Mısırlı askeri Yemen'e gönderdi ve iktidarı Zeydilerin elinden alarak laik şahsiyetlere teslim etti. Aynı yıl içinde dinî okullar yasaklandı, din adamları tutuklanıp öldürüldü. Aynı dönemlerde ben de Yemen'de Vehhâbi bir okula başladım. 5-6 milyon Şii'den sadece 500 bininin bilinmesinin nedeni, devletin tüm dinî merasimleri yasaklamasıydı. Bu törenler onların saf Ehl-i Beyt (a.s.) aşkını yansıtıyordu. Düşmanları iktidara geldiği için Şii'leri ve âlimlerini katliama uğratmaya başladılar. Geçmiş bin yıldan önceye dayanan kültürel ve dinî sembolleri, törenleri değiştirdiler. Mesela cenaze törenlerinde halk Ehl-i Beyt (a.s.)'ın hatıralarını diri tutmak için onların menkıbelerini okurdu; fakat birden bu durum değişiverdi ve rejim bunları yasakladı. O günden bu yana resmî ve gayri resmî okullarda Ehl-i Beyt (a.s.)'ın anılmasının izine rastlanmıyor.

Nehcü'l-Belâğa ve *Sâhife-i Seccâdiyye* gibi kitaplar yasaklıdır. Okul kitaplarında Ehl-i Beyt'e atf yapılmaz. Bunların hepsi devlet tarafından yasaklanmıştır. Daha geçenlerde hükümet otoriteleri tüm Yemen'deki *Nehcü'l-Belâğa* nüshalarının toplanmasını emretti.

› İran İslam Devrimi'nden sonra İmâmiyye Şiâsi'na geçen Şiiler Gadir Bayramı ve Aşûrâ törenleri gibi merasimleri icra ediyorlar mı?

Zeydi Şiiler ve İmâmiyye Şii'leri bugünlerde Gadir Bayramı gibi dinî törenlerin düzenlenmesi amacıyla belli yerlerde toplanıyorlar. İmam Ali (a.s.)'ın hilafete nasbı hakkında sohbet etmesi için bir din âlimini çağırıyor, bu mutlu günlerde tatlı ve meyve dağıtıp İmam'ı öven şiirler okuyorlar. Aynı birinden on sekizinci güne kadarki Zilhicce ayını Gadir Bayramı olarak kutluyorlar.

› Zeydilerin Gadir Bayramı dışında hangi dinî merasimleri oluyor?

Başka dinî törenleri de var, mesela İslam Devrimi'nin zaferi sonrasında İmâmiyye Şii'lerinin Zeydi toplumuna dahil olmasının ardından Aşûrâ hadisesini anmaya başladılar, bu tarihten önce bunu yapmıyorlardı.

Bu süreçte pek çok Zeydi Şii İran ve Iraklıların Aşûrâ törenlerini nasıl icra ettiklerini öğrendi; göğüslerine vuruyor, Kerbelâ'daki üzücü hadiseleri anlatıyor ve Kumeyl Duası okuyorlar. Bunların tamamı Yemen'e On İki İmam Şiâsi kültüründen geldi. İslam Devrimi'nden sonra Kumeyl Duası, *Mefâtihi'l-Cinân* duaları ve diğer Şii dualarının okunması eğilimi güçlendi; zira Zeydi toplumunun çoğu adaletsizliğe ve zulme maruzdu. Neredeyse yok olmak üzereydiler ve itiraf ediyorum ki, İran'da İslam Devrimi gerçekleşmeseydi eğer –kültürel saldırı ve medya etkisini dikkate alırsak– Zeydi mezhebi tamamen ortadan kalkmıştı. Mısır ve bazı Arap ülkeleri tarafından üretilen filmler Sünnî mezhebi ve Arap milliyetçiliğinin

propagandasını yapıyorlar. İşte tüm bunlar Zeydîlerin 5-6 milyonunun Zeydî kalmasına neden oldu.

Ancak İslam Devrimi'nden sonradır ki, Şîî kitapları Yemen'e girmeye ve Zeydîler Zeydîliğe dönmeye başladılar. Bazılarına niçin Zeydî olmaya karar verdiniz dediğimde, "Allâme Şerefüddin'in *el-Müracaat* kitabını okuduk." diyorlardı. Muhammed Mansur adlı Zeydî liderlerinden biri "Eğer İran'daki İslam Devrimi olmasaydı Zeydîlik ortadan kalkmıştı. İran'da bir Şîî devletinin mevcut olması sayesinde bizler hâlâ Şîîyiz. Bir Şîî devletinin kurulmasıyla bizim geleneğimiz de dirildi ve Şîî kalmayı sürdürme umudu elde ettik." demişti. Zeydî âlimleri "Eğer İslam Devrimi gerçekleşmeseydi Yemen'de tek bir Şîî bile kalmayacaktı." diyorlar. Çok şükür ki, Yemen'de On İki İmam Şîîliği'nin yayılmasına neden olan kişilerin çoğu, Zeydîlerin arasından çıkmıştır.

Yemen'e davetçi olarak giden çoğu kişi, ünlü Zeydî şahsiyetler tarafından desteklenmiştir. Sadece desteklenmekle kalmadılar, okul açıp tebliğ faaliyetlerinde bulunmalarına da izin verilmiştir. Kendi çocuklarının İmâmiyye Şîîliği'ne dönmelerine bile engel olmadılar. Hatta Zeydîlerin Allâme Muhammed Zubara isimli müftüsü "Gerçek Şîîler Kum'dakiler." demişti.

Şîîler İmam Ali (a.s.)'in şehadetinde özel törenler düzenliyorlar mı ya da Aşûrâ günü dinî merasim oluyor mu?

Evet, bu günlerde az çok bazı merasimler icra ediliyor; fakat bunlar daha önceden yoktu, Zeydî mezhebince son dönemde benimsendiler. Zeydî olmalarına rağmen On İki

İmam Şîîsi gibi amel ediyorlar. Zeydî şehirlerine gittiğinizde kitaplarının yüzde 90'ının On İki İmam Şîîlerine ait olduğunu görürsünüz.

Yemen ulemasının durumu nasıl? Öne çıkan meşhur âlimleri var mı? Nerede tahsil görmekteler?

Onların çoğu Zeydîlerin ilmî merkezi Saada'da toplanmıştır. Saada'da dinî okullar mevcuttur ve yaz tatillerinde orada 18 bin talebe toplanır. Burada bir süre önce tamamen dinî sebepli bir savaş patlak verdi. Aralarında 80 yaşında Zeydî âlimlerin de olduğu insanlar bu çatışmalarda öldürüldü. Bu, gerçekte hükümet güçlerince düzenlenen bir Şîî katliamı idi. Zeydî âlimlerle irtibatı olan Ayetullah Muhammed Rıza Celâlî "Pek çok cinayet işlendi, 1962 yılından bu yana en az 50 bin erkek ve kadın, Şîî âlimi katledildi. Yaklaşık her hafta bir cemaat imamı ya da ünlü bir dini figür ve âlim katlediliyor." demişti.

Yemen'de On İki İmam Şîîlerinin ünlü âlimleri var mı?

Evet, var; fakat yeni ortaya çıktıkları için Yemen'de tam olarak kökleştikleri söylenemez.

Kum'da Yemenli dinî ilim öğrencileri var mı peki?

Evet ve tahsillerini bitirdikten sonra doğal olarak tebliğ için Yemen'e dönecekler.

Yemen'de ziyaret edilen türbe ve makamlar mevcut mu?

Var ve bunların çoğu İmam Ali (a.s.) tarafından ziyaret edilmiş yerler. Hz. Peygamber (s.a.s.) Hz. Ali (a.s.)'in

Yemen'e gönderdiği zaman, o, burada bir cami inşa etmişti. Bu cami hâlâ duruyor ve çok kutsal kabul ediliyor. Aynı şekilde "Şahideyn" adlı başka bir cami daha var.

› Zeydilerin İmam Mehdi (a.s.) hakkındaki inancı nedir?

Zeydiler Âl-i Abâ'yı (Hz. Muhammed, Hz. Fâtma, Hz. Ali, Hz. Hasan ve Hüseyin -a.s.-) masum kabul ederler. Zeyd, İmam Bâkır, İmam Cafer gibi şahsiyetleri masum olmamakla birlikte mübarek kişiler sayar ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın şehadetinden sonra masumiyetin son bulunduğu ve nas ile tayinin bittiğine inanırlar.

› İran İslam Devrimi ile tanıştığınızda kaç yaşındaydınız?

İslam Devrimi'ni ilk duyduğumda 10 yaşında idim. Devrim küresel etkileri olan bir hareketti ve İran karşıtı propaganda devlet radyo televizyonu ve gazeteler aracılığıyla yayılmaktaydı. Irak'ın İran'a saldırısında Kuzey Yemen zalim Saddam Hüseyin rejimine destek vermek amacıyla Irak'a askerî güç yollamıştı. Bunun nedeni, Zeydilerin İran İslam Devrimi'ni desteklemeleriydi. Yemen hükümeti bundan çok rahatsızdı. Yemen istihbaratı Irak'ınki ile ortak çalışıyordu ve İran'daki Yemen büyükelçisi aynı zamanda da Irak'ı temsil ediyordu.

› Yemenli Zeydilerin İran'daki Şiilere benzer dinî bir merciliği var mı?

Evet, takip ettikleri kişilerin dinî otoritesine kailer. Tüm diğer Şii düşüncelerini de benimsiyorlar. Taklidin geçerliliğine inanmamalarına rağmen, kültürel ve

ideolojik olarak zalim devletlere karşı oldukları için kendi dinî otoriteleri var. Hatta öyle ki, Zeydiler zekâtlarını bir kez devlete, sonra da kendi dinî otoritelerine vermek zorundalar.

› Size göre Kum İlimler Havzası ya da Şii âlimler Yemen'de kültürel olarak neler yapabilirler?

Yemen'de Şiilik, Vehhâbilerin iktidara gelişine dek, yani 1200 yıl boyunca hâkim idi.

Vehhâbiler kütüphanelere saldırarak yaktılar ve Yemen'in bin yıllık kültürünü tahrip ettiler. Zeydi Şiilerin kültür mirasının daha fazla tahribinin engellenmesi için Ayetullah Muhammed Rıza Celalî'nin uyguladığı metot iyi sonuçlar vermektedir. Kendisi Zeydi Şiiler hakkında pek çok kitap yazmış bir şahsiyettir. Zeydiler ve Yemen Şiileri hakkında geniş bir malumatı vardır ve Zeydi el yazmaları ve kitaplarını Kum'a getirip orada yayımlamak için uğraş vermektedir. O, "Yemen kültürünün orijinal olarak Şii bir kültür olduğunu ispat etmemiz gerekmektedir." diyor. Fakat Yemen idaresi Şii karşıtı ve Vehhâbilik yanlı olduğundan Şia kitaplarının yayımlanmasına engel olmaya çalışıyor ve hasbelkader bir Şii kitap bastıklarında da içinden Şia lehindeki tüm cümleleri çıkarıyorlar. Yemen'de bu zamana kadar basılan tüm kitapların tahrif edildiği bile söyleniyor, bunlardan biri de *Nehcü'l-Belâğa*. Şimdi eğer bu kitaplar İran'da basılsa ve mesela 100 dolar etse, Vehhâbiler 2000 dolar verip bunları satın alarak yakmaya hazırlar. Hatta bir Vehhâbî 4 ciltlik bir kitap yazmış ve orada Yemen kabilelerinin Yemen'de Şiiliğin yayılmasında herhangi bir rollerinin olmadığını, daha çok Sünniliği yaydıklarını, Şiiliğin ise sadece

İran'da mevcut olduğunu ispata çalışmıştır. Çok şükür ki, İsfahan Üniversitesi Tarih Bölümü'nde bir akademisyen olan Dr. Asgar Muntazer Kaim, Yemen kabilelerinin Ehl-i Beyt davasını desteklemedeki rolleri hakkında ilginç bir kitap kaleme aldı. Bu önemli kitap eşim tarafından Arapçaya tercüme edildi. İran'da yazılmış bu kitap Yemen'de alanında tektir.

Vehhâbî unsurlar TV aracılığıyla Yemenlilerin aslen Sünnî olduğunu ve Şiîliğin Yemen'de kökünün bulunmadığını söylemektedirler. Öte yandan Yemen'deki Sünnîlerin lideri Allâme Şeyh Mukbil Varaî “Yemen'de Şiîler mevcuttur ve Yemen halkının kalpleri Ehl-i Beyt sevgisi ile doludur. Fakat bizim bu sevgiyi onların kalplerinden çıkarmamız gerekiyor.” demiştir. Bugün biz Yemen Şiîlerinin bin yıllık kültürlerini İran'a aktarıp, orada yeniden basıp tekrar Yemen'e döndürebiliriz. Bunun çok önemli olduğuna inanıyorum.

› Hâlihazırda bu işlerle kim ilgileniyor?

Bu vazifeyi ifa eden iki dini figür var; Ayetullah Celali ve büyük bir araştırmacı olan Ayetullah Hüseyin Eşkeverî. Yaklaşık 70 kitap yazdı ve defalarca kez Yemen'i ziyaret etti. Tüm dünyadaki Zeydîler için pek çok kitap kaleme aldı. O, kitaplarının birinin önsözünde “Şiîlerin tüm mirasını –genel anlamda– bir araya getirmeliyiz, özellikle de yok olma tehlikesiyle yüz yüze olan Zeydî mirasını.” diye yazmıştır.

› İran'ın Yemen'de kültürel aktiviteleri var mı?

Yemen hükümetinin Şia karşıtı politikaları nedeniyle İranlıların kültürel faaliyetleri sınırlıdır. Daha çok hastane

vs. gibi kurumlar inşa ediyor ve ticarî faaliyetlerle meşguller. Bir defasında Yemen'de “İmam Humeyni” adıyla bir kütüphane tesis etmek istediler; fakat devlet buna izin vermedi. Yemen devleti ayrıca Şiîlerin büyük sanayi firmalarına sahip olmalarına, ya da hava ve kara kuvvetlerinde ve diğer önemli resmî görevlerde yer almalarına izin vermiyor.

İran'daki dinî mercilerden beklenen bir şey de Zeydî Şiîlerin İmamiyye Şiası ile ortak olan eserlerini basmalarıdır; mesela Hz. Ali, Hz. Zehra ve İmam Hüseyin (a.s.) hakkındaki kitaplar. Çok şükür ki, Zeydî kitaplarının çoğu bu gibi konular hakkındadır. Onlar Zeydîler evet; ama Zeyd'in imametine inanmıyorlar. Zeyd'in diğer dinî şahsiyetler gibi olduğuna inanıyor ve sadece Âl-i Abâ'yı, yani 5 kişiyi masum sayıyorlar. Zeyd'e bağlı olmalarının nedeni de zamanının zalim hükümetine karşı ilk silahlı ayaklanmayı gerçekleştiren kişi olmasıdır. Bu nedenle onu masum olmamakla birlikte fedakâr ve adanmış Şiîlerden biri sayıyorlar.

Dizin

- A**
- Abâ Ehli 35
- Abbâsî 39, 81, 92, 130, 134, 135, 177
- Abbas Mahmud el-Akkad 78
- ABD 114
- Abdullah b. Sebe 85, 86, 87
- Abdullah Haşim el-Seyanî 144
- Abdulmuttalib 73, 74
- Abdulnasır 178
- Abdurrahman Dımeşkî 81
- Abdûlmelik b. Mervan 126
- Abdürrezzâk es-San'ânî 77
- Afgan 115
- ahir zaman 67, 68, 128
- Ahmed bin Hanbel 28, 83
- Ahmed Hasan el-Bakurî 145
- Aişe 42, 43, 52, 63, 64, 129, 159
- Aişe'nin hizbi 64
- Akil ile Nakil Arasındaki Zıtlık 102
- akli ilimler 102, 103, 104
- Âl-i Muhammed 34, 35, 38, 46, 48, 59, 72, 77, 78, 81, 82, 128, 130, 131, 140, 141, 169, 171
- Allah'ın sıfatları 111
- Allâme 76, 84, 92, 180, 184
- Allâme Muhammed Zubara 180
- Allâme Said Eyyub 92
- Allâme Şeyh Mukbil Varâî 184

Almanya 142
 Amerika 39, 136
 Amerikan 107
 Amerikan maddecili 107
 Ammâr b. Yâsir 159
 anane 80, 132
 Arabistan 13, 15, 18, 24,
 28, 30, 34, 86, 103, 109,
 113, 115, 124, 154, 163,
 164, 168, 173
 Arap milliyetçiliği 179
 arş 18
 Asiyeye 52, 129
 Askalânî 15, 36, 174, 175,
 176
 Asr-ı Saadet 157
 asr-ı tâbiin 157
 ateizm 107
 Avrupa 39, 107
 Ayetullah 181, 183, 184
 Ayetullah Hüseyin Eşkeverî
 184
 Azzam 115

B
 Bağdat 134
 Bahâî 171
 Basra 175
 Batı 105, 107, 114
 Bedir Savaşı 156
 Benî Haşim 142
 Benî Hâşim 151, 152, 153,
 154, 155, 156, 162, 169
 Benî Ümeyye 130
 biat 44, 45, 47, 136, 137,
 143, 175

bid'at 9, 10, 15, 75
 Bin Alevî 26
 b. Nüveyra 157
 Burhan 20
 Buveyhî 81

C
 Cabir el-Ensârî 33
 Caferilik 130, 131, 132, 167
 Caferî mezhebi 79, 80, 82,
 83, 84, 86, 97, 131, 132,
 170
 Cafer-i Sâdık 75, 77, 78, 82,
 83, 85, 128, 130, 131, 132,
 134, 168, 169
 Carl Brockelmann 76
 Cemal Savaşı 64
 Cezayir 109, 150
 Cihadında Rahman'ın
 Ayetleri 115
 Cüheyman 100

Ç
 Çar 142
 Çin 39, 142

D
 dâru'l ehzan 43
 Daru't-Takrib 87
 Devrimi 142, 179, 180
 dilbilimciler 13
 dinî otorite 182, 183
 din usûlü 17
 Dr. Asgar Muntazer Kaim
 184
 Dr. Betul el-Vehhâbî 39
 Dr. Emira Mağribî 147

Dr. Halid Şevkânî 39
 Dr. Muhammed Albar 163,
 164

E
 Ebû Bekir 30, 31, 32, 33,
 36, 37, 39, 42, 44, 47, 48,
 49, 51, 54, 56, 58, 59, 60,
 61, 62, 63, 67, 86, 138,
 141, 156, 158, 171, 175
 Ebû Dâvûd 97, 98
 Ebû Hanife 75, 78
 Ebû Hureyre 67, 68, 74
 Ebû Leheb 170
 Ebu'l-Ğadiye 159
 Ebû Muntasır Belûşî 81
 Ebû Tâlib 46, 73, 153
 Ehl-i Beyt 7, 15, 30, 31, 32,
 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40,
 41, 42, 55, 56, 68, 77, 78,
 86, 87, 89, 95, 123, 125,
 128, 130, 131, 132, 139,
 142, 144, 149, 151, 156,
 162, 163, 164, 168, 169,
 170, 171, 174, 178, 184
 Ehl-i Beyt İmamları 77
 Ehl-i Kisa 31, 36
 Ehl-i Sünnet 9, 11, 13, 15,
 17, 18, 24, 36, 44, 51, 58,
 60, 65, 66, 72, 75, 79, 82,
 95, 98, 100, 107, 122, 130,
 134, 144, 159, 168, 173,
 176
 el-Atabü'l-Cemil alâ Ehli'l-
 Cerh ve't-Ta'dil 173, 175
 el-Belucî 123

el-Bûtî 22, 23
 el-İcâz 13
 el-İsâbe 36
 el-Kubeysî 144
 el-Müracaat 180
 el-Müşaşfâ 102
 Emevî 39, 126, 130, 134,
 135, 147
 emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i
 ani'l-münker 61
 emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i
 ani'l-münker 61, 62
 Enbar 144
 Endülüs 77, 78
 Ensar 151, 152, 154
 Esas et-Takdis 102
 es-Selefiyye
 Merhaletün zemeniyye
 mübareke lâ-mezhebün
 İslâmî 22
 Eş'arî 10, 118
 Ezher 15, 20, 24, 84, 87,
 104, 117

F
 Fahreddin er-Râzi 17, 18,
 24
 Fâtma 7, 30, 31, 32, 33,
 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40,
 42, 44, 46, 48, 49, 50, 51,
 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58,
 59, 60, 61, 62, 63, 64, 86,
 88, 89, 90, 92, 93, 101,
 121, 122, 126, 129, 138,
 139, 140, 141, 143, 151,
 155, 182

Fâtuma'nın evi 40
Fedek 32, 33, 48, 49
felsefe 104
fıkıh usûlü 17, 103
fiten ve'l-melahim 67
Fizilâl'il Kur'an 24
Fransa 142, 150, 160
fukaha-i seb'a 10

G
Gadir Bayramı 179
Gadir-i Hum 165
gayb 67, 68, 108

H
Hafsa binti Ömer b. Hat-
tab 42
Halebî 153
Halid b. Velid 157, 158, 171
halife 38, 39, 40, 57, 74,
138, 139, 140, 156, 161,
162
Hanbelî 9, 79, 132
Harem-i Şerif 100
Haricî 170
Harran 52
Harun 110
Hasan (a.s.) 33, 127
Hasan el-Benna 85, 87
Hasan Turabi 112
Hâşimîler 152, 153, 156,
169
Hatib 126
Hatice 52, 63, 64
Hatice'nin hizbi 64
Hayber 156

Hendek 156
Hıristiyan 89, 124
hırsızlık 50, 51
Hicret 75, 76
Hillî 76, 84
Hindistan 39, 78, 142
Humum ed-Daiye 71
Huzeyfe bin Yeman 67, 68
Hüseyin 33, 37, 38, 39, 40,
61, 62, 64, 86, 92, 127,
135, 139, 146, 147, 155,
182
Hüseyin (a.s.) 33, 40, 61,
86, 127, 146, 147, 155
Hz. Hasan 37, 139, 182
Hz. Hatice Enstitüsü 146
Hz. İbrahim 110
Hz. İsmail 89
Hz. Muhammed'in Ailesi
30, 32, 34

I
Irak 144, 182

İ
ibadet 20
ibadî tevhid 113
İbn Akil 13
İbn Dâvûd 98, 99
İbn Hazm ez-Zâhirî 77, 159
İbn Hişam 153
İbn Manzûr 13
İbn Rüşd 103
İbn Sebe 85, 86
İbn Teymiyye 7, 15, 16, 30,
31, 32, 34, 35, 38, 41, 42,

44, 50, 52, 53, 54, 55, 58,
61, 77, 83, 84, 86, 88, 89,
90, 92, 94, 95, 96, 102,
103, 106, 121, 130, 131,
140, 142, 147, 168, 169,
170
İbnü'l-Esîr 92
icmâ 16, 128
ictihad 156, 157, 158, 159
iftira 31, 47, 49, 72, 77, 118
İhsan İlahizahir 76
İhvan-ı Müslimin 111, 145
İhya'ü 'ulûmi'd-dîn 24, 102
ilâhî hilafet 155, 166
İmam Ali 7, 33, 43, 44, 45,
46, 63, 67, 68, 75, 76, 85,
86, 88, 122, 127, 128, 130,
134, 135, 143, 144, 145,
151, 155, 156, 161, 163,
165, 170, 174, 175, 176,
177, 179, 180, 181
Âriflerin İmamı 144
İmamların İmamı 145
İmam Buharî 18, 44, 46,
54, 76
İmam Cürcânî 13
İmam Firûzâbâdî 13
İmam Gazzâlî 24, 28, 102,
103
İmam Hasan 75, 81, 91, 92,
126, 135, 177
İmam Hasan Askeri 75
İmam Hüseyin 61, 62, 75,
81, 92, 126, 127, 130, 135,
146, 147, 182, 185
İmam İbn Akil Şâfiî 175

İmâmiyye Şiiliği 177, 180
İmam Kudâi 20, 21
İmam Mâlik 18, 76, 79, 83,
132, 134
İmam Mehdi 67, 75, 88, 90,
91, 92, 93, 94, 96, 98, 99,
100, 101, 121, 122, 126,
127, 128, 182
İmam Muhammed Abduh
13, 24
İmam Muhammed b. Hasan
el-Askeri (a.s.) Meselesin-
deki Tecrübelerim 96
İmam Müslim 18, 76
İmam Sibt ibn Cevzî 96, 97
İmam Şâfiî 18, 76, 79, 80,
83, 119, 132, 133, 168
İmam Şevkânî 77
İmam Taberî 24
İmam Zemaşerî 13, 24,
77, 128
İmam Zeynel Âbidin 155
İmam Zührî 159
İncil 76, 89, 92, 94, 96, 164
İngiltere 78, 142, 150
İran 72, 78, 110, 173, 177,
179, 180, 182, 183, 184,
185
İran İslam Devrimi 177,
179, 182
İslam Devrimi 177, 179,
180, 182
İslam Dünyasında Barış 117
İslam Enstitüsü 30
İslam halifeliği 39
İslam'ın beşinci kolu 30

istiğase 26, 27

K

kabir 109, 110, 111, 114

Kadı Ahmer el-Hicrî 144

Kadı Hamrânî 78

Kadiyanî 171

Kerbela 179

Keşfu's-Şubuhat (Şüphelerin
Açıklanması) 113

Kitâbü't-Tevhid 28, 111,
174

Kral Fahd 72

Kral Faruk 142

Kral Muhammed el-Bedr
142

Kudüs 110

Küfe 175

Kum 72, 104, 180, 181,
183

Kumeyl Duası 179

Kureyş 46, 153, 154

kutlu doğum günü 22

Kuzey Yemen 182

Kütüb-i Sitte 18, 55, 63, 76,
82, 98

L

Lâ Nemdi Baiden 18, 19

lanet 35, 52, 56, 88, 90,
130, 131, 135, 158, 170

Leyse mine'l-İslam 71

Lisanü'l-'Arab 13

Louis Massignon 89

Lugat âlimleri 14

M

Mâlik 134, 157, 168

Mâlikî 9, 18, 79, 132, 170

mantuk ilmi 102, 103, 104

Marks 107

Marksist maddecilik 107

Matain Seyyid Kutub fi't-
Tevhid (Seyyid Kutub'un
Tevhid'ine Eleştiri) 115

materyalizm 107

Mâturidî 10

Medine-i Münevvere 71, 72

Mefâhimu'l-Kur'anî ve
Mefâhimu'n-Nebeviyye
102

Mefahim Yecib en 26

Mefâtiḥü'l-Cinân 179

Mehdi 88, 89, 90, 91, 92,
93, 94, 96, 97, 98, 100,
101, 121, 122, 127

Mehdilik 100, 101

Mekâtîlü't-Talibin 93

Mekke 26, 27, 46, 118,
152, 153, 155, 165

Menhec Sahih fi Hivar (Di-
yalogta Doğru Yöntem)
94

Meryem 52, 124, 129

mevlid 22

mezarlık 109, 111, 112

Mısır 92, 101, 104, 109,
142, 179

Minhâc 30, 34

miras 32, 138

Mr. Hempher 85

Muaviye 38, 126, 127, 171

mugalata 56

Muhacir 151, 152, 154

Muhammed Abdullah 100

Muhammed Abdülvehhâb
9, 11, 14, 17, 20, 24, 25,
28, 85, 106, 110, 111, 112,
113, 114, 115, 116, 117,
118, 119, 132, 174

Muhammed Ali el-Bar 124

Muhammed bin Hasan el-
Askeri 88, 101

Muhammed Ebû Zehra 79,
80, 81, 82, 83, 84, 130,
131

Muhammed el-Bâkır 77

Muhammed el-Gazâlî 71,
73, 74, 87, 153

Muhammed el-Medenî 87

Muhammed Hasan el-
Heykel 153

Muhammed Mansur 180

Muhammed Rıza Celilî 181

Muhammed Suud Üniversi-
tesi 30, 31, 109

Muhibbuddin 126

Mustafa Mahmud 101

muteevvil 157

muteevvil müctehid 157

Mutemid 92

müctehid 156

Müfredat 13

Mümin et-Tak 75

münafik 30, 31, 32

münafıklık 31, 50

Müslim 18, 55, 74, 76, 78,
94, 97, 123, 125, 139, 141,
155, 159, 164

Müslüman Kardeşler Hare-
keti 87

müstebsir 54, 79

müşrik 11, 18

N

Nakdu Esâsi't-Takdis 102
Nakdu'l-Mantık (Mantığın
Eleştirisi) 102

nakil 80, 133

Nakşibendî 10, 119

nasıbî 15, 32, 35, 38, 41,
144, 145

Nasıbilik 16, 32

nassa muhalif icthad 157

Necd 118

Necf 104

Nehcü'l-Belağa 76, 178, 183

Nemrut 110, 114

Nergis 93

Nuh (a.s.) 162, 167

Nusret Taha Hoca 144

O

12 Halife 161

On İki İmam 76, 87, 89,
90, 92, 94, 95, 96, 98,
122, 126, 142, 151, 155,
160, 162, 165, 166, 167,
168, 177, 179, 180, 181

On İki İmam mezhebi 87,
89, 95, 166, 168

On İki İmam Şiliği 180

10 Muharrem 147
Osman 159, 171

Ö

Ömer b. Hattab 40, 42, 43,
74, 110, 158, 171
Ömer Kasidesi 40, 140

P

Pakistan 78
Peygamber 22, 25, 32, 33,
38, 39, 46, 49, 50, 57, 63,
67, 69, 75, 81, 109, 110,
114, 122, 130, 137, 138,
151, 153, 157, 159, 161,
163, 170, 174, 176, 181
piramitler 109

R

Râfîzî 35, 42, 58, 60, 84
Râğb el-İsfahânî 13
Rebi el-Medhali 115, 116
Rıfâî 119
Rıza 75, 169, 183
ricâl ilmi 134, 173
rububî 113, 114
rububî tevhid 113, 114
Rus 142
Rüstem 110

S

Saada 181
sadaka 31
Saddam Hüseyin 182
Sahabe 40, 157
Sâhife-i Seccâdiyye 178
Sahih-i Buharî 63

Said Fûde 17
Said Havva 17, 18, 19, 105
Sakaleyn 163, 164
Sakife 40, 63, 136, 137
salâvat 131, 171
Salim el-Behnesavî 117
Sana 16, 30, 146
San'â 77, 128
secde 65, 66, 70
Selahaddin Eyyübî 110
sened 79, 80
Seyyid Kutub 24, 115, 116,
117, 118, 144
Seyyid Kutub'un Tevhid
115
Sıddık el-Gimarî 144
Sıddık el-Gimarî 31
Sibeveyhî 13
Sirdab 88
Siyasî hilafet 155
Siyer 111, 153
Siyer-i Nebevî 111
Sûfi 119
Suudi 13, 15, 18, 24, 28,
30, 34, 86, 100, 101, 103,
109, 113, 115, 117, 124,
125, 134, 154, 163, 168,
173
Suudi Arabistan Krallığı 15,
117
Süheylî 51

Ş

Şâfiî 9, 18, 24, 79, 80, 119,
132, 170

Şâfiî Bölgelerinde Davet Yön-
temi Nasıl Olmalıdır? 119
Şahideyn 182
Şam 15, 77
Şam âlimleri 15
şarkiyatçılar 76
Şeltut 87
Şerefüddîn 180
şer'î ve rabbânî hilafet 156
Şeyh 9, 11, 13, 14, 15, 17,
24, 25, 30, 48, 54, 56, 71,
73, 81, 84, 87, 91, 111,
112, 115, 116, 118, 122,
123, 126, 132, 141, 144,
147, 153
Şeyh Abdullah el-Abbas 9
Şeyh Aid el-Karânî 56
Şeyh Binbaz 15
Şeyh Dımeşkî 54
Şeyh el-Hassun 147
Şeyh Haris eş-Şevkanî 144
Şeyh Hasan ez-Zari 111,
112
Şeyh Hasan Hakimî 30
Şeyh Hasan Hekimî 144
Şeyh Hişam el-Qutayt 91
Şeyh Huzeymi 9
Şeyh Nâsır Gıfarî 84
Şeyh Osman Hamis 13, 48,
81, 91, 122, 123, 141, 147
Şeyh Ömer Tilmisânî 87
Şeyh Rebi' el-Medhali 24
Şia 58, 60, 61, 66, 73, 84,
85, 87, 97, 100, 146, 147,
165, 174, 176, 183, 184

Şii 54, 58, 61, 65, 71, 72,
79, 81, 83, 84, 85, 96,
104, 119, 120, 147, 173,
174, 176, 177, 178, 179,
180, 181, 182, 183
Şii katliamı 181
şirk 11, 12, 24, 26
şûrâ 128

T

Taha Abdurrahman 107
Tahran 72, 77
tahrif 64, 75, 76, 117, 183
Taif 118
Taklid 182
tarihî hilafet 156, 166
Târih-i Kâmil 92
Tarihsel halifeler 161
tarihsel-siyasal halifeler 167
tasavvuf 11
Tebdid ez-Zalam 77
tecsim 16
Tehâfütü'l-felâsife/Felsefecile-
rin Tutarsızlığı 103
Tehâfütü Tehâfütü'l-felâsife
103
Tehzibü't-Tehzib 175
tekrir 17, 20, 26
Tenqiyetu fi-Zilâl 115
tevessül 18, 22, 23, 70, 107,
109, 111, 112
tevhid 12, 13, 17, 24, 28,
110, 111, 113, 114, 115,
116, 117
tevil 157, 159

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

- Tevrat 76, 89, 92, 93, 94,
96, 121, 124
teyemmüm 65
Tezkiretü Havâs 97
Ticanî 10
Tinnin 92
toprağa secde 65, 66
Tusahhah 26
- U**
Uhud 152, 156
Uhud ve Bedir Savaşları 152
uluhi 113, 114
uluhi tevhid 113
Urve b. Zubeyr 159
Usûl-i Kâfi 81
- Ü**
Ümmü Eymen 37
Ümmül Kur'a Üniversitesi 13
Ümmü Seleme 63, 64
- V**
Vehhâbi İslam Enstitüsü 50
- Y**
Yahudi 12, 85, 86, 89, 94,
95, 124, 125
Yahya el-İmam el-Hadi b.
el- Hüseyin b. el-Kasim el
Rassi 177
Yalancılık 50
Yemen 77, 142, 151, 154,
164, 168, 173, 175, 177,
178, 179, 180, 181, 182,
183, 184
Yezid 38, 61, 62, 126, 127
Yoldaki İşaretler 117
Yusuf el-Karadâvi 87
Yusuf Peygamber 109, 114
- Z**
Zâhirî 77, 159, 170
Zahir Şah 30, 31, 38
Zehebî 35, 38, 52, 96
Zehra (s.a.) 54, 88, 149,
151, 155
zekât 171
Zemahşer 77
Zeyd 125, 182, 185
Zeydi 173, 177, 178, 179,
180, 181, 183, 184, 185
Zeydi hükümeti 178
Zeynep Gazâli 87
Zikriyat lâ Muzekkerât 87
zina 158, 159

